

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ВЪПРОС НА ЧЕСТ

Превод от английски: Татяна Виронова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Не спирай! Тъкмо стана интересно!

Идващият от тъмнината глас бе леденостуден и прозвуча като изстрел. Брена Луелин застина с прехвърлен през рамката на прозореца крак. Нямаше съмнения, бе паднала в капан.

Обзе я паника, тръпки полазиха по гърба ѝ. Тя впери очи към тънещата в мрак спалня, в която се опитваше да влезе.

Цената на едно нетърпение, помисли си почти истерично. Моят живот! Въпреки обзелия я ужас реши да бяга. В подобна ситуация нямаше какво да губи. Вероятно бе изненадала крадец или укриващ се от правосъдието престъпник, решил да използва празното бунгало на езерото Тахо като убежище.

— Недей! Ако бях на твое място, нямаше да се опитвам да бягам — продължи заплашително плътният мъжки глас. — Твърде късно е.

Пръстите ѝ стиснаха здраво рамката. Знаеше, че е прав. Беше много лесна мишена, очертана ясно на фона на лунното небе. Опита ли се да скочи обратно, мъжът, скрит в сенките на спалнята, щеше да стреля. Ако е въоръжен, разбира се, което бе напълно вероятно предвид обстоятелствата. Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха от напрежение. Тя седна на перваза. Трябваше да помисли. Паниката само щеше да ускори фаталния край.

— Чуйте — опита се да го убеди Брена с привидно спокоен глас, — не виждам лицето ви. Няма да мога да ви идентифицирам. Оставете ме да си ида и ви давам честната си дума, че няма да кажа на никого за вас.

— Честна дума ли? — Гласът бе изпълнен с нескрит сарказъм. — Интересно изявление за крадла.

Тя долови някакво движение и затаи дъх. Непознатият се бе придвижил към осветената от луната част на стаята.

— Не, моля ви...

Но беше късно. Сребърната пътека, струяща от прозореца, освети мъжка фигура. Брена усещаше как сърцето ѝ бие оглушително.

Непознатият бе бос и гол до кръста. Носеше само тесни черни джинси. Държеше лък и стрела и бе очевидно, че умее да си служи с тях.

Брена очакваше да види пушка и изненадано застина при вида на това странно, примитивно оръжие.

— Господи! — прошепна едва чуто. — В каква каша се забърках тази нощ!

— Заповядай, влез! — нареди учтиво мъжът. — Няма вечно да висиш на този прозорец!

— Мисля, че е станала грешка...

— Обзалагам се — промърмори той и приближи с бавни, безшумни стъпки. — Животът има гадния навик да ни кара да плащаме за грешките си. Не си ли го научила досега? С тази професия!

Непознатият посегна да остави лъка и стрелата. Ако изобщо съществува някакъв шанс да се измъкна, сега е моментът, отчаяно си рече Брена.

Рязко се извъртя и опита да скочи обратно. Но отново закъснях. Около китката ѝ, като стоманени белезници, се сключиха дълги пръсти и я издърпаха вътре. Докато се съвземе и възстанови равновесието си, мъжът се протегна и светна лампата.

По дяволите! Няма да се предам така лесно, реши Брена яростно. Погледът ѝ срещна неговите невероятно студени сиви очи. Като обледени късове сребро. Тя замахна с крак да го удари и едновременно насочи ноктите си към лицето му. И в същия миг прочете в тези ледени очи, че той си е у дома.

Колебанието ѝ му даде предимство. Преди да осъзнае какво става, тя лежеше по гръб на шарения килим. Беше прикована под тежестта на стройното мускулесто тяло. Затвори очи и опита да си поеме въздух.

— По дяволите! — просъска Брена, когато той хвана двете ѝ китки в едната си ръка. После се наведе към нея. Краката му я притискаха отстрани. С бавно, сигурно движение плъзна другата си ръка по тялото ѝ. Властната милувка събуди страх и паника от съвсем различно естество и тя се напрегна.

— Кълна се, ако ме изнасилите, ще ви преследвам до края на света — просъска, бясна от гняв.

— Спокойно — изръмжа той. — Само се опитвам да открия дали днешните крадли ходят въоръжени.

Брена го загледа сконфузено. През мъглата от страх и ярост най-сетне осъзна, че докосването е бегло и напълно безобидно. Той наистина търси скрито оръжие, помисли със закъснение.

— Аз... не съм въоръжена — успя да каже, като облиза пресъхналите си устни. — Господи, аз изобщо не съм крадла!

В същия миг съжали за признанието. Ако този човек беше скрил се в бунгалото криминален престъпник, вероятно щеше да бъде по-благоразположен към нея, като мисли, че и тя е нарушител на закона.

— На глупак ли ме правиш! — отвърна живо той, като завърши обиска и пусна ръцете ѝ. Но не ѝ позволи да се изправи. — Повечето от хората, които съм виждал да се промъкват нощем през чуждите прозорци, имат така наречените джебчийски наклонности.

— Значи се движите сред хора, доста по-различни от тези, сред които се движа аз! — отвърна язвително тя, сама удивена от самообладанието си. — Влязох в моя собственост!

— Сигурен съм, знаеш старата поговорка, че притежанието представлява девет-десети от закона. И тъй като в момента аз притежавам тези помещения... — Той не довърши изречението и зачака реакцията ѝ.

— Незаконно! — напомни му тя. Голяма част от куража ѝ се бе възвърнал, тъй като усети, че опасността постепенно се стопява. Неясно защо инстинктът ѝ подсказваше, че положението не е безнадеждно. Наистина, той все още я държеше прикована към пода, а начинът, по който я посрещна, сигурно щеше да я стряска още дълго време нощем. Но имаше нещо, което я караше да мисли, че не е маниак. Е, поне не се беше паникьосал дотолкова, че да я убие за едното нищо. Тази мисъл усили надеждата ѝ.

Без да откъсва поглед от нея, непознатият поклати подигравателно глава.

— Незаконно, значи! Не мога да повярвам, че светът е стигнал дотам, нощните крадци да употребяват подобни думи.

— Отричат ли? — остро запита Брена.

— Разбира се, че отричам. Искаш ли да видиш договора ми за наем?

— Договорът за наем? — Очите ѝ се разшириха от изненада.

— За три месеца от първи гони — отвърна той. Изправи се и ѝ подаде ръка.

Ако има нещо по-травматизиращо от неочакваната опасност, това е неочакваното объркване. Брена мълчаливо пое ръката му и стана.

— Мисля — едва продума тя, — че е станала някаква ужасна грешка.

— Както казах преди малко — отвърна меко непознатият, като не сваляше очи от лицето ѝ, — за грешките се плаща. По един или друг начин.

Брена впери недоумяващ поглед в него. Опитваше се да подреди хаотичните си мисли. Не може да е сбъркала прозореча! Само че фактите доказват точно обратното, осъзна горчиво тя, когато се откъсна от сребристосивите очи и огледа спалнята.

Леглото бе неоправено — явно бе събудила непознатия. Вратата на банята бе откряната и вътре се виждаха разхвърляни дрехи. На пода се търкаляха чифт скъпи кожени ботуши, италиански модел. Върху малкото бюро в ъгъла бяха натрупани вестници, книги и списания.

Брена си пое дълбоко дъх и погледна отново мъжа, който очевидно живееше в тази стая. Леко усмихнат, той наблюдаваше противоречивите чувства, изписали се на лицето ѝ.

Усмивката му я порази. Едва ли би се усмихвал, ако възнамеряваше да насилва някого. Тя имаше смътното усещане, че не може да бъде груб, както и неоспорими доказателства, че става опасен, когато го предизвикват. Но не беше луд, въпреки стрелата и лъка, които все още лежаха в средата на стаята.

Нервите ѝ се отпуснаха и тя го огледа преценяващо. Беше висок около метър и осемдесет. Бръчиците около устните и присвитите сиви очи ѝ подсказаха, че е около трийсет и седем, трийсет и осем годишен. Тъмнокестенявата му коса бе прошарена, подстригана доста късо и леко разрошена. Кое то бе още едно доказателство, че го е измъкнала от леглото.

Лицето му не се отличаваше с хубост. Ала носеше белезите на вродено благородство и властност: леко орлов нос, твърдо изсечена брадичка и високи скули.

Обзе я странен трепет при вида на мускулестия бронзов гръден кош. Тесните черни джинси очертаваха стройни крака, тялото му излъчваше необикновена сила.

Кой знае защо тя се сети как изглеждаше непознатият с лък в ръката. Спокоен, уверен в себе си. Нямаше ни най-малка представа с какво се занимава той, но беше сигурно, че мястото му не е на академичните съвети, на които тя присъстваше през учебната година.

Брена знаеше, че е подложена на същото изследване, но го издържа с кисело презрение. Шнолата ѝ бе паднала и червеникавокестенявата ѝ коса се бе разпиляла по раменете. Тя обрамчваше одухотворено красиво лице. Големите леко дръпнати очи с цвят на тъмен кехлибар издаваха интелигентност. Чаровната усмивка смекчаваше твърдата извивка на носа и брадичката.

Червеният пуловер обгръщаше плътно стройното ѝ тяло, като едва загатваше малките гърди. Брена си помисли с досада, че се бе облякла небрежно, като за пътуване. Смяташе, че никой няма да я види. Джинсите ѝ бяха избелели, а мокасините — доста стари.

Та аз съм на двацет и девет години, би трябвало да бъда по-самоуверена, напомни си тя. В края на краищата беше член на научния съвет към философския факултет в малък, но доста престижен колеж. Ала в момента не се чувстваше много уверена. Изобщо седмицата бе тежка и случилото се преди минути бе просто поредния провал.

— Съжалявам — започна решително Брена. — Изглежда, съм сбъркала. Но аз също имам документ за платен наем. Вероятно собствениците са допуснали грешка, като са дали едно и също бунгало на двама души.

— Собствениците са ми приятели. И мисля, че няма никаква грешка. Може ли да видя документите ви? — Мъжът протегна ръка.

— В колата са.

— Ами да идем да ги вземем.

— Не е нужно да сте толкова груб! — Тя едва не скръцна със зъби, когато той я хвана за лакътя и я поведе към всекидневната.

— Аз пък мисля, че съм прекалено нежен! — отбеляза непознатият, отвори вратата и я избута навън.

За миг Брена се почуди как ли се чувства бос по острия чакъл, но той вървеше мълчаливо и грациозно, сякаш се разхождаше по мека трева. Стигнаха до колата. Мъжът се подпря на покрива и зачака.

— Ето! — обяви Брена, без да крие триумфа си, когато намери папката с документите.

Той я взе и се понаведе, за да вижда по-добре на слабата светлина на лампичката.

— Вие сте Брена Луелин, така ли?

— Мога да го докажа — отвърна остро тя.

Мъжът се усмихна.

— Аз съм Райдър Стърн. Вашият съсед.

— Съсед ли?

— Страхувам се, че приложихте техниката си за проникване с взлом в грешно бунгало. Вашето е другото. Зад моето. — Той посочи към дърветата.

— Не съм го видяла... О, Боже! — Брена се загледа в тъмнината, като се мъчеше да различи сред сенките очертанията на другата къщичка. — По дяволите! И това ако не е най-отвратителният начин за приключване на един отвратителен ден! — едва промълви тя и се обърна към непознатия, застанал до колата ѝ.

— Винаги ли влизате през прозореца? — запита любезно той. Очите му проблясваха на лунната светлина.

— Не ставайте смешен! Опитах ключа и той не влезе. Затова реших да прескоча през прозореца.

— Чух, че се опитвате да отворите. Ако бяхте изчакали, щяхме да си спестим всички тези неприятности. Но вие тръгнахте да обикаляте къщата и бях сигурен, че намеренията ви не са от най-честните.

— И затова ме причакахте с лък и стрела?

Той сви рамене, но не с жест за извинение.

— Това е единственото оръжие, което имам под ръка. Как можех да зная кой се опитва да влезе? Хайде! Да извадим багажа ви от колата. Часът е вече два, а ми се ще да поспя малко тази нощ!

Брена сложи ръка на рамото му и веднага я отдръпна, стресната от допира до силните мускули.

— Не се тревожете, аз ще се оправя. Извинете за нахлуването, но вече спокойно можете да се върнете в леглото. Нямам нужда от помощ...

Той сведе поглед към мястото, където го бе докоснала. Когато отново вдигна очи, в тях проблясваха закачливи пламъчета.

— Ще занеса багажа ви до бунгалото. Но първо ще обуя нещо. Разтоварвайте. Връщам се след секунда.

Брена го проследи с поглед, докато вървеше към къщичката с гъвкава котешка походка. Беше свикнала мъжете да спорят или да се обидят, че предложението им е отхвърлено, или пък да я убеждават, че наистина се нуждае от помощ... Но не познаваше мъже, които просто я известяваха какво ще направят, без да се интересуват от нейните желания или възражения.

Човек се учи, докато е жив, помисли си тя, когато Райдър се върна и вдигна багажа ѝ. Колкото по-любезен е този мъж, толкова по-безкомпромисен е. Споменът за това, как учтиво ѝ заповяда да не бяга, бе още пресен.

Освен това беше два след полунощ. В този час всички спорове са безсмислени.

— Ако бяхте опитали ключа на тази врата, сигурно щеше да стане — каза Райдър и спря пред нейното бунгало.

— Хайде да се споразумеем. Обещайте, че няма да ми натяквате цяло лято за този ми провал и аз няма да кажа на никого, че посрещате гостите си с лък в ръката. Става ли?

Забеляза, че по устните му се плъзна усмивка.

— Добре се пазарите! Ще си помисля.

Райдър запали лампата и пред очите ѝ се разкри прелестно малко бунгало. Тя се огледа с любопитство. Както и очакваше, къщичката бе напълно обзаведена. Няколко стъпала водеха от голямата стая с камина към горния етаж, където сигурно бе спалнята. Кухнята и всекидневната бяха комфортно подредени.

— Езерото вижда ли се оттук? — запита Брена и се загледа през прозореца, който заемаше цялата стена.

— Вижда се. Хайде, да донесем и останалия багаж. — Райдър остави куфара ѝ на пода.

— Човек на малкото думи. Силен и мълчалив — промърмори на себе си тя.

— Само в два сутринта — отвърна той, без да се обръща.

Брена прехапа устни, но се зарадва, че поне не бе видял изчервените ѝ бузи. Ама че глупава забележка направи!

— Мисля, че след като и двамата сме още съвсем будни — неочаквано каза новият ѝ съсед и вдигна последния куфар, — може би се нуждаем от едно питие за приспиване. — Елате. И се отправи към своето бунгало.

— Благодаря, много любезно от ваша страна, но не е необходимо — опита да възрази Брена. — Сигурна съм, че ще спя много добре след всичко, което се случи. А и стана късно...

— Но аз няма да спя добре. Хайде, Брена Луелин — нареди меко той, като държеше вратата отворена. Младата жена колебливо пристъпи вътре. — Седнете. Ще донеса чаши.

Брена го проследи с поглед, докато вървеше към кухнята с необикновената си котешка походка. Сетне машинално отмести очи към лежащите на близката лавица книги. Навик, помисли си разсеяно тя. Винаги проверяваше заглавията в библиотеката на непознатите. А Райдър Стърн все още бе загадка за нея и любопитството ѝ бе напълно оправдано.

Поредицата от книги на горната полица предизвика ироничната ѝ усмивка. Точно както очаквах, реши тя, след като прочете заглавието на една ярка корица, изобразяваща някакъв вулгарен тип с пушка в ръка, горящ от нетърпение да убие героя и сексапилната блондинка, увиснала на левия му бицепс.

Евтини, булевардни романи за приключения на невероятно смели мъже. Пълни с измислици, каза си презрително. В същия миг до нея достигна гласът на Райдър:

— Страхувам се, че е още по-лошо. Не само ги чета, ами ги и пиша.

Този човек отгатваше мислите ѝ!

— Какво? — Удивена, Брена погледна отново корицата на книгата. — Тук пише Джъстин Мърдок.

— Псевдоним.

Райдър разбута разхвърляните листове и остави двете чаши с бренди на обкования с мед пън, който служеше за масичка. Настани се удобно на мекия диван, много подходящ за подобно планинско убежище, и взе една от чашите.

— Заповядайте. Добро е. Моите герои винаги пият най-доброто.

Брена взе чашата и послушно отпи от наистина великолепно бренди. Сетне седна нерешително.

— Изумена съм!

— От какво — от брендите или от книгите?

— И от двете.

По дяволите! Няма да му позволи да я обърка!

— Не са вашето любимо четиво, така ли?

— Не съвсем. Но не е моя работа да споря с един успял човек. Доколкото виждам, книгите ви явно имат успех?

— Голям.

— Поздравявам ви!

— Е, вече знаете с какво се занимавам аз. Сега е ваш ред.

Брена въздъхна. Устните ѝ несъзнателно се свиха, когато срещна погледа му.

— Аз съм асистент по философия в малък колеж край Сан Франциско.

Той не отговори, но в сребристите очи проблесна учудване.

— Да не би да намирате професията ми за смешна? — В тона ѝ прозвуча предизвикателство. По дяволите! Много ѝ се събра миналата седмица! И все свързано с тази нейна професия! Не можеше да понесе и да ѝ се подиграват отгоре на всичко!

— Не. Просто никак не се връзва със спомена ми за ловкостта, с която преди половин час се опитахте да влезете през прозореца.

— Имало е времена, господин Стърн — отвърна с убийствена любезност тя, — когато философите са били хора на действието!

— Но не и на незаконното действие! Ще трябва да се съгласите, че в днешно време повечето от хората на науката живеят в своите стъклени кули, затворени в академичния си свят и рядко се сблъскват с истинския живот. Освен ако не броим „изключително драматичните моменти“, когато излизат, за да се срещнат със страшните телевизионни камери в името на някоя модна кауза или идея — добави той и поклати глава. — Те трудно се приспособяват към действителността.

— Изглежда сме на противоположни мнения относно въпрос, който не е от вчера. Съмнявам се, че може да се постигне съгласие между тези, които спомагат за развитието на разума, и другите, които предпочитат да печелят от насието или естествените полови влечения. Вие явно се възползвате от възбудата на индивидите вследствие силни емоции и печелите добре. Аз пък прекарвам целия семестър в опити да набия правилата и законите на етиката в петдесет млади глави.

И по странно стечение на обстоятелствата станах жертва на най-неетично поведение, добави наум Брена. Но Райдър я гледаше още по-

учудено.

— Значи сме противници? Чувал съм, че сблъсъкът на мнения поражда хармония.

Брена премига изненадано и вдигна чашата си.

— Хераклит.

Сега пък той я изгледа недоумяващо.

— Моля?

— Хераклит — повтори тя. — Гръцки философ от шести век, според когото в природата съществува неизменна хармония, продукт на противопоставящи се сили. — Лека усмивка пробяга по устните ѝ. — Доколкото си спомням, той е използвал лъка като пример за хармония, създадена чрез насилие.

— Лъка ли? — Райдър изглеждаше заинтригуван. — Това е интересно. Наистина съществува пълен баланс между натягането на тетивата и поставянето на стрелата. Идеята ми харесва. Ще я включа в новата си книга.

— Така ли? А не искате ли да се запознаете по-задълбочено с някои аспекти на философията? Да прочетете нещо от теорията?

— Съмнявам се, че ще си струва усилието. Вземам само това, което ми изглежда полезно. Вие току-що ми дадохте добра идея. Основна тема в моята нова книга ще бъде действителното използване на стрелата и лъка като средство за завладяване.

Брена искаше да му изнесе лекция, с която да порицае подобен небрежен подход, но последните му думи я разсеяха.

— Средство за завладяване ли? Стрелата и лъкът? Боже мой! Мислех, че отдавна са забравени след откриването на огнестрелното оръжие!

— Използваха се във Виетнам — отвърна Райдър, като се облегна на възглавниците и отпи от брендито. — В редки случаи, разбира се. Въпреки всички модерни техники все още съществуват твърде малко начини за безшумно убиване на хора. Лъкът се оказва много удобен, когато някой трябва да се промъкне на вражеска територия. Разузнавач например.

Брена се втренчи в него и сви рамене с отвращение.

— Разбирам защо не искате да обремените читателите си с философските изводи от зареждането на лъка. Вие, доколкото разбирам, продавате насилие и кръв, а не етични категории!

— И секс.

Тя го погледна стреснато.

— Продавам и секс. Върви много добре с насилието и кръвта — обясни учтиво той.

— Сигурна съм.

Достатъчно! Брена стана, решена да прекъсне безполезния спор.

— Много благодаря за брендите и за помощта. Но мисля, че е време да си лягам. — Тръгна бързо към вратата. — Бяхте много търпелив, като се има предвид начинът, по който ви събудих.

— Ще ви изпратя.

Той беше зад нея в мига, в който младата жена стигна до вратата. Този мъж е като мъглата, помисли си Брена. Безшумен, тайнствен, усещаш нещата, преди сам да си ги осъзнал.

— Не е необходимо — опита се да го възпре тя. — Мога и сама.

— Ще ви изпратя — повтори отново той с невъзможно учтивия си тон. В същото време беше ясно, че с него не може да се спори.

И двамата не казаха нито дума, докато стигнаха до нейното бунгало. И тогава изведнъж ѝ хрумна нещо. Докато отключваше, тя се обърна към спътника си и погледна право в сребристите очи, където се отразяваше луната.

— Какво има, Брена? — запита той.

— Наистина ли помисли, че съм крадец, Райдър?

Устните му сякаш се усмихнаха, но гласът му бе напълно сериозен.

— Мина ми нещо такова през главата. Обикновено не посрещам дамите с лък и стрела. Защо се усмихваш?

— Няма значение — увери го тя, като пристъпи вътре и се обърна да затвори. — Лека нощ, Райдър.

Той кимна и се отдалечи безшумно като лунен лъч в тъмнината.

Брена се поколеба за миг. Усмивката ѝ угасна. Как можеше да обясни странната възбуда, която почувства при мисълта, че мъж като Райдър е сбъркал и я е взел за най-обикновен джебчия?

Тя беше учен. Преподавател по философия. А не жена от подземния свят! Затвори бавно зад себе си и впери невиждащ поглед в тънещия в мрак интериор на лягната къща.

Освен това Райдър Стърн сбърка, когато реши, че професията ѝ осигурява защита срещу реалностите на живота. Ръцете ѝ се свиха

инстинктивно, но тя се овладя и прекоси стаята. Стигна до камината. Нямаше защита. Не можеше да избяга от конфликта, с който се сблъска миналата седмица.

Нито пък можеше да очаква защита и помощ от човека, който би трябвало да стои до нея, помисли си с гняв. Деймън Филдинг изрази ясно своето становище, когато дойде днес сутринта в апартамента ѝ, за да я „вразуми“.

Съветът му бе напълно практичен, изключително рационален и съвсем шокиращ, защото идваше от професор по философия и етика. Той настояваше тя да приеме ситуацията, да се примири, да не се бори. В края на краищата кариерата ѝ бе изложена на риск.

Деймън се съгласи, че кражбата на нейните изследвания и анализи от шефа на факултета и публикуването им под негово име, като собствени, е неетично. Но такива неща се били случвали непрекъснато. Тя трябвало да не забравя, че Пол Хъмфри скоро ще се пенсионира. Също така трябвало да помни, че Деймън Филдинг най-вероятно ще бъде следващият декан. Ако успее да запази спокойствие и да не вдига шум, старият професор Хъмфри скоро ще напусне сцената.

Не си ли струваше да пренебрегне истината и справедливостта в името на собствената си кариера? Освен това Деймън Филдинг изтъкна с неопровержима логика, която би подхождала повече на някой като Райдър, че тя едва ли ще спечели каквато и да е битка с Хъмфри. Беше само асистент, на твърде ниско стъпало от академичната стълбица, за да се пребори с уважавания декан на факултета.

Но аргументите на Деймън възбудиха и много въпроси. Наистина ли искаше да продължи да упражнява тази професия? Да учи другите да търсят истината и да спазват етиката, вместо да живее по прагматичните закони, прилагани в далеч не толкова справедливия свят, в който живееха хора като Райдър Стърн?

Трябваше да вземе решението през следващите няколко седмици.

ВТОРА ГЛАВА

Може би се намирам на кръстопът. В кариерата, а сигурно и в живота, каза си Брена на следващата сутрин. Но не бива да забравям отговорността си по отношение на Крейг. По-младият ѝ брат изглежда също бе стигнал до повратна точка. Тя го усещаше, макар че Крейг се справяше отлично в колежа. Само още една година! Една година и ще завърши. След това ще има време да тръгне по пътя, който сам избере. Но поне да завърши!

Май това лято се очертаваше доста проблематично. Във всякакви отношения!

След като се изкъпа, тя навлече джинсите и една бяла блуза с дълги ръкави и класическа яка.

Застана пред огледалото, разреса косата си и я сви стегнато на малък кок. Този строг стил ѝ отиваше. Откриваше лицето и подчертаваше златистите ѝ очи.

Отиде в кухнята, намери чайник и го сложи на печката. След кратко претърсване откри между продуктите пакет чай. Посегна да вземе някаква кана от бюфета, погледна през прозореца и съзря Райдър.

Врхлетя я същият необикновен шок, който изпита при първата им среща. Но не толкова силен. На дневна светлина мъжът не представляваше опасност, но пак излъчваше някаква скрита заплаха. Това особено чувство не я беше напускало през цялата нощ.

Райдър се упражняваше в стрелба с лък на поляната пред нейното бунгало. Слънцето се отразяваше в косата му и очертаваше детайлно стройната мускулиста фигура. На бедрото му висеше колчан със стрели, а на ръката си носеше кожена ръкавица.

Дръзката поза и сурово изсечените черти подсказваха, че мъжът се е сблъсквал с доста трудности в живота си. Всъщност, помисли си Брена кисело, като наля горещата вода в каната, той прилича на своите герои от кориците. Липсваше му само блондинката, увиснала на рамото!

Тя вдигна очи в мига, в който той стреля. И никак не се учуди, когато стрелата попадна точно в центъра на мишената. С бавно, грациозно движение Райдър извади нова, постави я в лъка и отново стреля. Тя се заби до първата.

Неочаквано, сякаш усетил погледа ѝ, той се обърна. Очите им се срещнаха и без да се двоуми, той се отправи към бунгалото ѝ.

Брена го посрещна на прага и му предложи чаша чай.

— Благодаря — продума Райдър, като остави лъка и стрелите на кухненската маса.

— Не е толкова добро като брендито, но става за пиене — усмихна се Брена.

— Чудех се дали имаш нещо за ядене. Щях да ти предложа от моите запаси.

Сребристите очи изпитателно се плъзнаха по лицето и тялото ѝ.

— Ние, философите, не сме толкова разсеяни, че да забравим такива прозаични неща като храната! — засмя се Брена.

— Тази сутрин изобщо не приличаш на преподавател по философия — каза той с дълбок глас, от който тръпки пробягаха по тялото ѝ. — Но ти и снощи не приличаше!

— Понякога външният вид лъже. Едно от основните правила на философията — осведоми го с усмивка тя.

— Едно от основните правила на всеки интелигентен човек. Искаш ли да дойдеш с мен утре вечер?

Изненадана от неочаквания въпрос, който нямаше никаква връзка с разговора, Брена го загледа втренчено.

— У Гарднърови. Тези бунгала са техни. Живеят на няколко километра отгук. Канен съм на вечеря и си помислих, че ще ми бъде приятно да дойдеш с мен. Сигурен съм, че ще се радват да се запознаят с теб.

— О, много мило от твоя страна, но...

— Ясно — кимна той. — Тръгваме към шест и половина.

— Господин Стърн... Райдър — бързо го прекъсна тя, — не съм приела поканата. Само благодарих и мислех да откажа. Има толкова неща, които...

— Имаш цяло лято за тях — усмихна се Райдър. — Освен това си ми длъжница.

— Така ли? Защо?

— Заради страха от миналата нощ.

— Доколкото си спомням, никак не изглеждаше уплашен — успя да каже накрая тя.

Усмивката изчезна и на нейно място се появи иронична гримаса.

— Човек трябва да се справя някак.

— Със страха ли?

— Аха. — Той отпи от чая си. — И освен това не бях единственият, който се държа както трябва!

— Ако това е някакъв вид комплимент, уверявам те, не е необходимо да се отнасяш снизходително!

Но защо, по дяволите, се ядоса?

— Не става дума за снизхождение — отвърна спокойно той. — Смелостта е качество, от което се възхищавам. — Вдигна ръка, за да спре възраженията ѝ. — Почакай, ще ти обясня. Възхищавам се от смелостта у всеки, независимо дали е мъж, или жена.

— Няма да споря — отвърна Брена. — Аз също се възхищавам на смелостта у другите.

— О, значи все пак имаме допирни точки!

— Само дето оставам с неясното чувство, че смелостта, от която ти се възхищаваш, не е точно смелостта, от която се възхищавам аз.

— Така ли мислиш? — заинтригувано попита той.

— За теб смелостта е свързана с усещането за опасност. Снощи се опитах да те нападна и ти смяташ това за похвално. От моя гледна точка си беше чисто безразсъдство. Просто се паникьосах и действах инстинктивно. Това изобщо не е смелост. Истинската смелост се проявява, когато хората не се отказват от своите идеи, макар по-голямата част от обществото да не ги приема или въпреки че не са по вкуса на някой от властващите в момента. Смел човек е например Сократ, който е бил измъчван до смърт заради философското си учение, и въпреки това не се е отказал от него. Или пък английският хуманист Томас Мор, който се противопоставил на Хенри Осми, като не се съгласил с опитите на Парламента да направи краля и глава на Църквата.

— И предпочел да бъде екзекутиран, нали? — иронично подхвърли Райдър.

— Да. Бил е обвинен в предателство.

Начинът, по който Деймън се опитва да ме убеди да се откажа от спора с декана, прилича много на предателство, помисли си тя.

— Е, не отричам, че са били смели мъже — съгласи се Райдър. — Макар мъчениците да не са много по вкуса ми. Но това не омаловажава снощния случай. Ти от самото начало знаеше, че нямаш шансове да победиш и въпреки това не се отказа. Не се предаде, дори когато те повалих по гръб. За това е нужна смелост.

— Бих го нарекла по-скоро глупост — отвърна с неочакван смях тя. — Ако се бях опитала да говоря с теб, може би щях да открива грешката си, преди да се намеря на пода, претърсвана за скрито оръжие. Ето един прост пример за надмощието на разума.

— Сега е много лесно да се каже. Тогава обаче трябваше да направиш избор между съвсем малко възможности. Всъщност трябваше да избираш между разума и насилието. Понякога подобни ситуации ни изненадват и сами ни налагат най-доброто решение. Освен това всеки научава нещо за другия.

— И какво научихме ние в този случай? — повдигна въпросително вежди Брена.

Той явно усети предизвикателната нотка в гласа ѝ, защото по устните му се плъзна усмивка.

— Ти разбра, че не пускам крадли през прозореца си безнаказано, но не прибягвам до насилие. — Пренебрегна червенината, заляла лицето ѝ и продължи: — Аз научих, че не си страхливка и че се чувстваш много добре в прегръдките ми.

— Какво? — повтори слисано Брена, като се сети за начина, по който ръцете му изследваха тялото ѝ. Бузите ѝ почервеняха още повече от объркване и гняв. — Много благородно от твоя страна да ми напомняш как ме събори. Изобщо не трябваше да го споменаващ, ако наистина имаш намерение да ме поканиш на среща!

— Само напомних, че не те изнасилих! — усмихна се ласкаво той. — Доказах, че съм безопасен. Това е.

— И смяташ, че е достатъчно, за да приема поканата? — запита Брена. Всъщност беше наполовина очарована и наполовина разгневена от начина, по който Райдър се върна на темата за срещата.

— Не искаш ли да се запознаеш с хазаите си?

— Не мисля, че е необходимо. С тях имам само делови отношения.

— Те са много приятни хора. А както казах, длъжница си ми.

— А пък ти имаш страхотна техника за убеждаване — промърмори сухо Брена. Не можа да измисли нищо друго. Освен това щеше да бъде интересно да излезе с някой, различен от Деймън Филдинг и всичките ѝ колеги от факултета!

— Имаш ли някакви планове за утре вечер?

— Всъщност не — съгласи се накрая тя. — Добре, ще дойда у Гарднърови, ако си сигурен, че наистина няма да имат нищо против задето водиш със себе си натрапник.

Райдър изпи чая си и стана. Изглеждаше доволен.

— Няма. Обадох се на Сю Гарднър тази сутрин и я предупредих, че ще те заведе.

— Бих казала, че не ти липсва самочувствие? Винаги ли подреждаш нещата така, както на теб ти е удобно?

— Избрал съм такъв начин на живот, който ми позволява да живея по свои собствени закони — отвърна той, без да откъсва очи от нея.

Помежду им сякаш премина ток. Напрежение, което тя усети с необяснима чувственост. Заплаха, на която сетивата ѝ реагираха.

— Но аз не съм част от твоя живот. — Гласът ѝ прозвуча някак отдалече. Не искаше да има недоразумения помежду им. Те бяха само съседни за едно лято и нищо повече. Принадлежаха към два съвсем различни свята.

— Вие, философите, непрекъснато ли пренебрегвате действителността и проявата на собствените си чувства? Снощи ти влезе в живота ми. Ето, тази сутрин мога да те докосна... — Той вдигна ръка и хвана брадичката ѝ. Сребристите очи се впиха в нейните и я повлякоха към неподозирани дълбини. — Да, Брена Луелин. Ти определено си част от моя живот.

— Само... Само за това лято — прошепна дрезгаво тя. Искаше да намери отнякъде сили и да се отдръпне. Но какво правеше? Защо му позволяваше да я докосва? Полуудяваше ли?

— Достатъчно дълго — сви рамене той.

Брена прозря намеренията му и направи неуспешен опит да се измъкне. Но както винаги закъсня. Ръката му се плъзна и обви врата ѝ. Райдър се наведе и я целуна.

Анализирайки ситуацията, тя остана абсолютно не подвижна. Така. Той просто виждаше в нейно лице жена, която щеше да живее няколко седмици в съседното бунгало и бе решил да опипа почвата. Най-правилно би било да го отблъсне внимателно. Всяко друго действие би провокирало този мъж, който вярваше единствено в грубата сила. Затова тя остана неподвижна, докато устните му докоснаха нейните.

Бяха топли, уверени, търсеци устни. Права съм, каза си отново Брена. Той ме изпитва. Остана с отворени очи, макар че гъстите тъмни мигли покриха неговите. Ръката му нежно погали шията ѝ.

Брена се хвана за ръба на масата и се опита да остане безчувствена. Ала тази бавна, предизвикваща ласка не беше просто проверка. Имаше глад, жажда, нетърпение и копнеж. Но Райдър умееше да контролира чувствата си и в момента нищо не я заплашваше. Все пак, зачуди се тя, какво ли би станало, ако откликна на целувката му!

Той докосна за последен път устните ѝ, вдигна глава и отвори очи. Те бяха потъмнели и бе невъзможно да се прозре истината в бездънния сив поглед.

— Не искаш ли?

— Не — отвърна със сигурен глас тя и го погледна.

— Имаш си някой друг? — Ръката му все още бе на врата ѝ.

— Някой друг, нещо друго. Имам много причини.

Устните му се извиха в усмивка, а сивите очи проблеснаха дяволито.

— С подобни смътни причини мога да се оправя — заяви с учудваща арогантност той.

Може би беше време да заеме по-твърда позиция.

— Не съм дошла тук да търся краткотрайна лятна авантюра, Райдър.

— А защо си тук?

— За да работя. За да взема важно решение.

— Още по-неопределено. На това ли учи философията — да се отговаря неопределено на директно зададени въпроси?

— Понякога.

— Виж ти! Сега ми става ясно защо ви държат затворени в университетски градчета. Ами че вие изобщо не бихте могли да

живеете в реалния свят!

— Предубеждението ти към академичния свят е просто забележително!

— А твоето впечатление от моя свят е повърхностно — сухо отвърна той. — Хайде да излезем и проверим дали имаме общи интереси.

— Как?

— Ще те науча да стреляш с лъка. Може би ще започнеш да мислиш за него като приложение и илюстрация на философския принцип за хармонията във вселената. — Райдър се засмя, хвана я за ръката и я придърпа към себе си.

— Докато ти мислиш за него като за смъртоносно оръжие в ръцете на твоите герои.

— Укоряваш ме, че търся практичното в живота, така ли?

— Не съм и помислила да те упреквам! — възрази Брена, но се остави да я изведе навън в студената утрин. Огледа се с възхищение.

— Езерото наистина се вижда! Фантастично е! Та то е огромно! Цяло море!

Цветът му бе ослепително син. Беше толкова дълбоко, че не замръзваше дори през най-лютите зими.

— Дълго е почти трийсет километра. А тук е широко около десет. Играеш ли комар?

— Моля? — изненада се тя.

— Чудя се дали се интересуваш от комар, след като си избрала да прекараш лятото от тази страна на езерото, в Невада — обясни той. Неусетно стигнаха до мишената.

— Не, не се интересувам. Видях казината, когато минах снощи през града. А дойдох тук, защото бе най-привлекателното място, което ми предложиха от туристическата агенция.

— Съдба — драматично въздъхна той и пусна ръката ѝ, за да сваля кожения предпазител от китката си.

— Страхувам се, че няма никакви емпирични доказателства съдбата да е достоверен фактор в света — засмя се Брена.

— Съдбовна среща като тази ще ограничи връзките ти с други членове на факултета — промърмори той сякаш на себе си, хвана лявата ѝ ръка и нахлузи кожения предпазител. — Защото предполагам, че този „някой друг“ ти е колега.

— Ти доста се потруди да събереш доказателства.

— Само че той не те обича. И ти го знаеш — продължи Райдър и се наведе да вземе стрела от колчана.

Брена преглътна, обзета от гняв. Не биваше да му позволява да я въвлича в подобен разговор.

— Това си е твое мнение.

Той постави стрелата в ръката ѝ и я погледна в очите.

— Това е само извод от един факт.

— Какъв?

— Че те е оставил да дойдеш тук сама.

— И от това съдиш, че не ме обича? — В кехлибарените ѝ очи сякаш избухнаха пламъци.

— Аз съм мъж. Като се има предвид какво знам за мъжете, това е най-вярното предположение.

— Прекалено си самоуверен — подигра се тя, но беше развълнувана от близостта и увереността, която се излъчваше от него.

— А искаш ли да чуеш още едно предположение?

— Съмнявам се!

— И ти не го обичаш — отсече неумолимо той.

— Вероятно наистина така си мислиш, защото изобщо не се почувства виновен, когато си открадна онази целувка — отвърна тя, горда от ледения си глас. Гледаше оръжието в ръцете си. Защо стоеше тук и му позволяваше да издевателства над нея? Трябваше да хвърли лъка, да се върне в бунгалото и да заключи вратата. Но това значеше да признае, че не може да се справи, нали?

— Да, не се чувствам виновен — засмя се гърлено той. — И не изпитвам никакви угризения.

— Защо да не го обичам? — не се сдържа тя, макар че се ядосваше на слабостта си.

— Защото си жена, която притежава чувство за чест. Ако беше влюбена в него, нямаше да водиш подобни разговори с мен — отвърна спокойно той. — А сега да се върнем към урока. Това се нарича извит лък. Начинът, по който са огънати краищата, дава повече опорни точки. Ти си деснячка, затова пристъпи с левия крак напред. Ще започнем със стойката...

Той се клекна пред нея и нагласи краката ѝ в правилното положение. Брена мълчеше объркано, докато ѝ показваше как да хване

лъка. Постепенно се увлече в урока. Райдър беше прекрасен учител. Ако имаше нещо, на което се възхищаваше у другите, то бе способността да преподават.

— Господи! Толкова е трудно! — извика, когато трябваше да опъне тетивата. — Никога няма да мога да поставя стрелата!

— Ще можеш. Това всъщност е доста лек лък. Силна жена като теб ще успее.

— Какво те кара да мислиш, че съм силна?

— Нали се борих с теб снощи? Забрави ли? — усмихна се той.

— Мисля, че сключихме споразумение да не ми напомняш за това.

— Аз се съгласих да помисля за сделката, която предложи. Не съм казал, че я приемам. Ето така. Нали ти казах, че ще се справиш!

Тя отслаби натиска върху лъка и го погледна. Но не каза нищо, докато ѝ обясняваше основните правила за поставяне на стрелата.

— Това са стрели с алуминиев връх. — Той ѝ подаде една. — Най-добрите. Което значи скъпи. Ако загубиш дори една между борове, ще я търсиш цял ден, да знаеш!

— Заплашваш ли ме?

— Нищо подобно, опитвам се да те накарам да улучиш мишената. Запомни, че щялата философия се състои в способността да комбинираш отпускането на мускулите на ръката, която дърпа тетивата, с пълната концентрация при прицелването. Отпусни се и освободи стрелата. И чакай да достигне целта.

— Или да я подмине — въздъхна Брена, когато стрелата наистина излетя някъде встрани.

— Трябва ти практика. Не се тревожи. Видях къде падна. Опитай пак.

След няколко опита почти успя. Дори се възгордя, когато отиде заедно с Райдър, за да вземе няколкото стрели, попаднали в целта.

— На Крейг много ще му хареса — каза ентузиазирано Брена.

— Кой е Крейг? — Под привидно безразличния тон се криеше напрегнатост. Брена я усети и се подсмихна.

— Брат ми. Тази есен ще завърши Университета в Бъркли.

— Изглежда се гордееш с него.

— Да. Той е добро момче.

— Ако ще завърши тази година, значи не е момче, а мъж — изгледа я някак странно Райдър.

— Така е. Забравям понякога. Разликата във възрастта ни е твърде голяма. Той е само на двайсет, а аз съм на двайсет и девет. Все още ми е трудно да го възприема като мъж.

— Много ли си привързана към него?

— След смъртта на мама и татко ми остана само той — обясни тихо Брена.

— При тази голяма разлика помежду ви, вероятно ти си го отгледала.

— Е, понякога беше доста трудно — засмя се тя, като си спомни за изминалите години. — Но Крейг бе сериозно дете и не забравяше, че съм от същото поколение, а не родител. Определено не ме предизвикваше по начина, по който тийнейджърите ядосват родителите си. Ако разбираш какво имам предвид.

— Да, разбирам. Не от личен опит, защото нямам деца, но съм го наблюдавал у другите. Преди няколко години Гарднърови имаха неприятности с по-големия си син.

— Успяха ли да ги преодолеят?

— Да.

Брена искаше да го разпита по-подробно, но Райдър премина на друга тема и я поведе към брега. Откриха живописни заливчета и плажове. Меката топлина на деня се стопи, когато слънцето се спусна зад високите върхове на запад. И въпреки твърдото си решение да стои на разстояние, Брена се съгласи да изпие чаша уиски, докато новият ѝ съсед обръщаше пържолите върху скарата на задната тераса.

Когато след вечеря се прибра в своето бунгало, между нея и Райдър сякаш цареше примирие. Той я целуна няколко пъти, но леко и съвсем необвързващо.

Беше неочаквано. И конфузно. Защото бе готова едва ли не за битка. Като се има предвид агресивната му природа и явното му желание за краткотраен летен флирт, беше съвсем логично.

Но защо се чувстваше унижена, запита се ядосано по пътя към спалнята си. Трябваше да е доволна. И благодарна, че не ѝ досажда.

На другия ден Брена прегледа някои от бележките си за есенния семестър. Ала записките само я подсетиха, че трябва да вземе

решение. Беше трудно да планира работата си със студентите, когато съществуваше възможност изобщо да не се върне в колежа.

Брена избра с голямо внимание тоалета си за вечерта. Щеше ѝ се Гарднърови да добият добро впечатление от своята наемателка. Облече тънка бяла блуза, която подчертаваше тъмната ѝ коса, и пола до коленете. Стегна блузата с червен колан, в тон с високите червени сандали.

Когато Райдър почука на вратата, изведнъж осъзна, че се е облякла тъй грижливо заради него, а не заради Гарднърови. Заля я вълна от смущение.

— Добър вечер — започна с ентузиазъм Брена и в следващия миг очите ѝ се разшириха от изненада и възхищение. — Не ми казвай нищо — продума, като го огледа от главата до петите. — Твоите герои не само пият най-доброто, но си купуват дрехите от най-елитни италиански шивачи, нали?

Не всеки можеше да си позволи това фантастично сиво-синьо сако, великолепните бели панталони, тъмносинята копринена риза! И не всеки можеше да ги носи с подобна небрежност и елегантност. На Райдър му стояха чудесно!

— Човек живее само веднъж — отвърна кратко той. — Сега вероятно мислиш, че трябва да карам ферари, нали?

— Определено — съгласи се тя и се разсмя, когато видя колата му зад бунгалото. Ферарито бе яркочервено.

— Много си хубава тази вечер — прошепна Райдър, като я настани в луксозната кола. Тя го погледна и очите му сякаш я плениха в сребрилата си мрежа. Знаеше какъв ще бъде следващият въпрос, още преди да го е задал. — Само за мен, нали? — Той се усмихна и я погълна с поглед.

— Исках да направя добро впечатление на хазаите — отвърна бързо тя. Не биваше да се издава! Какво я привличаше у този мъж? Какво ставаше с нея? Нещо я предупреждаваше, че е способен да постигне каквото пожелае. А този трудно потискан глад в очите му говореше, че иска нея. Освен онази целувка вчера сутринта, имаше достатъчно доказателства, че ще трябва да се бори, за да го отблъсне.

Той едновременно я интригуваше и плашеше. Трябваше да помни, че не е от нейния свят. За него важаха други закони, различни

от правилата в академичния живот. Най-добре да се държи резервирано.

Но когато я представи на Сю Гарднър, Брена наистина бе удивена колко различен е светът на Райдър. Семейство Гарднър бяха очарователни и мили хора на средна възраст, които я посрещнаха много сърдечно.

— Влизайте, много мило, че дойдохте! — покани я домакинята в хубавата къща на брега на езерото. — Когато Райдър ни телефонира, че ще ви вземе, бяхме много поласкани. Това е съпругът ми, Адам.

Адам бе представителен мъж с прошарена коса и сърдечна усмивка. И той, и съпругата му имаха бронзовия загар на хора, живеещи на открито. Брена се чудеше къде ли са се срещнали с Райдър. Не можеше да си представи, че и той е от техния лъскав свят на бизнеса и успеха. Няма значение как носеше скъпите си дрехи. Беше сигурна, че едва ли се движи сред подобни среди.

Въпреки това нямаше съмнение относно доброто разположение на Гарднърови към него, както и явното почти майчинско чувство, с което Сю целуна Райдър по бузата.

— Радвам се да те видя. Чудесно е, че можа да дойдеш и тази година. — Жената ги поведе към предната тераса, с изглед към езерото.

— Приятно е да смениш климата, а и не мога да устоя на поканата ви. — Райдър пое коктейла, който му подаде Адам Гарднър. — Всъщност сега ми харесва повече от миналата година. Изборът ви на наемател за съседното бунгало е чудесен — каза многозначително той и погледна Брена, която тъкмо отпиваше от текилата.

— Случаен късмет. Щеше ми се и ние да имаме принос, но според мен заслугата е единствено на туристическия агент.

— Брена не вярва в съдбата, значи сигурно не вярва и в късмета — вметна Райдър.

— Късметът си е чист шанс — каза строго тя и реши да промени темата. Не искаше двамата мъже да продължат разговора за нейна сметка. — Всяка година ли идваш тук, Райдър?

Настъпилото кратко мълчание и колебание я учудиха, Гарднърови като че ли бяха изненадани от въпроса, а Райдър сякаш не искаше да отговори. Сю Гарднър се усмихна топло и се обърна към

Брена, която бе започнала да мисли, че случайно е навлязла в непозволена територия.

— Бунгалото е на разположение на Райдър по всяко време на годината — каза тя. — Радваме се, когато идва тук.

— Разбирам — смотолеви Брена, макар всъщност да не проумяваше нищо.

— Райдър не ви ли е разказал? — запита Адам и си отговори сам. — Както виждам не е. Ние сме му много задължени, Брена.

Тя се понамръщи и погледна въпросително Райдър, който се разхождаше по терасата. Той се опря на перилата и се загледа в някаква лодка в езерото, която дърпаше двама души на водни ски. Сякаш му се искаше да бъде при тях.

— Той спаси сина ни.

Брена погледна недоумяващо усмихнатия Адам.

— Така ли?

Неочаквано заговори Райдър. Гласът му бе далечен и глух.

— Брена не одобрява подобни действия. Най-добре замълчи, Адам. — И отново се обърна към езерото.

— Но, Райдър, това е нелепо! Защо да не одобрявам? — Тя погледна отново Адам. — Какво се случи?

Той явно се разкъсваше между желанието да разкаже и задължението да се подчини на Райдър. Сю разреши въпроса.

— Райдър бе ръководител на малкия отряд, който нападна затвора в Южна Америка, където Евън, нашият син, излежаваше присъда заради глупава афера с наркотици. По онова време военният режим там не бе благоразположен към американските граждани. Бяха ни казали, че може никога да не видим сина си, след като потъна в затвора. Райдър го измъкна и ни го върна жив и здрав.

Чашата в ръцете на Брена трепна.

— Господи! И ти си вадиш прехраната с подобна дейност?

Райдър рязко се обърна.

— Вадя си прехраната, като пиша книги — отвърна ѝ предизвикателно. Завъртя чашата в ръка и отпи голяма глътка.

— Книги, които отразяват собствения ти опит? — продължи да настоява тя, шокирана от току-що чутото. Бе усетила интуитивно, че в приключенските му романи се крие част от самия него, от властния му характер. А сега вече знаеше, че е точно така.

— Брена, Райдър спаси живота на сина ни — намеси се Адам, усетил, че нещо не е наред. — Той не е платен наемник, нито убиец.

Неочаквано Райдър се усмихна. Широка, унищожителна, дива усмивка, която имаше толкова странен ефект. Сега в нея се съдържаше открито предизвикателство.

— Вече не. — Той глътна остатъка от коктейла си. — Сега съм автор на второкласни приключенски романи. Хайде да вечеряме.

ТРЕТА ГЛАВА

— Моите поздравления! Ти се съвзе много бързо и продължи да разговаряш непринудено до края на вечерта! — каза ѝ Райдър доста по-късно, когато се качваха отново във ферарито. — Но знам, че си готова да избухнеш. Защо не го направиш още сега?

Брена го изгледа унищожително. Той се осмеляваше да я предизвиква дори след като цялата истина за миналото му бе излязла наяве. Насърчаваше я да използва историята срещу него. Кой знае защо, може би заради няколкото коктейла, които бе изпила, това ѝ се стори забавно и дори трогателно.

— Да не мислиш, че ще те упрекна, защото си спасил кожата на някакво си хлапе?

Райдър се поколеба.

— Той не беше виновен — рече накрая. — Беше се забъркал с някакви отрепки, които го натопили. Тръгнал да опознае света и да избяга от начина на живот на родителите си. И получил повече отколкото очаквал! Сега той ще ти хареса. Вече е борсов посредник.

— Слава Богу, Крейг никога не е помислял да тръгне по света!

— Добре си го възпитала.

— Притеснява ме единствено подозрението, че не е особено възхитен от университета — въздъхна Брена. — Но мисля, че ще го убедя да завърши.

Усети как Райдър пое дълбоко дъх.

— Мога ли да се надявам, че няма да чуя поучителна лекция за ужасното си минало?

— Не е моя работа.

— Моля те, не бъди снизходителна.

Брена се замисли. Нима беше снизходителна?

— Как те намериха Гарднърови, когато... им е потрябвал човек, който да измъкне сина им от затвора?

— Бях офицер във флота. Служих в Югоизточна Азия, Виетнам, а сетне... и на други места. Напуснах, за да пиша, но поддържам

връзки с приятели и когато хора като Гарднърови се нуждаят от помощ, аз съм на разположение. А и парите не са ми излишни. Справям се чудесно, когато е необходимо да се промъкна в охранявано място — добави той.

— И ти харесва, нали? — усмихна се саркастично Брена.

— Вече не. Напоследък писането ми е достатъчно — отвърна той, но сякаш я предизвикваше да спори.

Тя обаче се усмихна и вдиша свежия планински въз дух. Тази вечер се чувстваше прекрасно. Беше чудесно да пътува покрай езерото, придружена от мъж, така различен от всички, които познаваше. Сякаш тя самата бе друг човек. И ѝ се искаше тази илюзия да продължи.

— Значи ли това, че съм в компанията на преуспяващ автор на приключенски романи, а не на бивш таен агент?

— Да.

— Добре. Разкажи ми как се пишат романи, Райдър Стърн. Или може би Джъстин Мърдок? — поправи се тя, спомнила си псевдонима му.

— Може ли да ти задам един въпрос?

— Да, разбира се.

— Колко коктейла изпи тази вечер?

— Не съм пияна — възрази Брена, учудена, че се оправдава. Но наистина не беше. Само се чувстваше свободна и наистина привлечена от мъжа до себе си. Никога не е била така заинтригувана от Деймън Филдинг. Никога по този начин. Защо ли?

— Тогава да опитаме щастieto си на карти, а? — предложи Райдър. — Ще спра в едно казино и ще ви дим дали твоята философия важи, когато става дума за късмет.

— Предложението ми харесва. Съгласна съм. Усети в гласа си мечтателност. Едно удивително чувство, че е в друг свят, друга реалност. Сякаш беше преминала през някаква невидима преграда и попаднала в друго измерение.

Колкото до Райдър, имаше усещането, че пред него няма никакви прегради. Гласът му звучеше безгрижно и весело.

— Чувствам, че тази вечер късметът ми ще проработи — каза той, докато паркираше пред едно от безбройните казина в южната част на залива в градчето Стейтлайн. — Помогна ѝ да слезе, хвана я за ръка

и я поведе към ярко осветеното казино. — Какво наричат късмет в твоя свят?

— Ами, това е теоретична възможност. С други думи шанс.

— Доста точно определение — съгласи се той и прекрачи входа на казиното.

Брена застина, онемяла пред бляскавата, възбудена, развличаща се тълпа в голямата зала. Полилеите, елегантните крупчета, оскъдно облечените сервитьорки на коктейли, тенекиеният звън на автоматите и въртящото се колело на щастieto допринасяха за чувството на нереалност. Съществуваше някаква пресилена атмосфера на лукс, която поглъщаше човека и създаваше свят, различен и непознат. Но той ѝ харесваше. Подхождаше на настроението ѝ.

Тя се облегна на ръката на Райдър. Макар да не се чувстваше обвързана с него, искаше да се наслади на близостта му. Жестът, с който я обхвана през кръста, ѝ достави удоволствие. Деймън никога не се бе държал така, когато излизаха заедно. Професор Филдинг не вярваше в древното мъжко чувство за собственост. Естествено, аз също не вярвам, напомни си Брена. Но тази вечер бе различно. Може би защото мъжът до нея бе различен.

— Знаеш ли да играеш? — попита Райдър.

— Не, но ще те гледам. Мога да опитам на автоматите.

— Стой зад мен и ще проверим колко късмет ще ми донесеш тази нощ. — Той седна до една от покритите със зелено сукно маси. Младата красива жена, която раздаваше картите, му се усмихна ослепително.

— Крупчето май флиртува с теб — предупреди го Брена с драматично приглушен глас.

— Глупости. За тази усмивка ѝ плащат. Сега стой съвсем тихо и сложи ръка на рамото ми. Така ще знам, че си до мен.

— Ръката на рамото задължителна ли е?

— По този начин късметът ще преминава от теб в мен — обясни ѝ той.

— Аха.

Не можа да каже нищо повече, тъй като красавицата започна да раздава картите и Райдър насочи цялото си внимание към играта. Брена не свали ръка от рамото му. Наблюдаваше го с интерес. Райдър играеше професионално. Всъщност така правеше и всичко останало,

мина ѝ през ума. Бърз, внимателен и с невероятно самообладание. Освен това и печелеше.

— Е, достатъчно! — заключи той, като прибра чиповете в джобовете си и стана от масата. — Тази нощ имах късмет. Хайде, скъпа, да намерим някоя друга игра.

На колелото на щастieto самата Брена извади късмет. Постави цял долар върху числото, което си избра. Когато доларът се удвои, тя радостно вдигна очи към Райдър, който я беше прегърнал през кръста.

— Това май е по-лесен начин за препитание от преподаването.

— Толкова ли е тежка философията?

Въпросът я върна към нежеланите спомени за действителността, която я очакваше в началото на есенния семестър.

— Не, не преподаването с тежко, а... Всъщност няма значение. Искам да опитам и на автоматите.

Райдър тактично не продължи неприятния разговор. Отведе я до най-близкия ред автомати. И тя започна да играе с ентузиазъм, който в друг случаи би я удивил.

— Тук парите просто не изглеждат истински — промърмори извинително Брена, докато автоматът лапаше цент след цент.

— Продължавай — настоя той. — Казах ти, че няма да загубим тази нощ.

При следващото залагане думите му се потвърдиха. Вместо да глътне монетата, машината започна да бълва. Звънък водопад от монети.

— Райдър, виж! Ние сме богати!

— Ще взема една купичка да ги съберем — усмихна се той.

Брена се опита да пресметне печалбата, докато Райдър се върна с хартиената купа. Щастливо усмихната, Брена изсипа монетите в нея.

— Толкова са много! Никога няма да можем да ги пренесем!

— Трябва само да отидем до касата. Там ще ги обърнат в хубави съвсем лекички банкноти.

— Управата на казиното сигурно ще ни помоли да напуснем, ако поискаме да задържим всичко това.

— Няколко стотачки няма да ги разорят. Но бихме могли да си дадем почивка.

— Мислех, че ще гониш късмета докрай — възрази тя.

— Точно това ще направя. Но на дансинга.

Той я заведе на терасата, която гледаше към игралната зала. Свиреше трио музиканти, а между интимно осветените масички кръстосваха оскъдно облечени сервитьорки. Брена се опита да анализира положението. За пръв път се запита в какво се забърква. Но когато Райдър хвана ръцете ѝ, въпросите излетяха от ума ѝ, далеч извън границите на прекрасния приказен свят, в който бе попаднала.

Той я прегърна плътно. Чувството му за собственост, което бе усетила, изглежда се усилваше все повече и повече. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, после я притиснаха дръзко. Усещаше дъха му в косите си. Без съпротива тя склони глава на силното му рамо.

— Приятно ли ти беше тази вечер?

— Да — рече без колебание тя. — Много. А на теб?

— Отначало мислех, че нещата между нас няма да потръгнат, но сега се чувствам чудесно. Ти ми харесваш. Май вече ти казах, че обичам да докосвам тялото ти.

Неочакван трепет премина през нея, тъй като той придружи думите си с нежна ласка, Брена залитна, опиянена от допира, от мъжкото му ухание и от неопределената, невероятна комбинация от фактори, които я привличаха у него. Беше вълшебна нощ, макар че тя не вярваше във вълшебства. С любопитство и копнеж обви ръце около врата му и зарови пръсти в косата му.

Реакцията му бе мигновена. Той се наведе към нея и прошепна нещо с дълбок нежен глас. Шепотът бе като коприна върху острието на бръснач. На какво ѝ напомняше?

— Опасност — прошепна Брена със затворени очи.

— Каква опасност?

— Ти си опасен, когато гласът ти стане така нежен и дълбок. — Усмихна се, без да отвори очи.

— Тази нощ не съм единствената опасност тук — продума той, като прокара език по извивката на ухото ѝ. — Ти си много по-опасна.

— Ха! Аз съм само един благоразумен, внимателен, с добро поведение, член на факултетния съвет на престижен колеж.

— Който влиза през прозореца в спалнята на нищо неподозиращи мъже и ги съблазнява на пода — завърши Райдър.

— Не е вярно! Не съм те съблазнявала!

— Въпрос на мнение.

Брена отвори очи и видя, че я гледа втренчено.

— Ти съблазнен ли се чувстваш?

— Чувствам се, сякаш съм скочил в средата на езерото Тахо. Знаеш ли, там е много дълбоко. Човек може никога да не излезе на повърхността. — Гласът му беше като мъркане на лъв.

— Мислех, че си добър плувец.

— Опасността се състои в това, че може да не пожелае да изплувам.

— Това предупреждение ли е? — осмели се да запита Брена.

— Ти как мислиш?

— Тогава ще трябва да бъда много внимателна.

Той сви рамене, сякаш нещата не зависеха от него.

— Вероятно. Но ако съдбата има пръст в това, нищо не можеш да направиш. Няма да има ефект.

— Забравяш, че аз не вярвам в съдбата.

— В такъв случай ще трябва да поемеш цялата отговорност за своите действия. — Той се наведе и обсипа с целувки шията ѝ.

— Аз вярвам в личната отговорност на всеки — храбро рече Брена, развълнувана от приятната топлина, разляла се по тялото ѝ.

— И аз — отвърна той. — Защото дори когато съдбата и късметът се намесят, пак съществуват възможности за избор. Тази нощ изборът е твой, скъпа. Помисли добре преди това, защото ще те задължа да го изпълниш.

— Още едно предупреждение?

— Така изглежда — въздъхна Райдър и я привлече към себе си.

Докато танцуваха, Брена се предаде на естествената грация на тялото му. Чувстваше се непохватна, но мъжът я водеше с такава лекота в ритъма на музиката, че ѝ се искаше танцът да продължи вечно.

— Вече е почти два — каза Райдър, когато седнаха.

— Така ли? — Брена сподави прозявката си. — Значи е време да се промъкна през нечий прозорец?

— Но не и през моя. Искаш ли да се прибираме?

— Да. — Тя погледна към препълненото казино. — Тези места никога ли не ги затварят?

— Никога. Хайде, скъпа, да вървим да спим.

Брена потърси в думите, гласа и изражението му недоизказаното. Но Райдър се усмихваше невинно. Хвана я за ръка и я поведе към

паркинга.

Докато пътуваха обратно към бунгалата, тя облегна глава на кожената седалка. Наслаждаваше се на прекрасната гледка, на тъмните сенки на боровете и проблясващото езеро. Райдър мълчеше, но тя усещаше помежду им близост, за която не бяха необходими думи. Един особен мъж. Различен, сложен, вълнуващ. Всъщност имаше някаква уязвимост у него. Уязвимост, която той се опитваше да скрие със самоувереност. Забеляза го тази вечер, след като узна истината за минало то му.

— Искаше ли да зная, Райдър? — прошепна неочаквано Брена.

— Какво?

— Начинът, по който си вадиш хляба.

Той се поколеба.

— Не съм сигурен. Казах си, че ще е по-добре, ако не знаеш, но те заведох у Гарднърови. Предчувствах, че истината ще изплува. Предполагам, искам да научиш, преди нещата между нас да отидат прекалено далеч.

— Въпрос на чест?

— В известен смисъл.

— Благородна постъпка! — кимна тя и се усмихна. — Но не биваше да се тревожиш.

— Защото нямаш намерение да го използваш срещу мен ли?

— Не, защото нещата между нас няма да отидат толкова далеч, че да има някакво значение — отвърна, макар да знаеше, че звучи предизвикателно.

Той не отговори. Продължи да мълчи и когато паркира колата, и я изпрати до вратата на бунгалото. Едва тогава се обърна и рече с нежна настойчивост:

— Покани ме, скъпа. За едно питие преди лягане.

Тя срещна очите му и се развълнува от копнежа в тях, както и от ускорените удари на сърцето си.

— Ами... аз нямам бренди.

— И чай е достатъчен.

За миг силата на желанието му се сблъска с чувството, което я измъчваше. После, с треперещи от възбуда и страх пръсти, тя му подаде ключа.

Той отвори вратата и тръгна към камината.

— Ще запаля огън.

Брена го проследи как прекоси стаята е присъщата му гъвкава походка. Сетне младата жена се отправи към кухнята. Стоеше пред чайника, без да вижда нищо и чакаше водата да заври. Главата ѝ бучеше. Какво всъщност правеше? Искеше ли изобщо да мисли за това?

Завладя я някакво чувство за неизбежност. Всъщност не бе я напускало цялата вечер, но тя преднамерено го бе отблъсквала. Беше по-лесно да възприема събитията такива каквито са, макар да осъзнаваше сложността на ситуацията. Наля горещата вода в каната и пригответи чашки и чинийки.

Райдър седеше на дивана, загледан в огъня. Вдигна очи към нея и в тях отново имаше ням копнеж и глад, които не можеха да бъдат скрити. Цялото ѝ същество откликна. Ръцете ѝ трепереха, когато остави подноса на масата.

— За нощта на упадъчните удоволствия — вдигна шеговит тост Брена, след като напълни чашите.

— Преподавателите по философия не прекарват летните си вечери, лудувайки сред развихрени хазартни страсти в компанията на писатели на блудкави приключенски романи, нали?

— Обикновено не — притвори очи тя и отпи от чая.

— Хайде, сигурно е имало философи, които са спорили относно въпроса кое трябва да се нарече... „приятен живот“!

Райдър като че ли опитваше да се съобрази с нейното настроение. Това я изненада. Но пък съответстваше на противоречивите сигнали, които бе уловила. В един момент бе абсолютно сигурна, че я желае. В следващия ѝ даваше ясно да разбере, че сама ще вземе решението. Не можеше да проумее тактиката му.

— О, има няколко, които са защитавали удоволствията, но се опасявам, ме са имали предвид тези от интелектуално естество, а не светските — дръзко отвърна тя — Дори Епикур е бил много по-ангажиран с удоволствието да търси знанието, отколкото с удоволствията на плътта. Всъщност неговите опоненти и врагове са превърнали думата... „епикуреец“ в синоним на луксозен начин на живот.

— Въпреки това съществуват теории, които оправдават живота на бързи обороти, както и такива, които ги опровергават.

— Вероятно — съгласи се Брена.

— И решението на човек кой път да следва зависи от неговия собствен избор?

— Винаги съществува доктрината за свободната воля — учудена призна тя.

Той остави чашата си и взе нейната от ръката ѝ.

— Тогава аз избирам да те целуна и рисковете да вървят по дяволите.

Брена затаи лъх. Сладостна тръпка премина по тялото ѝ, когато той я грабна в прегръдките си. Устните му се сведоха към нейните. Не беше сигурна, че изобщо може да се противопостави. Това беше естествения край на вечерта и тя знаеше, че го иска. Искеше да опита всичко, което този мъж предлагаше на сетивата ѝ. Желанието бе непреодолимо.

Първата ѝ мисъл, когато я прегърна, бе, че гладът му се е засилил. Усети го по напрегнатото тяло, почувства го в топлината на устните му. Древният инстинкт ѝ подсказа, че тя е жената, която ще утоли този глад и ще задоволи този копнеж.

Брена обви ръце около врата му. Посрещна устните му. Езикът му я хвърли в трескава възбуда. Опита да си поеме дъх, но той не ѝ позволи.

— Още малко — прошепна дрезгаво и тя се подчини. Ръцете ѝ нежно погалиха лицето му. Главата ѝ се замая. Удоволствието я примамваше и изкушаваше. Райдър беше различен, съвсем различен и тя искаше да разбере защо.

Той плъзна ръце по гърба ѝ. Тялото ѝ несъзнателно откликна. Младата жена се притисна към него в неистово желание да се слепят. Простена тихо, а той погълна вика ѝ, сякаш бе жадуван нектар. Прилепи бедра към нейните и Брена усети пулсиращото му желание. Той я желаше и, Господ да ѝ е на помощ, тя също го желаше! Никой мъж досега не бе възбуждал подобно усещане. Искеше да забрави минало и бъдеще и да направи всичко възможно, за да продължи този нереален миг.

— Райдър? — Името му се изплъзна от устните ѝ, пълно с въпроси.

Миглите му откриха очите от разтопено сребро. Той сякаш потъна в нейния замечтан поглед.

— Казах ти още на дансинга, че тази нощ изборът е твой, скъпа. Само помни, че ще държа да спазиш обещанието си, ако решиш да поемеш риска.

— Какво обещание? Какъв риск?

— Да ме поканиш в леглото си.

При това така грубо и откровено изявление, тя потръпна, но не сведе очи...

— И какъв е рискът, Райдър? Че няма да останеш дълго време там ли? — провокира го, като едва преглътна болката от предположението.

Той вдигна ръка и освободи косата ѝ от шнолата.

— Не, глупачето ми. Рискът, който поемаш, е, че ще остана там. Не разбираш ли, Брена? Няма да те оставя да си идеш, след като те направя моя. По дяволите, няма да те оставя дори ако ми обърнеш гръб!

— Какво искаш да кажеш? — прошепна тя.

— Говоря за обвързване. А фактът, че ми задаваш въпроси, означава, че не мислиш така. — Той зарови ръце в косата ѝ.

Усмиваше се, но очите му бяха неразгадаеми.

— Ти искаш от мен... обещание? Това някакъв номер ли е? — Кехлибарените ѝ очи потъмняха. — Но нали обикновено жената е тази, която... — Тя замълча, неспособна да продължи.

— Не ме интересува, как е „обикновено“. Интересуваш ме само ти. Желая те, но съм готов да почакам, докато осъзнаеш колко е силно чувството помежду ни. Предупреждавам те, че ако сега станеш моя, на сутринта няма да се освободиш от мен. Няма да играя ролята на летен роман, който да прочетеш, като излезеш за малко от своята стъклена кула...

— Не! Не мислех, че...

— Знам, че съм от различен свят, но вероятно под влиянието на вечерта и на собственото си любопитство ти беше привлечена. Ако само това има значение за теб, по-добре се отдалечи от огъня, преди да си се изгорила.

— Изобщо не е така! — извика яростно Брена. Беше по-важно да го разубеди, отколкото да приеме истината. — Повярвай ми, Райдър, изобщо не е така!

Знаеше, че не може да каже нищо повече, затова обхвана лицето му и го покри с целувки. Не биваше, не трябваше! Чувстваше, че ще сбърка, ако Райдър Стърн си отиде.

Мъжът я грабна в прегръдките си и я понесе на ръце към спалнята, без да откъсва устни от нейните...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сандалът ѝ се изхлузи и падна, докато Райдър я носеше без усилие по стълбите. Младата жена се сгуши в обятията му и склони глава на рамото му.

Най-сетне той прекъсна безкрайната целувка и потърси очите ѝ.

— Тази нощ си като магьосница със златни очи.

— А ти? — запита го, като докосна леко с пръсти ъгълчето на устните му. — Ти какъв си тази нощ?

— Само мъж. Мъж, който безумно те желае. Достатъчно ли е?

— Напълно.

Той навярно мисли, че ще искам обещания, ангажименти, мина ѝ през ума. Брена не разбираше, но и не искаше да прави анализ на положението. Не сега, не тази нощ. Тази нощ беше различна, необикновена и тя искаше да я изживее.

— Райдър, аз не съм магьосница. Аз съм просто жена. Това достатъчно ли е за теб?

— То е всичко, което искам — прошепна нежно той и я остави да стъпи на пода.

— О! — Тя загуби равновесие и инстинктивно обви ръце около раменете му. — Какво има?

— Обувката ми. Изглежда с паднала.

— Като Пепеляшка след бала? — Той ѝ помогна да седне на леглото и коленичи пред нея.

— Само ако играеш ролята на Принца — опита да се пошегува тя, но гласът ѝ съвсем не прозвуча безгрижно.

Чувстваше се нервна, копнееща, напрегната и нетърпелива. Изобщо вълнуваха я много други чувства, но не и безгрижие.

— Не съм съвсем готов за тази роля. — Райдър докосна коляното ѝ и плъзна ръка надолу. Бавно разкопча тънката кожена лентичка, пристегнала глезена ѝ. — Копнея да те съблека, вместо да те търся с чехълче в ръка. Тази нощ май ще играя ролята на мързеливия Принц.

Брена зарови пръсти в косата му. Едно извечно женско чувство ѝ подсказа, че той иска доказателства за влечението ѝ към него. Как можеше да се съпротивлява? Тази нощ щеше да даде на мъжа до себе си всичко, което той пожелаеше.

— Ти си най-добрият Принц. Точно такъв, какъвто съм си го представяла.

Райдър безмълвно впи устни в нейните. Брена чувстваше, че страстта му е излязла извън контрол. Как издържаше на подобно напрежение? Желанието на мъжа е относително просто нещо и не бива да се потиска или контролира, особено когато има възможност да бъде задоволено. Винаги си бе мислила, че е така.

Но този мъж бе различен и желанието му бе различно. Тя чувстваше, че не е само сексуално и бе щастлива, че е успяла да събуди такава силна страст.

Той обсипа с целувки шията, гърдите ѝ. Преглътна трудно, когато усети втвърдените зърна и я положи на леглото. Последва я и се притисна до нея, като даряваше тялото ѝ с галювни милувки.

Брена се надигна. Искаше да получи повече и прошепна нечуто името му. Ръката му докосна червения колан, който се разтвори сякаш по вълшебен начин. Пръстите му потърсиха копчетата на бялата блуза, а устните му продължиха да обсипват с целувки шията ѝ.

— О, Райдър!

Главата ѝ лежеше на рамото му. Очите ѝ бяха затворени. Искаше ѝ се мигът да спре. Всичко бе съвършено. Той беше съвършен.

— Тялото ти сякаш е създадено за моето! — Бялата блуза се свлече до кръста и разкри гърдите ѝ. — Толкова си нежна и чувствена. — Пожелах те в мига, в който прескочи през прозореца!

— Не е възможно. Не и тогава...

— Ти все още не ме познаваш достатъчно добре, нали?

Но тя не можа да отговори. Мъжът не ѝ даде възможност. Обхвана с устни зърното ѝ и възбудата се разля по тялото ѝ като огнена лава. Ноктите ѝ се впиха в раменете му. Усети как пръстите му свалиха останалите ѝ дрехи. Отвори очи и срещна жадния му поглед, докато ръцете му разкопчаваха ризата.

— Нека ти помогна — рече Брена и потърси копчетата с тръпнещи пръсти. Райдър безмълвно отпусна ръце, ала когато тя погали голите мускулести ръце, той изстена и сграбчи китките ѝ.

— Брена, златоока моя магьоснице! Подлудяваш ме! Искам тази нощ да продължи вечно!

— Аз ще полудея, ако нощта продължи вечно. Желая те... много те желая.

Тя спря, удивена от думите си. Никога досега не бе говорила така, не бе желала мъж по този начин. Не беше само сексуално привличане. Беше различно и от краткотрайните юношески увлечения, когато си бе въобразявала, че е истинска влюбена. Беше различно и от чувствата ѝ към Деймън. Желаше до болка Райдър Стърн.

— Наистина ли, Брена? Наистина ли ме желаеш?

— Повече от всичко на света — отвърна искрено тя. Би се изненадала от откровеността си в друг случай.

Той простена и в същия миг Брена усети, че страстта му е разпалена до изнемога.

— Толкова си красив — прошепна тя и плъзна нежни, тръпнеци пръсти по тялото му. Не можа да устои и целуна гърдите му. Неочаквано той зарови пръсти в косата ѝ и потърси жадно устните ѝ.

— Извини ме, скъпа. Искам да бъда галантен любовник, но не мога. Не и този път. Разбираш ли? Не мога да се преструвам тази нощ и да те впечатлявам с нежност и чар. Желая те!

Тя не отговори. Впи нокти в плътта му, повдигна бедра и се притисна към него.

Мъжът погали хълбоците ѝ, нежно докосна кадифената мекота и усети конвулсиите, разтърсили тялото ѝ.

— Райдър, моля те, люби ме! — прошепна.

Той проникна в нея със силен тласък. Брена сля тялото си с неговото и времето сякаш спря.

Двамата откриха нова вселена, плътно слети в своето еротично пътешествие. Озовали се в приказна страна, попаднали в плен на бога на любовта.

След миг достигнаха върховния екстаз и се отпуснаха в сладостна отмала.

Брена срещна очите му, в тях вече не трептеше неистовия копнеж. Лека усмивка се появи на лицето му и той покри с целувки леко подутите ѝ устни.

— Знам, че ще прозвучи смешно, но когато те изпратих до вратата тази вечер, не мислех, че ще се любим!

— Това съдба ли беше или свободен избор? — запита сънливо тя.

— Не зная и не ме интересува. Важното е, че се случи. Само това има значение.

Брена отвори очи при категоричността на изявлението.

— Разстроен ли си, Райдър? — Господи, не! Та тя искаше да е щастлив!

— Не, разбира се. Беше малко неочаквано и води до известни рискове, но просто не можех да постъпя другояче. Сега си моя, Брена. Дълго чаках, докато те открия и сега няма да ти позволя да си идеш.

— Аз никъде няма да ходя. Не и тази нощ — каза тя, но всъщност не бе сигурна, какво точно има предвид. А не желаше да уточнява. Нощта бе толкова прекрасна!

— Не, няма да отидеш никъде тази нощ — усмихна се той. — Преподавател по философия. И през ум не ми е минавало!

— Моля? — запита Брена и потръпна под нежната милувка на ръката му.

— Че ще открия жената, която търсех и от която се нуждаех, тази, която разбира какво е чест и която е в състояние да ме побърка от желание, в някакъв си факултет на някакъв си малък колеж, за който изобщо не бях чувал! Аз завърших Военноморската академия и трябва да ти кажа, че там не се обръщаше много внимание на етиката и философията.

— Ограничено обучение?

— Не, практично — поправи я с усмивка той. — Щастлива ли си от резултатите на техниката си за прелъстяване тази нощ, магьоснице?

— Отказвам да отговарям на въпроси, които могат да ме злепоставят — промърмори тя.

— Добре. Всъщност няма голямо значение дали ще успея да изтръгна признание от теб. Ти си моя.

Брена си помисли да оспори категоричността на определението, но се отказа. Той беше от мъжете, които притежаваха. Личеше му. И тази нощ притежаваше нея. Не искаше да мисли за по-нататък.

— Не заспивай върху ми, магьоснице — закачливо я предупреди Райдър, като видя, че очите ѝ се затварят. — Първия път бе за поставяне на начало. Сега смятам да ти направя добро впечатление.

— Това заплаха ли е?

— Само се опитай да останеш будна и ще ръкопляскаш на изпълнението.

Той се наведе към устните ѝ. Целувката бе бавна, всепроникваща и разпали тлеещия огън на страстта.

И наистина този път Райдър бе безкрайно нежен. Галеше гърдите ѝ, обсипваше с целувки шията, корема, бедрата.

Когато проникна в нея и се потопи в топлината ѝ, действителността сякаш се стопи. Останаха само двамата, гальовните му пръсти и невероятното чувство на блаженство. Когато преплетените им тела достигнаха апогея на страстта, Брена сякаш попадна във вихрен дълбок водовъртеж, който ѝ отне всякакво чувство за реалност.

— Райдър, чувствам се прекрасно — промълви тя и се отпусна в прегръдките му.

— И аз. Хайде спи, мила.

— Защо?

— Защото и аз ще спя. А не мога да понеса мисълта, че лежиш будна до мен и гледаш в тавана, докато хъркам.

— Хъркаш ли наистина?

— Вече е късно да се тревожиш за това. Тази нощ ти се съгласи да останеш с мен.

— Нощта почти свърши, Райдър — напомни му тя шепнешком.

— Тогава да мислим за утре. Лека нощ, сладка моя.

— Лека нощ, Принце!

Той се разсмя. След малко и двамата потънаха в сън.

На другата сутрин Брена се събуди сама в топлото легло. Първата ѝ мисъл бе, че нещо не е наред. Отвори бавно очи и откри, че слънцето свети ярко в прозореца. Беше доста късно. Протегна се и почувства сладостна болка, която върна всички спомени за изминалата нощ. Тя се надигна и боязливо огледа спалнята. Къде ли е Райдър?

Всъщност не това я тревожеше. Безпокоеше я възможността да се появи от банята или да се качи по стълбите със закуска. Това я изпълваше с паника. Господи! Какво бе направила снощи! Явно не е била на себе си! Брена отметна завивката и стана. Потръпна в хладното утро. Протегна се и грабна меката яркожълта роба, която лежеше в края на леглото. Облече я, завърза колана и изведнъж се сети,

че снощи дрехата я нямаше. Значи Райдър я бе донесъл за нея. Остана неподвижна и се заслуша в слабите шумове. После се отпусна.

Душ, помисли си тя. Ето от какво се нуждаеше. Отиде в банята и затвори вратата.

И така, какво става с теб, запита се Брена, втренчена в образа си в огледалото. Защо си толкова нервна? Снощи се остави на настроението си и на един мъж, съвсем различен от всички, които познаваше. И кое беше ужасното? Не това, че постъпи нечестно спрямо Деймън. Връзката ти с професор Филдинг все още не бе стигнала до леглото.

Пусна душа и влезе под струята.

Не, връзката ѝ с Деймън не бе достигнала до точката, до която стигна с Райдър само за три дни. Шокирана от неочакваното разкритие, тя осъзна, че дори да познаваше Деймън Филдинг от десет години, дори да беше спала с него всяка нощ през тези десет години, преживяването едва ли можеше да се сравни с това, което изпита миналата нощ с Райдър.

Прехапа устни и я заля вълна от паника. Защо се забърка в тази каша? Затвори очи при спомена, че Райдър все пак ѝ даде възможност да спре навреме. Преди да е станало късно.

Само че вече беше късно. Случилото се бе неизбежно. Не беше много приятна мисъл, особено за човек, който учи другите на отговорността за свободния избор!

Брена сви юмруци и опря глава на стената. Водата падаше върху ѝ, а тя безуспешно се опитваше да мисли.

Отново и отново си каза, че не се е случило нищо фатално. Никога не е била безотговорна и не трябваше да се обвинява, задето се поддаде на непреодолимото привличане на Райдър. Жена на нейната възраст сигурно можеше да си позволи подобно главозамайващо преживяване поне веднъж!

Знаеше, че няма смисъл да се наказва. Не защото се чувстваше виновна към Деймън. Нямаше за какво да се упреква. Истинският проблем беше, че миналата нощ бе действала по своя воля. Беше се предала. Бе се отдала на Райдър по свое желание.

Ами ако реши да продължи, ако поиска да я притежава и сега, след като нощта на страстта си бе отишла? Тази мисъл разпръсна

мъглата и хаоса в главата ѝ и тя се отдръпна от стената. Никога не се бе страхувала да погледне истината в очите.

За нещастие истината, с която обикновено се сблъскваше, бе от интелектуално естество и не нанасяше удари върху чувствата ѝ. А сега бе различно. Истината бе съвсем друга.

Какво ли си мислеше Райдър? Къде ли беше? Може би щеше да улесни нещата, като остави спомените от предишната нощ да потънат неусетно в забвение. Може би нямаше да има претенции сега, когато дойде денят. Снощи той също сподели един вълшебен свят. А сега, също като нея, може би се е завърнал в реалния.

Но в същия миг си спомни странния копнеж, който бе прочела в очите му и който бе успяла да утоли. Знаеше, че не бе само физически. Чувстваше го от самото начало!

Всичко се свеждаше до чувства, доста по-примитивни от тези, които изпитва едно цивилизовано, интелигентно и наистина разумно създание. Беше несигурна. Объркана.

Спря душа и взе голямата хавлия. Ами ако Райдър реши да предяви някакви претенции? Нелепо е, каза си Брена, докато сушеше косата си. Какво значение имаше? Първо, какви претенции можеше да има той към нея след една-единствена нощ и второ, тя бе възрастен, независим човек, който спокойно би могъл да се справи със ситуацията.

О, Господи! Кого заблуждаваше?

Къде ли беше Райдър? Рано или късно ще се наложи да се срещна с него, каза си Брена. Обу джинсите и навлече памучна фланелка с дълги ръкави. Потърси сандалите си под леглото и в същия миг на вратата се похлопа. Брена замръзна.

С невиждащи очи загледа обувката в ръката си. За нейна изненада чукането се повтори, и то доста нетърпеливо.

Защо изобщо чукаше? Нали той се бе измъкнал тази сутрин от леглото. Не можеше да проумее защо не влиза направо.

— Брена! Вътре ли си?

Тя ахна и се изправи, все още стиснала обувката в ръка. Гласът не беше на Райдър. Пред вратата стоеше Деймън Филдинг.

Последва ново почукване, което я накара да слезе долу. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Трябваше да се овладее.

Би трябвало да ѝ бъде по-трудно да отвори вратата на Деймън Филдинг, вместо на Райдър Стърн. Деймън все пак играеше доста по-важна роля в живота ѝ. Той беше мъжът, който ѝ помагаше в професията. Напътстваше я, водеше я през сложните лабиринти на факултетната политика и освен това, както бе започнала да мисли напоследък, вероятно за него щеше да се омъжи. Но когато хвана дръжката на вратата, единствената ѝ мисъл бе, че е благодарна, задето навън стои Деймън, а не Райдър.

— Деймън! Какво правиш тук?

Среден на ръст, с тъмна коса, професор Деймън Филдинг бе специализирал една година в Оксфорд, както и личеше от външния му вид. Носеше самоуверено сакото си от туид с кожени кръпки на лактите. Беше около четирийсетте и очакваше да заеме поста декан на Философския факултет, след като професор Хъмфри се пенсионираше. Изглеждаше добре със стилната си прическа и очарователните сини очи. Беше се развел с първата си жена, професор по английски език, преди три години. Беше един наистина уважаван учен в своята област.

— Добро утро, Брена. Ще излизаш ли? — усмихна се той, като погледна червената обувка в ръката ѝ.

— О, не, разбира се. — Тя се отдръпна и с жест го покани да влезе. — Изминал си толкова път дотук само за да ме видиш, така ли?

— Че кого друг познавам на езерото Тахо? — засмя се той и я целуна леко. — Ще направиш ли кафе на един изморен шофьор?

— Веднага. А закуска? Спирал ли си някъде по пътя? — Благодарна на възможността да избяга в кухнята, Брена се разбърза.

— Предложението ти звучи чудесно. — Деймън огледа всекидневната. — Добре ли си тук? Забавляваш ли се?

— Почивката ми току-що започна. — Брена ровеше из хладилника. Трябваше да има яйца, хляб, кафе. — За един ден ли си дошъл?

— Не. Ходих при колеги в Сакраменто и реших да намина. Безпокоях се за теб, скъпа.

Тя се обърна към него. Мъжът я наблюдаваше, пъхнал ръце в джобовете на сакото. Всеки момент щеше да извади лулата си и образът на високоуважаван професор щеше да бъде пълен. Тя сви устни и затвори хладилника.

— В твой стил е да се безпокоиш, Деймън, но аз трябва да реша сама.

— Нали затова съм тук, мила — за да ти помогна да мислиш. Ти си от най-рационалните и аналитични хора, които познавам, но по този въпрос изглежда не можеш да вземеш правилно решение.

— Деймън! Пол Хъмфри публикува моите изследвания под свое име! Това е нечестно и подло! Независимо от каква гледна точка! Неетично, непрофесионално и отвратително! Какво, по дяволите, очакваш да направя? Може да съм най-младият асистент в катедрата, но имам своите права!

— Трябва да мислиш и за бъдещето си!

— Моето бъдеще включва да уча студентите на етика и честност, както и на преданост към истината! Как мога да уча другите на подобни неща, когато сама не ги спазвам!

Къде, по дяволите, беше Райдър? Къде бе отишъл? И защо мислеше точно за него в този момент? Деймън Филдинг бе изминал дълъг път, за да говори с нея. Трябваше да е развълнувана само при мисълта за неговото добронамерено отношение!

— Брена, живеем в реален свят, а не в свят, където поведението на хората се диктува само от законите на етиката! Бъди разумна. Пол Хъмфри ще се пенсионира съвсем скоро, може би дори по-рано отколкото мислим. Той приключи с кариерата си, докато твоята едва започва. Не можеш да го обвиниш, тъй като доказателство са само твоите думи. Той има значителни публикации зад гърба си. Ти практически нямаш нищо, освен доктората си и си на най-долното стъпало на академичната стълбица. Нищо няма да постигнеш. Само ще провалиш бъдещето си, ако обвиниш Хъмфри, че е откраднал изследванията ти.

— Не се изненадвам, че си толкова известен сред студентите, Деймън! — опита да се усмихне Брена. — Логиката ти е желязна и я излагаш перфектно! — Тя счупи яйцата и ги изсипа в тигана. — Но това не е достатъчно. Наистина се чудя дали ще мога да се върна наесен и да работя с теб.

— Ти си една глупачка! — ядосано я прекъсна той. Явно търпението му се бе изчерпало. И с основание, помисли си Брена. Дори не беше закусвал, а трябваше да спори с една упорита млада асистентка! — Ще се върнеш наесен и много добре го знаеш! Какво

друго можеш да правиш? Ще ти трябват месеци, дори година, докато си намериш друга работа. В крайна сметка няма да спечелиш нищо.

— А моята гордост и самоуважение?

— И за какво са ти в свят, пълен с хора като Пол Хъмфри? Така е, Брена. Политиката във факултета не е по-различна от тази в останалите колежи и университети. Ако искаш да се издигаш, ще трябва да се включиш в играта. Това означава да не закачаш хора като Хъмфри и да не се правиш на глупачка!

— Господи, Деймън! Звучи като политика от света на бизнеса! Маневри, боричкалия, борба за власт и да не настъпиш шефа по мазола! — Тя остави тигана и се обърна към него.

— Точно така! Успехът винаги има цена. Да играеш по правилата е част от цената — отвърна той.

— Значи според теб по-правилно е да си мълча с подвита опашка?

— Да, по дяволите! Това е единственият начин, по който човек може да спечели нещо за себе си или за професията си.

— Целта оправдава средствата, така ли? Чуваш ли се какво говориш, Деймън? Оправдаваш кражбата и лъжата! Осъзнаваш ли какво ме съветваш? Изобщо какви ги дрънкаш?

Не знаеше защо отиде толкова далеч. Не мислеше да го прави. Вероятно защото бе нервна и объркана от сутринта. Не искаше да ядоса човека, за когото уж възнамеряваше да се омъжи!

Но бе направила точно това. Видя червенината, обагрила лицето му. Мъжът стисна устни и в същия миг ѝ удари плесница.

Тя инстинктивно се отдръпна и в същия миг забеля за Райдър.

Не го бе чула да влиза. Първото доказателство за присъствието му бе ударът, който нанесе върху челюстта на Филдинг. Професорът се свлече на земята под изумения ѝ поглед.

ПЕТА ГЛАВА

— Деймън!

Брена се спусна към падналия. Беше просто рефлекс. А не би трябвало да го прави, независимо кой лежеше на земята.

— Остави го, Брена. Той е добре. — Гласът на Райдър бе невероятно нежен.

Но тя вече бе коленичила до Деймън, който изпъшка и отвори очи. Брена хвърли разгневен поглед към Райдър. Лицето му бе съвсем спокойно. Явно идваше от своето бунгало, защото бе облечен в черни джинси и бяла риза на ситни райенца. Косата му бе леко разрошена, а когато сребристите очи срещнаха гневния ѝ поглед, тя прочете в тях спомените от миналата нощ. Кой знае защо това усили гнева ѝ.

— Подобна жестокост не бе необходима, Райдър. Така ли решаваш всеки възникнал проблем? Чрез глупави действия, признак на безмозъчна мъжественост? Този човек е мой колега! Уважаван професор по философия! Знаеш ли какво направи?

— Той си го заслужаваше. Удари те. — Райдър я гледаше, но лицето му бе непроницаемо.

— И аз си го заслужавах! — извика Брена. — Казах му ужасни неща, оскърбих го! — Беше разстроена от поведението си. Бе обидила непроситимо човека, който се грижеше за кариерата ѝ, за нея самата и за бъдещето ѝ в научния свят! Нали бе дошъл чак дотук, за да поговорят!

— Ела, Брена. — Райдър не беше склонен да спори в този момент. Вниманието му бе привлечено от жертвата, която бавно повдигна ръка и докосна ударената си челюст.

Брена не помръдна. Напротив, наведе се над Деймън.

— Съжалявам. Не исках да те обиждам, а още по-малко да те забъркам в конфликт с Райдър. Добре ли си? Нека ти помогна...

— Брена, казах, дръпни се. Ела тук или аз ще те принудя да дойдеш.

Гласът му бе променен и тя го усети веднага. Познаваше този мек, учтив тон. Беше го чувала и преди — когато заповядваше и когато правеше любов. И в двата случая беше опасен. Затова се изправи, като наблюдаваше Деймън, който седна с болезнена гримаса.

— Кой е този каубой, Брена? Твой приятел ли? Така ли прекарваш летните си ваканции? Като се подвизаваш с всякаква измет?

— О, Деймън, моля те, ти не разбираш... — опита се да заглади унизителната забележка. Грешката бе нейна.

— Стига — прекъсна ги сухо Райдър. — Ако някой от двама ви не е забелязал, да ви напомня, че единственият отговорен в момента съм аз и нямам настроение да слушам никакви извинения, обяснения и коментари. Вие, професоре, сега ще станете и ще си идете. Не сте ударен лошо. Нищо ви няма. Ако обаче посегнете към Брена, ще ви изхвърля, ясно ли е?

— Върви по дяволите! — Деймън все пак се изправи и тръгна към вратата. Брена се опита да го хване за ръкава, но Райдър я спря.

— Брена!

Тя отпусна ръка. Деймън излезе и Брена почувства с някаква съдбовна обреченост, че той излиза не само от бунгалото, а и от живота ѝ. През вратата се изплъзваше цялото ѝ бъдеще в колежа, където скоро Деймън Филдинг щеше да стане декан. Не бе готова да вземе подобно решение, а сега то бе наложено без нейно участие.

Когато Деймън затвори след себе си, тя се обърна към Райдър с пламтящи от ярост очи.

— Имаш ли представа какво направи? Как смееш? Как си позволяваш да влизаш тук и да объркваш целия ми живот?

— Брена, влязох и видях, че някакъв мъж те удря. Какво очакваше да направя?

Имаше чувството, че не беше свикнал да дава обяснения за действията си.

— Очаквах един интелигентен, цивилизован мъж, който да попита какво става и да разбере какво се е случило, преди да действа юнашки.

— И какво се е случило?

— Дявол да те вземе! Не е ли малко късно да питаш?

— Имаш предвид, след като разбих живота ти ли?

— Не се шегувам!

— А знаеш ли какво почувствах аз? Господи, Брена! Той имаше късмет, че не го пребих!

— Какво те спря? — запита язвително тя.

— Отдай го на факта, че бях великодушно настроен след такава прекрасна нощ — отвърна не много учтиво Райдър. Тя най-сетне забеляза, че всъщност беше много ядосан.

— Прекрасна нощ!

— Да, в която бях прелъстен! — отвърна студено той. — Не бях този, който ускори нещата, ако смея да ти напомня. Мисля, че ти го казах съвсем ясно. Можех и да почакам.

— Искаш да кажеш, че миналата нощ е изцяло моя грешка? — Беше така ядосана, че моментално забрави за Деймън.

— Да.

— Защо, ти...

— Измет? — предложи услужливо той и нещо се мярна в очите му. Ирония, насмешка?

Беше повече, отколкото можеше да понесе. След всичко, което се случи през последните дванайсет часа, чашата преля. Тя се обърна и грабна някакъв дебел учебник, който бе оставен наблизо. Хвърли го с ярост към мъчителя си.

Райдър се отдръпна, но по лицето му се четеше изненада. Книгата се удари с трясък в стената зад него. Падна на пода и в стаята настъпи тишина. Брена стоеше като вкаменена, широко разтвори очи. Устните ѝ трепереха. Тогава той пристъпи към нея.

Обзе я паника. Искаше да избяга, а не можеше да контролира мускулите си. Комбинацията от вина и гняв я сковаваше. Остана така, с ръце на кръста и предизвикателно вдигната брадичка.

Райдър приближи с походката си на промъкваща се пантера и спря на крачка от нея.

— Както отбелязах и по-рано, не си страхливка. — Думите му прозвучаха фантастично, нереално.

Брена не отговори. Дишаше тежко, сърцето ѝ щеше да изхвъркне.

— Мога ли да заключа от реакцията ти, че не ме възприемаш съвсем като измет, с която смяташ да прекараш лятото?

— Ти си непоносим.

— Знам — съгласи се с въздишка той. — Ще трябва да ми простиш.

За нейна изненада неочаквано се обърна и тръгна към кухнята.

— За всяко нещо си има време, скъпа. Има време за действия и време за разговори. А също и време за ядене. Действията приключиха и аз предлагам да преминем към другите две точки от програмата. А, чудесно, виждам, че вече си започнала — добави той и взе още едно яйце.

— Правех закуска за Деймън — обясни Брена по инерция.

— Деймън го няма. Отиде си.

— Райдър...

— Седни. Трябва да поговорим. Няма да ти се извинявам за това, което стана. Всеки би реагирал по този начин.

— Всеки, който има навика да задоволява физическата си необходимост от насилие!

Той вдигна рамене.

— Ще ми се да беше видяла какво щях да направя, ако го заварех да те целува. Освен това позволи ми да изтъкна, че той самият се бе поддал на желанието си за насилие!

Брена затвори очи при спомена.

— О, Райдър, ако знаеш какво му наговорих!

— Дочух нещо, но не можах да разбера. Какво става, Брена? — запита той, като наливаше чая.

— Деймън дойде да ми помогне. Загрижен е за мен, за кариерата ми. Аз... трябва да взема важно решение. От него зависи цялото ми бъдеще. Горкият! Само се опитваше да ме накара да погледна положението от практичната му страна... — Тя взе чая си. — Няма значение. Много е сложно и се съмнявам, че те интересува...

— Отлично знаеш, че ме интересува — прекъсна я навъсено Райдър. — Продължавай.

Тя се поколеба за миг. Всъщност какво значение имаше дали ще му каже, или не?

— Сигурно си чувал колко е важно да се правят публикации.

— Да, или публикуваш, или умираш.

— Страхувам се, че си прав. Ако искаш да напреднеш в кариерата и да се издигнеш, публикациите са абсолютно

задължителни. Месеци наред работих върху един интересен проблем — компютърната етика...

— Какво? — Райдър бе наистина изненадан.

— Това е съвсем нова област във философията — усмихна се Брена. — Честно казано, философските факултети не са от най-предпочитаните в университетите. Не всички смятат, че изучаването на тази древна наука е важно за модерното общество. Изследването на етиката при използването на компютри и злоупотребите с тях може би е начин да възвърнем реномето на философията и да я възродим. Нещо като „приложна философия“. — Тя млъкна и го погледна несигурно.

— Добре, вярвам ти — промърмори той и продължи да разбърква яйцата.

— И така, бях написала доста за логиката и етиката при компютрите в светлината на историческото философско мислене. Ако приложим идеите на Аристотел, Кант и други известни мислители към днешните проблеми при използването на компютри, се получава нещо забележително. Древните мъдреци ни дават зашеметяващи идеи, задават съвсем актуални въпроси... — В кехлибарените й очи проблесна ентузиазъм.

— И за това ти вярвам — засмя се Райдър.

— Имах много бележки и в общи линии публикацията, която смятах да напиша, бе в бюрото ми. Не беше тайна за никого, че работя върху тази тема и смятам да я изнеса в най-реномираното философско списание. Една събота отидох в кабинета си. Възнамерявах да поработя още малко. И открих, че всичките ми бележки са изчезнали.

— Някой ги беше откраднал? — Райдър явно бе за интригуван.

— В понеделник сутрин отново си бяха на мястото. Не разбрах какво се бе случило. Започнах да ги нося у дома, но белята бе сторена. Един Господ знае колко съботи са били взимани от бюрото ми!

— И кого подозираш?

— Шефа на факултета, кого другого! — отвърна с гняв Брена. — Известният професор Пол Хъмфри, който иска да отбележи последната си година в академичния свят със статия, която ще направи невероятно впечатление и ще създаде мнението, че е в първите редици на модерната философия. Предполагам, трябва да се чувствам поласкана! Не знаех, че изследванията ми са толкова задълбочени и ще възбудят такъв интерес!

— Как го откри?

— В миналия брой на списанието в обширно резюме той самият обяви, че подготвя публикация по темата в най-скоро време. Във факултета бяха разпространени копия от резюмето, за да знаят всички и да се възхищават на шефа. Не бях прегледала докрай първата страница, когато осъзнах, че чета собствените си писания.

— И какво направи? Излезе на следващия съвет и го обвини в кражба? — запита Райдър, докато сервираше яйцата и препечения хляб. — Ех, защо не съм бил там!

— Не, не отправих открито обвинение. Бях обърка на и отидох при човека, когото чувствах най-близък. Този, който вероятно ще бъде следващият декан...

— Този, на когото за малко не избих зъбите, нали?

— Казва се Деймън Филдинг. Професор Филдинг.

— И той веднага извади шпагата вместо теб?

— Нищо подобно! Каза, че ми вярва, но нищо не може да направи. Заяви, че само ще си навлека неприятности, ако се опитам да предизвикам Хъмфри. Той е много известен и уважаван учен, а аз съм начинаеща. Опита се да ми въздейства с твърдението, че ако искам да постигна успех, трябва да се науча да играя по свирката им. Обясни ми, че живеем в света на обикновени те хора с всичките мръсни номера и битки, които водят, за да стигнат до върха.

— Вероятно е прав — рече Райдър.

Тя премига, тъй като не очакваше подобна реакция.

— Всяка ситуация, при която има съревнование или надпревара за постигане на успех, създава подобен проблем. Така е и във военната сфера, и в обикновения живот, значи и в научния свят. Не можеш да промениш живота, скъпа. Можеш само да решиш дали ще играеш играта. Изборът е твой.

— Ти изглежда и друг път си мислил по този въпрос.

— Да, доста често съм се сблъсквал с подобна ситуация. Това е една от причините да напусна военноморските сили, а също и да пропиша приключенски романи. Затова избрах да живея по собствени закони, доколкото е възможно — заключи Райдър.

Брена го загледа с ужас, сетне зададе въпроса, кой то се въртеше в главата ѝ.

— Ти какво щеше да направиш на мястото на Деймън?

— Имаш предвид, ако бе дошла при мен с доказателство, че шефът на факултета е откраднал материалите ти? Ами нещо лудо, невъзпитано и побъркано, без съмнение. А също и насилствено. Скъпа, щях да се боря от твое име и вероятно щях да бъда изхвърлен от колежа. Не може да се каже, че моето поведение е по-добро или по-лошо от това на твоя приятел Деймън. Всъщност ти си тази, която трябва да вземе решението.

— Да — съгласи се тя, осъзнала истината. — Изглежда, вече съм го взела. Деймън няма да ми прости сцената, която се разигра тази сутрин. И всичко бе моя грешка. Не биваше да му казвам, че се държи неетично и непочтено само защото не застава на моя страна.

— Това ли го накара да загуби самообладание и да те удари?

Тя кимна.

— Обидих го. Той искаше да ми помогне. Беше изминал целия път дотук заради мен.

— Всъщност до каква степен държиш на този мъж? — неочаквано настойчиво запита Райдър. — Имам чувството, че ти е повече от колега.

— Той е... беше... — Брена вдигна безпомощно рамене. — Бяхме близки. Срецахме се и... — Не можеше да издържа повече настойчивия поглед на сребристите очи.

— И си се надявала на по-сериозна връзка?

— Мислех, че си подходяме. Уважавахме се, беше ни приятно заедно, имаме много общи неща...

— Всяко от които не значи нищо след снощи — прекъсна я с безизразен глас Райдър. — И не ме гледай, сякаш си преживяла катастрофа. Не си имала много общо с Деймън Филдинг, нито си засегната от отказа му да те защити. Ако го познаваше добре, щеше предварително да знаеш как ще реагира в подобна ситуация. От друга страна, сигурен съм, че можеш да предвидиш моите действия, макар да ме познаваш само от три дни, защото не бе никак изненадана от реакцията ми тази сутрин!

— Не разбирам за какво говориш? — Обзе я смътно предчувствие.

— Каквито и да са били отношенията ти с Филдинг, между вас всичко е свършено — обясни той. — Миналата нощ ти сама взе това

решение, когато ме покани в леглото си. Сега ми принадлежиш. Ти си моя, Брена Луелин.

„Ти си моя!“ Думите се забиха в мозъка ѝ.

— Не — прошепна тя. — Ти не разбираш...

— Опитваш се да избягаш ли? — запита нехайно той.

— Ако мислиш, че се познаваме толкова добре, че да предсказваме поведението на другия, защо не си отговориш сам?

Как смееше да твърди, че му принадлежи? Може би в неговия свят хората наистина мислят примитивно, но не и в нейния! Само че още като се събуди тази сутрин знаеше, че е неизбежно. Беше най-лошото, което очакваше, откакто отвори очи. Направи страшна грешка, като си позволи да следва настроението си. Как можа да постъпи толкова глупаво!

— Ще ти кажа истината. Можеш да избягаш само за да провериш дали ще те последвам.

— Детинщини! — извика разгневена Брена, защото през главата ѝ мина същата мисъл. Дали щеше да я последва? Беше безсмислено да опитва. Брена Луелин не разчиташе на емоционални трикове. Беше свикнала да се справя с проблемите по доста по-разумен и интелигентен начин!

— Не детински, но вероятно напълно женски! — поправи я той. — За да ти спестя терзанията, веднага ще те предупредя, че ще те последвам. И сигурно няма да бъда много благоразположен, когато те открия. Но мога да се обзаложа, че вече си взела решение да останеш.

— На твоето място не бих била толкова сигурна.

— Е, аз съм готов да изчакам. Така, както бях готов да чакам и снощи. Няма да те хвърля обратно в леглото!

— Много си великодушен! — Брена просто не вярваше на ушите си. Денят се очертаваше катастрофа лен!

— Не е въпрос за щедрост — усмихна се той. — Просто те познавам много добре и разбирам, че случилото се снощи бе малко прибързано. Знаех го и те предупредих. Казах ти, че държа на твоето решение. Тази сутрин ти се паникьоса и изнерви. Ще ти дам време да подредиш мислите си. Явно трябва да вземеш и други важни решения. Бъди спокойна, имаш достатъчно време, без да се тревожиш, че ще се опитам отново да те вкарам в леглото!

— Много си сигурен! — прошепна скептично тя.

— Сигурен съм в теб. Ти си жена на честта — знам, че няма да обърнеш гръб на всичко, което се случи между нас. Трябва ти само време. Не се паникьосвай, скъпа, аз съм много търпелив, когато залогът е толкова висок.

— Не разчиташ ли твърде много на една-единствена безразсъдна нощ?

— Безразсъдна ли? Струва ми се, у теб наистина има голяма доза безразсъдство. Знаеше ли го преди това лято?

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Какво да прави? Как да се справи с всички проблеми? Кризата в кариерата ѝ, случилото се между нея и Райдър! Беше прав за едно: тя наистина се нуждаеше от време.

— Бих искала да се поразходя. — Брена стана и се опита да преглътне сълзите. — Много ми се събра.

Обърна се и излезе от къщичката.

Откри малко закътано заливче, близо до бунгалото. Точно място, каквото ѝ трябваше. Сълзите повече не се появиха, за огромно нейно облекчение. Били са плод на объркването, гнева и паниката. Беше горда, че успя да потисне желанието си да заплаче. Можеше да оправи нещата и без да ги топи в сълзи. Нима не беше го правила досега?

Но трябваше да помисли. Все още се чувстваше много обърквана и леко уплашена. Мисълта да се обади на брат си се появи и мигновено бе отхвърлена. Той не можеше да направи нищо, а ситуацията само щеше да го разгневи. Тя се усмихна. Брат ѝ приличаше на Райдър. Щеше да постъпи като него. Щеше да се бие заради нея, дори да беше напълно безполезно.

Леко движение привлече вниманието ѝ. Тя се обърна и забеляза Райдър да се появява иззад борове. Носеше няколко книги и термос.

— Чудесен ден да седнеш и да почетеш край езерото с чаша чай, нали?

Той клекна до нея и сребристите очи срещнаха нейните с разбиране и нежност.

— Райдър, аз не...

— Донесох ти книга — прекъсна я той и свали запушалката на термоса.

Тя машинално погледна двете книги в скута му. Едната бе сборник от философски текстове, а другата — написан от него роман с ярка корица.

— Благодаря ти, но нямам настроение да чета нищо философско в момента.

— Философията взех за себе си. Другата книга е за теб.

— Искаш да прочета твой роман?

— Знам, че не са съвсем по вкуса ти. Известно ми е, че не съм и от най-прочутите автори, но искам да прочетеш една от моите книги. Ще го направиш ли?

— Но защо? — Тя взе книгата и я загледа учудено.

— Защото в книгите ми има нещо и от мен, а ти си интелигентна жена. Ще го откриеш.

— А ти смяташ да се мъчиш с философията?

— Интересно ми е да разбера от какво живееш.

— Няма смисъл, Райдър — възрази Брена, втрещена в корицата.

— Ние сме толкова различни. Какво искаш да постигнеш?

— Казах ти, малко взаимно разбиране. Мисля, че е важно, след като ще живеем заедно. — Той отвори книгата и разгледа съдържанието.

— Ще живеем заедно ли? Ти луд ли си? Райдър, миналата нощ бе грешка, трябва да го проумееш!

— Защо?

— За да престанеш с погрешните си изводи.

— В нощта, когато прескочи през прозореца ми, знаех, че те желая. Снощи ти показа, че също ме желаяш.

— Това не е достатъчно, за да живеем заедно — отвърна ядосано тя. Напрежението помежду им, породено от думите му, бе непоносимо. Част от нея копнееше да се съгласи, да се подчини на лятото и влечение то си към Райдър.

— Освен това ние се нуждаем един от друг, скъпа моя.

— От къде на къде! Та ние почти не се познаваме!

— Мога да ти обясня, но не сега. Затова искам да прочетеш една от моите книги. Надявам се, ще разбереш нещо от това, което се опитвам да кажа.

Брена се почувства безпомощна. Знаеше, че е права, но не знаеше как да го докаже. Погледна отново книгата в ръцете си.

— Ами ако не се получи? Ако все още съм на същото мнение, дори след като прочета книгата ти?

— Ти и сега нямаш никакво мнение. — Той се засмя. — Прекалено си объркана, за да разсъждаваш трезво.

— Затова трябва да прекарвам времето си в изучаване на характера ти чрез историите, които пишеш, така ли? — отвърна Брена, макар вече да знаеше, че ще прочете книгата.

— Искам да използвам всички възможности.

— Може би ще се разочароваш от мен, когато прочетеш тази скучна книга по философия. Не си ли помислил за това? Може би ще разбереш, че съм само безчувствен, скучен, безинтересен преподавател по предмет, който никога не те е интересувал.

— Ти така ли мислиш за себе си?

— Да ти кажа право, никога не съм мислила нито себе си, нито за професията си като за скучни и безинтересни. Но съм сигурна, че другите мислят така.

— Значи няма опасност книгата да промени мнението, което вече имам за теб — усмихна се Райдър. — Само ще ми даде малко повече яснота. Това е всичко.

Брена се поколеба. Искаше да попита какво му е мнението, но не ѝ достигна кураж.

— Райдър, снощи...

Той се наведе и заглуши думите ѝ с бавна, гореща, неочаквана целувка. Беше ласкава, нежна и говореше за възторг, задоволение и копнеж. Говореше за глад, който се таеше в него и щеше да се появи всеки миг. Брена остана безмълвна, неподвижна и някак странно спокойна след целия хаос от сутринта.

— Нека да не разваляме изминалата нощ с думи, сладка моя — прошепна той и неохотно се отдръпна.

С треперещи пръсти тя взе книгата.

ШЕСТА ГЛАВА

Книгата се казваше „Операция Живак“, а на корицата бе изобразен як, мускулест мъжага, заобиколен от кобри. В краката му лежеше хубавица, този път, червенокоса. Позата ѝ бе определено предизвикателна. Брена имаше чувството, че както се притиска към крака на героя, само му пречи да спаси и двамата от кобрите. Мъжът бе въоръжен с дълъг остър нож.

Без да е съвсем сигурна защо се съгласи да чете тази глупост, когато трябваше да размишлява над проблема с откраднатите материали и връзката си с Деймън Филдинг, Брена разтвори книгата. Вероятно бе някаква форма на отлагане. В живота ѝ се случиха неща, които налагаха бързо вземане на решения. Избор, който тя явно не искаше да направи. Четенето на „Операция Живак“ беше начин да избяга от действителността. Така ли бе наистина?

„Трябва да призная, че беше доста добър, но явно все още новак в работата. Не бе взел под внимание нито прогнилия перваз на стария хотелски прозорец, нито факта, че агенти, които са останали живи толкова време, имат навика да спят по-различно от останалите хора. Освен това бях буден и заради онази, русокосата хубавица в Париж. Така или иначе, чух тихото поскърцване и нито за миг не си помислих, че е звук, който се чува често в почтените английски хотели. Ръката ми стисна здраво камата под възглавницата.

Не се помръднах, докато той се промъкваше безшумно през прозореца. Сетне усетих, че неканеният ми гост си поема оня тих дъх, който е необходим на човек, когато се прицелва и знае, че трябва да убие от първия път.

В мига, в който хвърлих камата, се претърколих на пода от другата страна на леглото. Почувствах опасността,

неканеният посетител стреля, но не улучи, защото дългото тънко острие, станало естествено продължение на пръстите ми, вече се бе забило в гърлото му. Както изстрелът, така и викът му бяха приглушени.

Станах от пода и запалих лампата с въздишка на съжаление. В края на краищата това бе възможно най-ужасният начин да започна отпуската си.“

Без да иска, Брена се сети с кисела ирония за начина, по който тя самата събуди Райдър първата нощ. Сетне иронията ѝ се стопи. Май беше имала повече късмет от героя в романа!

Разказът, изпълнен с напрежение, вървеше бързо. В края на първа глава героят, някой си Хънт Камерън, се оказва забъркан в опасна акция по измъкване на изменник, известен с кодовото име Живака от Източна Европа. Но към относително праволинейното действие Райдър бе добавил няколко украшения. Камерън трябваше да работи с нова сътрудничка, Касандра Вон. Сигурно червенокосата от корицата, помисли си Брена. Тя бе завършила модерна школа за шпиони. Бе специалист по компютърен анализ, използваше последните комуникационни новости и бе обучена да работи теоретично. „Живак“ щеше да бъде първата ѝ операция.

Хънт Камерън, от своя страна, бе изоставил теориите още преди години. За да остане жив, той разчиташе на такива ненаучни подходи като инстинкт, предчувствие и нестандартни методи за решаване на проблемите. Единственото оръжие, на което имаше доверие, бе камата, с която никога не се разделяше. Дори в леглото. Разногласията между Хънт и Кас започнаха още при първата им среща.

Разбира се, под конфликта между признатия професионалист и хубавата новачка се таеше непреодолимо физическо привличане. Брена изненадано се хвана, че четете любовните сцени с голям интерес.

По обяд двамата с Райдър отидоха до неговото бунгало за сандвичи и чай. Ядоха в пълно мълчание. Брена бе нетърпелива да дочете романа. Мъжът я поглеждаше изпод вежди, но не пророни нито дума. След половин час се върнаха на малкия плаж. Всеки зачете своята книга.

Слънцето се отразяваше в езерото. Понякога случайна моторница нарушаваше тишината. Беше спокойно и тя дочете „Операция Живак“ на един дъх. Чувстваше близостта на Райдър, но цялото й внимание бе погълнато от опасните приключения в романа.

Когато късно следобед затвори книгата, трябваше да признае, че Джъстин Мърдок бе заслужил уважението на своите читатели. Чудеше се дали осъзнава, че им дава и друго, освен развлечения.

— Свърши ли? — запита Райдър и също затвори своята книга.

Тя кимна и подпря брадичка с ръка. Загледа се замислено към другия бряг.

— Написал си чудесна история, Райдър. Но сигурно си го чувал много пъти.

— Харесва ми да го чуя от теб.

Последва мълчание. Явно чакаше да чуе още.

— Има много насилие — каза замислено Брена, като знаеше, че с това застъпва болна тема.

— Съществуват определени условия, които трябва да се спазват при писането на подобни книги.

— Любовните сцени също ли са част от условията? — запита тя и моментално съжали. Но вече бе задала въпроса и зачака отговор.

— Това не са любовни сцени. Те са просто секс. И, разбира се, са едно от нещата, които читателят очаква. Нали веднъж ти казах, че заедно с насилието и интригите продавам и секс.

Тя се обърна рязко към него.

— Но това бяха любовни сцени!

— Защо ги наричаш така? — запита уж небрежно той, но в сребристите очи имаше отново глад и любопитство.

— Защото не само се желаеха физически, Хънт и Касандра разбраха, че имат нужда един от друг. Влечението помежду им не бе просто секс, Райдър! Боже мой! Защо ли ти говоря! Нали ти си ги измислил!

— Продължавай — настоя той. — Интересно ми е как един асистент по философия ще направи анализ на евтина булевардна история. Така значи, наричаш секса любов. Та Хънт нито веднъж в целия роман не й казва, че я обича.

— И тя също. Можеш да го допишеш на последната страница. Според мен накрая става безпределно ясно, че са дълбоко влюбени

един в друг.

— Извинявай, но в отношенията им няма нищо сантиментално и сълзливо.

— Ти смяташ любовта за сантиментална и сълзлива?

— Читателите ми смятат така! — отвърна убедено той.

Брена се разсмя и отново се загледа в езерото, сякаш обмисляше какво да каже.

— Краят ми хареса. Допадна ми, че и двамата осъзнаха какво искат от живота. И намериха смелост да го потърсят.

Хънт и Кас бяха решили да напуснат опасната си професия и да започнат живота си отначало. Заедно.

— Не намираш ли, че Камерън е доста шовинистично настроен по отношение на жените?

— Е, сигурно. В много отношения — съгласи се Брена. — Мисля, че Хънт се наемаше да оправя сам заплетените истории, не защото не вярваше в способностите на Кас. Просто искаше да го прави вместо нея. Опитваше се да я защити, да я предпази от опустошението на душата, което обикновено настъпва, когато убиеш човек, нали? И да не я излага на опасност.

— Да — отвърна кратко Райдър.

— Определено шовинист. А също груб, циничен, агресивен и опасен. Но ми харесва — прошепна Брена. — Бих му вярвала до края на живота си. Мъж на думата и на честта. Макар че живее по собствени закони. А може би е така, защото сам си ги е създал — добави с учудване Брена. — Колко от себе си си вложил в Хънт Камерън, Райдър? — изведнъж запита тя.

— Не зная. Ще трябва да решиш сама.

Тя не го погледна. В тренирания й, аналитичен мозък започнаха да се оформят заключения. А не беше много сигурна дали й харесват.

Разговорът се въртеше около факта, че тя наистина харесва Хънт Камерън и начина му на живот. И подобно на Кас е привлечена от силата и честността му, макар понякога да не отговаряха на собствените й понятия. Брена бе достатъчно честна да си признае, че чувствата й към Райдър приличат на тези на героинята от „Операция Живак“ към Хънт. Откритието я заля като студена вълна и тя машинално прибегна към първата защита, която й дойде на ум.

— Не трябваше да удрияш Деймън!

Сякаш прочел мислите ѝ, Райдър отговори мигновено.

— Ти си вече моя, Брена. Няма да позволя на никой да те докосне. Деймън извади голям късмет, че не го убих.

Тя осъзна, че Райдър казва истината. Той живееше по свои закони. Бе му се отдала предишната нощ и сега той щеше да защитава своето. Но както Кас от книгата, Брена се съпротивляваше на подобно присвояване. Райдър не беше подходящ за нея! Трябваше ѝ някой като Деймън Филдинг...

В същото време осъзнаваше, че причината, поради която обиди Филдинг тази сутрин, бе в самия него. Той не отговаряше на нейния идеал. Тя искаше да я защитава и брани безкомпромисно.

Не защото тя самата не можеше! Беше в състояние да се защити. Само че част от нея копнееше мъжът, когото бе избрала за свой съпруг, да докаже, че е изцяло на нейна страна в подобна ситуация. Трябваше да знае, че е най-важното нещо в живота му и че той няма да прави компромиси, когато става дума за нея.

Вероятно бе несправедлива. Деймън се опитваше да я защитава по свой начин. Посъветва я първо да мисли за кариерата си и за бъдещето, а сетне за несправедливостта. Неговият подход сигурно бе правилен.

А Райдър бе готов да води война за нея! И какво щеше да постигне? Щяха да ги изхвърлят и двамата от колежа!

От друга страна, знаеше накъде води всичко това. Компромисът по принцип е нещо правилно и добро. Но всеки човек сам за себе си трябва да реши кога и къде да спре. Брена вече бе открила, че Деймън е готов на всичко в името на кариерата си. А сетне?

Преди да обмисли този въпрос обаче, трябваше да се справи с друг проблем. Инстинктът я предупреждаваше, че влечението, което чувстваше към Райдър Стърн, е опасно. Сега, след като прочете и книгата му, осъзна това напълно. Ала част от нея, обладана от някакви първични чувства, бе очарована от грубата му брутална и независима сила. Но това бяха все недостатъци! Не смееше да си признае дори, че може да бъде привлечена от мъж, който не принадлежи към интелектуалния свят, в който живееше. Бе работила така упорито, за да намери път към този свят! Беше просто ерес да си помисли, че може да се влюби в някой, който не ѝ подхожда!

Да се влюби ли? Не! Тя вирна брадичка, а в кехлибарените очи заиграха пламъчета.

— Аз не ти принадлежа, Райдър. Ние... само се любихме снощи. Не сме си дали дума за обич!

Той остави книгата, наведе се и обхвана лицето ѝ. Очите му бяха като разтопено сребро. Брена почувства нетърпението, което се излъчваше от цялото му тяло, както и усилието да се контролира.

— И аз, като читателите ми, не харесвам сантиментални и съзлививи думи като „любов“. Моля те, не ги използвай, за да скриеш основното. Ние се желяем, Брена, и се нуждаем един от друг.

— Как може да твърдиш подобно нещо? — избухна тя. — Ние не се нуждаем един от друг! По никакъв начин! — Но сама почувства лъжата в думите си и се уплаши, че той също я долови. Част от нея наистина се нуждаеше от него! От неговата честност и смелостта му да живее по свои правила и закони. Той изпитателно се втренчи в нея.

— Скъпа, прекарах деня в четене на неща, написани от хора, от които ти се възхищаваш. Да ти кажа ли какво научих? — Дори не изчака да му отговори. — Ти упражняваш професия, в която не се страхуват да задават въпроси. Дори най-невероятните! Проблемите, които твоите предшественици са разглеждали, са толкова важни, че всъщност са поставили основите на всички области на човешкото знание. Създали са науката, и математиката, и етиката, и комуникациите, и логиката. Господи, момиче! Ако последваш примера на тези хора, ще намериш смелост да си зададеш сама няколко въпроса!

— Какви например? — запита предизвикателно тя.

— Например какво искаш от живота! Какво искаш от връзката си с мен! Какво искаш да получиш и какво можеш да дадеш в замяна! — Гласът му бе дълбок, мек и нежен като коприна. — Например защо ме покани в леглото си миналата нощ!

— Не те поканих! Аз... — Брена затвори очи пред обвинението, което прочете в погледа му. — Добре де. Направих го. А ти какво искаш от мен, Райдър!

— Теб. Всичко в теб. Както и изключителни права. Ако хвана пак твоя професор Филдинг да те докосва, ще го убия. Не се шегувам, Брена. Предупредих те, че щом си моя, си изцяло моя.

— Какво значи изцяло? — възрази тя, учудена, че въпреки гнева и вълнението, не желае да се съпротивлява. Колко по-блажено би било да се хвърли в прегръдките му и да забрави всичко, и минало, и бъдеще! Ала не можеше да се довери на инстинкта си; беше сигурна, че подобна грешка ще завърши катастрофално.

— Не се преструвай, че не разбираш — отговори той с лукава усмивка. — Току-що завърших главата за лингвистичния анализ. Но дори да не бях я прочел, като писател уважавам много силата на думите, мила. А моите думи снощи бяха прями и без заобикалки.

— Това не е шега, Райдър — възрази Брена, усетила закачка в гласа му. — Опитваш се да ме тласнеш в някаква любовна история, а аз не съм свикнала да ме принуждават!

— Аз не те принуждавам. Казах ти, че мога и да почакам.

— Каза, а после започна да изискваш!

— Ти ми даде право!

— Не съм!

— Всъщност защо спорим? Ако си тръгнеш, знаеш, че ще те последвам. Ако останеш, ще ти дам време да обмислиш ситуацията и да намериш решение. Избирай.

Брена се ядоса. Изтръгна се от ръцете му и скочи на крака.

— Как смееш да ми предлагаш избор, Райдър Стърн! Никой, най-малкото пък мъж, няма това право! Ще правя това, което искам, и съм сигурна, че не възнамерявам да се втурна в леглото с теб! Твоето самомнение и арогантност са направо удивителни! Наистина ли си мислиш, че ще ме използваш като любовница това лято? За отмора след тежкия ден на писателя?

Той стисна челюсти, а очите му се присвиха. Брена знаеше, че рискува, но не можеше да се спре. Чувстваше се хваната в капан от сутринта. Райдър искаше да ѝ сложи окови. Трябваше да се бори, докато все още има шанс да се спаси.

— Знаеш дяволски добре, че не търся евтина любовна авантюра. Ако беше така, нямаше да ти кажа, че ще изчакам, докато ме поканиш при себе си. Помисли, скъпа, и престани да си търсиш неубедителни извинения.

— А какви извинения трябва да търся? Сигурна съм, че ти всички би ги нарекъл неубедителни!

— О, имаш основание да се страхуваш от мен — отвърна заплашително той. — Аз представлявам заплаха за целия ти начин на живот!

— Единствената заплаха в живота ми е надвиснала над моята кариера!

— Грещиш, Брена. Тази е най-дребната. Лесно ще се справиш с нея. Аз съм другата и няма лесно да излезеш на глава с мен.

— Започваш да говориш като героя си — ядоса се Брена. Беше вбесена и не можеше да се контролира. Много неща ѝ се случиха днес. А Райдър бе в центъра на всичко!

— Може би е обратното. Вероятно той говори като мен.

— Е, аз не съм красивата червенокоса от „Операция Живак“! И не възнамерявам да падам в краката на вулгарен мъжкар, въобразил си, че в мига, в който пожелае някоя жена, тя трябва да му се подчини, тялом и духом!

Той само сви рамене. Реакцията му имаше ужасяващ ефект върху Брена. Лицето ѝ се обля в червенина. Та тя вече му се бе подчинила! Беше се предала! Как можеше да отрича?

— Виждам, че няма смисъл да продължаваме. Бих желала да се върна в бунгалото си. Беше страшно интересен ден, уверявам те!

Брена тръгна през боровете към къщичката си. С мъка се съдържа да не затича. За нищо на света нямаше да му покаже, че се страхува от него! На двайсет и девет години не можеше да признае, че се бои от мъж! Отвращение, презрение или раздражение — да, но не и страх!

— Брена!

Гласът му я удари като с камшик. Завъртя се около нея и я обви с почти осезаема сила. Искаше да тича, а не можеше. Спря и се обърна към мъжа, който бе превърнат една-единствена дума в команда.

Дълъг миг двамата стояха и сякаш се преценяваха. Брена почувства, че дланите ѝ се изпотяват.

— Не се опитвай да ми заповядваш, Райдър.

— Не ти заповядвам.

Но си беше заповед и двамата го знаеха. Заповед, която тя не можеше да пренебрегне. Той тръгна към нея.

— Не се страхувай от мен. Не се страхувай от себе си.

Гледаше го как приближава. Отново искаше да бяга. А не можеше. И нямаше смисъл.

— Райдър, няма да ти позволя да ме прелъстиш — прошепна едва чуто.

— Не — съгласи се той.

— Аз... съжалявам за снощи. Задето си изтълкувал погрешно нещата.

— Аз не съжалявам.

— Моля те, не ме дразни!

— Няма — съгласи се отново той.

— Сърдит ли си?

— Само предизвикан.

Брена вдигна безпомощно ръка.

— Какво смяташ да правиш?

— Да запазя спокойствие, докато проумееш.

— Заплашваш ли ме?

— Не. Няма да дойда при теб, докато не ме поканиш.

Е, това поне бе достатъчно безопасно, помисли си Брена. Можеше да му вярва. При тази мисъл се сети и за друго. Почувства необходимост да му каже, че миналата нощ значеше много за нея. Беше ѝ обаче толкова трудно!

— Райдър, снощи...

— Остави миналата нощ на мира — отсече тон.

— Защо? — запита с неочаквано раздражение тя. — Защото не можем да постигнем съгласие по въпроса за нейното значение ли?

— Знаеш много добре значението ѝ. Само че не искаш да го приемеш. Все още не искаш.

— Но ти мислиш, че с времето ще го направя?

— Нека изоставим и този въпрос. — Той протегна ръка. — Ще дойдеш ли при мен за едно питие, вечеря и малко философски разговори? — И се усмихна при тази странна и неочаквана покана.

Тя се поколеба. Искаше да поеме ръката му. Копнежът бе непреодолим. Пръстите ѝ трепереха, когато стисна дланта му.

— Добре, Райдър. Благодаря. — Почувства облекчение от допира до топлата му кожа. Пое си дъх и заяви: — Все пак не трябваше да удряш Деймън. Насилието не е нито отговор, нито решение!

Тънка усмивка разтегли устните му.

— Не съм съгласен. Ти самата би трябвало да жадуваш за решителност след всички тези безконечни философски въпроси!

Всъщност какво мислиш да правиш с проблема си във факултета?

— Не зная. Деймън е много влиятелен. Сигурен е, че ще бъде следващият декан. След начина, по който го обидих, мисля, че съм изгорила всички мостове за връщане в колежа. — Тя прехапа устни. Ама че каша! Най-лошото бе, че сама я забърка и сега не знаеше как да я оправи!

— А и аз го разкрасих допълнително, което едва ли ще бъде в твоя полза — лаконично отбеляза Райдър. — Дали ще те уволни?

— Не мисля, но...

— Но може да ти създаде доста неприятности, нали?

Беше истина.

След кратка пауза, през която сякаш търсеше думите, Райдър продължи:

— Най-важното е, че ти изобщо не го обичаш, Брена — отсеке накрая той.

— Ти смяташ любовта за сантиментално и съзливо нещо, не си ли спомняш? След като сам не я приемаш, едва ли можеш да кажеш кого обичам и кого не!

— Вярвай ми — повтори той. — Не го обичаш. Никога нямаше да се любиш с мен, ако го обичаше.

Брена тръсна глава, сякаш да избегне безплоден спор. Райдър бе прекалено уверен както в себе си, така и в нея. Самата тя не можеше да определи чувствата си към Деймън напълно обективно. Райдър бе завладял мислите ѝ от момента, в който се събуди в празното легло и през целия този странен, необичаен ден пак той налагаше темпото.

Беше ѝ по-лесно да изхвърли от мислите си проблемите и да го остави да организира и вечерта. Това обаче бе необичайно за нея. Брена Луелин не можеше да си спомни кога за последен път в живота си бе позволила някой друг да направлява хода на събитията. Винаги знаеше къде е, накъде върви, знаеше отговорностите си и чувстваше задълженията си към професията и брат си толкова отдавна, че друг начин на живот ѝ изглеждаше ненормален.

Но сякаш беше по-лесен, помисли си тя няколко часа по-късно, подвила крака на дивана пред камината. Много по-лесен. Бе прекарала деня, без да мисли за проблемите. Сега се усмихваше и отпиваше от великолепно бленди, заглеждана в пламъците. Разговорът им цялата

вечер бе на тема философия, а също и за книгите на Райдър. На другия край на кушетката той вдигна своята чаша за поздравителна.

— За нашата прекрасна вечер.

Брена извърна глава да го погледне. Беше спокойна и това ѝ даде кураж да го подразни. Нещо, което едва ли би направила преди няколко часа.

— Прекрасна ли? Макар че ще я прекараш в собственото си легло?

В същия миг съжали. За пръв път засегнаха темата секс.

— Собственото ми легло... — повтори замислено Райдър. — Че какво му е лошо на моето легло! Поне няма стълби за изкачване. — Поколеба се за миг и продължи: — Сам ли ще спя там, Брена?

Сърцето ѝ подскочи до гърлото. В стаята изведнъж стана много горещо. Спокойно, Брена. Спокойно, каза си тя.

— Не се тревожи, Райдър. Тази нощ си в безопасност. Няма да те прелъстявам.

— Винаги съм бил безразсъден. Просто някои форми на безопасност не ми харесват. Мисля, че и ти си доста безразсъдна, Брена Луелин.

Тя видя капана, очакващ я в сребристите очи и сърцето ѝ бясно заби. От страх или от желание?

— Ти каза, че ще почакаш — напомни му тихо, а гласът ѝ трепереше.

— Да, за поканата.

— Няма да има покана. — Но пръстите ѝ трепереха и трябваше да остави чашата си.

— Така ли? — Райдър протегна ръка и докосна шията ѝ. Ласката спря дъха ѝ.

— Можеш ли да отречеш какво открихме снощи?

— Да не си решил да ме съблазняваш всяка вечер с философски разговори и бренди? — дръзко попита тя.

— Не, отново ти ме съблазняваш — прошепна дрезгаво той. — Дори разговорът с теб е съблазняване, скъпа. Не го ли знаеш?

С усилие на волята Брена се изправи.

— Мисля, че е най-добре да си вървя, Райдър. Лека нощ. Благодаря за вечерята.

Опитваше се да избягва погледа му. Да се освободи от оковите, с които я задържаше към себе си. Но всяка стъпка към вратата бе като газене в тресавище.

Той бе зад нея, мълчалив и изкусителен.

— Трябва да вървя, Райдър!

— Аз не те спирам.

— По дяволите! Но не ми и помагаш!

— Много искаш, скъпа — отвърна нежно той. — Прекалено много.

Брена отвори вратата и прекрачи навън, вперила очи в тъмнината. Какво искаше всъщност? Едва ли би поела риска да позволи на този мъж да я люби отново. Къде бе изчезнал здравият ѝ разум? Къде бе логичната, рационална страна на характера ѝ сега, когато ѝ трябваше?

— Райдър, не мога да остана тази нощ — започна тя. — Но за снощи, искам да ти кажа, че снощи... О!

Обърна се и го видя до себе си. Не бе чула стъпките му. А той вече я прегръщаше. Бездиханна, безмълвна, тя остана притисната до гърдите му. Сякаш потъна в очите му, изпълнени отново с глад и копнеж.

— Миналата нощ беше прекрасна. И тази ще бъде.

Вдигна я на ръце, затръшна с крак вратата и я поне се към топлината на огъня.

СЕДМА ГЛАВА

Държеше я като в люлка. Тя прислони глава на рамото му. Дъхът му докосна косите ѝ. Той я желаше. Беше лесно, много лесно да забрави всичко и да се отдаде на нощта и мъжа, който я прегръщаше.

— Е, скъпа? — настоятелно попита той. — Ще получа ли моята покана?

— Мисля, че вече се самопокани — вдигна очи Брена и зарови пръсти в косата му.

— Ти ще трябва да изречеш думите. Не искам да остават никакви недоразумения.

— За това кой кого съблазнява ли?

— Точно така.

— Райдър, не искам отговорности тази нощ. Цял ден избягвах да взема решение за най-важните неща в живота си. Не искам да ги вземам и сега. Разбираш ли?

— Да — изненада я с отговора си той. — Искаш това решение да го взема аз. Аз да поема отговорността и за двама ни.

— Това ме прави слаба, нали?

— Прави те уязвима — усмихна се Райдър и прокара ръка през косите ѝ. — Сигурна ли си, че можеш да ми се довериш? Че ще взема правилното решение? Знаеш мнението ми, че си принадлежим.

— Не говори за това — изплака тя. — Не искам да мисля за никакви усложнения!

— Добре, скъпа моя. Само утре не забравяй, че си прехвърлила цялата отговорност върху мен.

Брена мълчеше. Отпусна се с въздишка, а той леко ухапа ухото ѝ. Да, този път бе много по-лесно. Тя потъна в удоволствието да бъде желана, защитена и пазена от някого. Плъзна пръсти по гърдите му. Намери първото копче на ризата и го разкопча.

— Райдър... — едва прошепна тя, когато палците му погалиха зърната през меката тъкан на блузата. — О, Райдър...

— Така добре се чувстваш в ръцете ми, нали? Благодаря ти, мила, че остави решението на мен. Няма да съжаляваш. — Ръцете му неспирно галеха тялото ѝ, разпалваха страстта ѝ.

Когато пръстите ѝ докоснаха гърдите му, той простена. Звукът сякаш я насърчи и тя продължи надолу, докато стигна неопровержимото доказателство за възбудата му.

— Виждаш ли какво направи с мен! Не е лесно човек да остане спокоен, когато така неистово желае една жена!

Брена потръпна при признанието за женската си сила.

— Магьосница. Само помни, че остави всичко на мен!

Тя му се усмихна подканящо и вдигна устни за целувка. Той се подчини. Сетне я притисна към възглавниците с цялата си тежест. Разпалваше огън в нея, сякаш най-естественото нещо в света бе да му принадлежи. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ. Очите му срещнаха нейните. Докосването беше жест на притежание, а погледът му я караше да признае това.

— Кажи, че ме желаеш, скъпа! — заповяда с невероятна нежност Райдър.

— Желая те! — Думите излязоха сами от сухите ѝ устни.

— Подлудяваш ме, Брена!

Той я съблече бавно под танцуващите пламъци на огъня. Когато остана да лежи гола на дивана, Райдър стана и свали черните си джинси. Сетне коленичи до нея и покри с целувки тялото ѝ — от шията до пръстите на краката.

Очите ѝ се плъзнаха жадно по стройното му тяло. В косите му играеха отражения от пламъците. Той погали бедрата ѝ, пръстите му потърсиха разтопената сърцевина...

Докосването изтръгна от устните ѝ вик и тя затвори очи. Райдър целуна отново гърдите ѝ.

— Скъпа, ела. Искам да те чувствам — прошепна той и я привлече върху себе си. Полудяла от желание, тя започна да обсипва с целувки тялото му. Опияняваше се от реакцията му. Завладя я някаква примитивна радост от способността ѝ да разпалва желанието му. Докога ли ще издържи той, преди да изгуби контрол над тялото си. Беше игра, в каквата никога досега не бе участвала.

Райдър обхвана главата ѝ и отпи от устните ѝ. Сетне се отпусна отново в блаженство под нежните ѝ целувки.

Брена застана на колене и потърси с устни малките плоски зърна на гърдите му.

Мъжът вече не бе в състояние да остане безучастен. Обхвана хълбоците ѝ и я притисна към себе си. Ръцете ѝ се впиха в раменете му. Телата им се сляха в чувствена плетеница.

Брена потъваше все повече и повече в непознатата действителност на една нова вселена. Райдър я следваше неотлъчно и когато достигнаха кулминацията, виковете им се сляха в едно.

Тя притихна в обятията му, телата им останаха сплетени. Когато мъжът проговори, дъхът му раздвижи косите ѝ.

— Ти си така невероятно отзивчива. Сякаш избухваш в ръцете ми. Само това е достатъчно да те държа под ключ. Не мога да понеса мисълта друг мъж да те докосва, сега, след като си моя. Никога не съм се чувствал толкова...

— Предан? Влюбен? Изискващ? Ревнив?

— Взе ми думите от устата — отвърна той с усмивка, в която имаше нещо заплашително. — Внимавай, скъпа. Ще бъда един много предан, влюбен, изискващ и ревнив любовник.

— Основната ти техника да правиш любов явно е изключителна въпреки тези спънки и неудобства. Защото никога досега не съм избухвала в ръцете на мъж.

— Брена!

Той я притисна към себе си и ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Беше ласка, нежна и гальовна, както никога досега. Брена потръпна. Настани се удобно в прегръдката му и двамата се загледаха в умиращите пламъци на огъня.

— Трябваше да те задържа още първата вечер, когато се опита да влезеш през прозореца. Щеше да бъде много по-просто.

Но на следващата сутрин Брена се събуди с чувството, че нищо не е толкова просто. Остана да лежи до Райдър. Мислеше за всичко, което бе отложила да реши, и се чудеше откъде да започне. Обърна бавно глава към него и загледа с любов лицето му. Беше я прелъстил вчера. Но това бе нещо, на което не можеше да устои. В прегръдките му бе открила неизпитвано до сега чувство. И беше щастлива.

А сега бе настъпило утрото и с него се бяха завърнали всички въпроси, които чакаха решение.

Тъмните мигли трепнаха и Райдър отвори очи. Привлече я към себе си и я целуна.

— Скъпа, изглеждаш чудесно в леглото ми! — усмихна се той.

Мили Боже, завива ми се свят само при вида на тази негова усмивка, помисли Брена. Влюбена съм в този мъж! И това е ужасно! Той не е за мен! Просто не е възможно да е мъжът, от когото се нуждая.

— А ти няма да изглеждаш зле, ако изтриеш от лицето си този отвратителен израз на мъжко задоволство — опита да се пошегува тя. Освободи се и седна на края на леглото.

— Нима ме обвиняваш, че се чувствам успокоен, понеже зная, че в бъдеще няма да моля за покана? — Той нагласи възгавниците зад гърба си и се облегна удобно. Сребристите очи я поглъщаха. Брена притисна чаршафа до брадичката си и се обърна да го погледне.

Защо беше такъв? Защо не беше като Деймън? Някой от нейния свят?

— Джентълмените винаги чакат покана, Райдър — отвърна натъртено тя.

— Но не и от жената, която им е прехвърлила цялата отговорност — поправи я той. — Снощи ти направи точно това, Брена Луелин.

— Само за снощи!

— Завинаги.

Тя премита, изненадана от убедения му глас. Запази спокойствие, Брена. Опитай да се овладееш! Сигурно има начин за оправяне на нещата. Господ да ти е на по мощ! Необходимо й бе време да помисли. Трябваше да подреди бъркотията от чувства, които изпитваше към този мъж.

— Не си ли въобразяваш прекалено много само въз основа на случилото се снощи?

— И предишната нощ — добави той. — Не забравяй за нея, скъпа. — Неочаквано я повали върху себе си. В дълбочината на очите му се смееха сребристи дяволчета, но в докосването му имаше невероятна нежност. — Въобразявам си, че ще бъда единственият мъж в живота ти. Въобразявам си, че няма да се отметнеш, след като снощи изцяло ми прехвърли отговорността. За всичко.

— Това вече е прекалено!

— И какво ще направиш? Позволи ми да ти напомня, че съм по-силен от теб!

Само ме дразни, каза си Брена. Само ме дразни и дърпа юздите. Може да беше нервна и изтощена, но не трябваше да губи самообладание. Райдър си играеше с нея. Трябва да бъде спокойна и уверена, докато се освободи, за да помисли сериозно.

— Силата не решава всичко. Например не е помогнала много на динозаврите.

— Лош пример. Динозаврите никога не са комбинирали мозък и мускули, мила. — Той отметна чаршафа и стана от леглото. Загледа я усмихнат с ръце на бедрата. — Познай кой от двамата ни ще спечели. Цялата ти чудесна наука няма да ти помогне.

Преди да успее да му отговори, Райдър се наведе, грабна я и я метна на рамо.

— Какво правиш? Пусни ме! — развика се Брена, но се смееше, въпреки нежеланието си. Просто не можеше да устои на момчешкото му настроение. И освен това беше влюбена в него.

— Ще те науча как да ми търкаш гърба. Винаги съм мечтал някой да го прави само за мен.

— Това най-съкровени мечти ли са? — запита саркастично тя и заби нокти в гърба му.

— Ау! — извика той и я шляпна по дупето. — Дяволски съкровени.

Отиде в банята и пусна душа, като продължаваше да я държи на рамото си.

— Но това е нелепо!

— Започвай да търкаш!

Мина цял час, докато се освободи и то само защото успя да го убеди, че трябва да се върне в своето бунгало, за да се преоблече.

— Ако престанеш да си играеш с мен като с кукла, може да ти направя палачинки — сама предложи тя. Мисълта да му пригответи закуска бе много приятна.

— Чудесна идея — съгласи се доволно той.

Но да остане сама с мислите си не бе така лесно, както си представяше. Мотаеше се боса в кухнята, бъркаше палачинковото тесто и се опитваше да се концентрира върху кризата, настъпила в живота ѝ.

Не беше честно толкова неща да се струпат отведнъж на главата ѝ! Кариерата ѝ бе пред провал. В живота ѝ нахлу мъж, за когото не бе и помисляла. Е, твърде много ѝ дойде!

Как да постъпи? Тя си каза, че що се отнася до работата ѝ, трябва да намери най-логичния път за действие, който да задоволи вътрешното ѝ чувство за чест и истина. Този проблем сякаш бе полесен. Но какво да прави с любовта си към Райдър Стърн? Мъжът, който смяташе това чувство за съзливо и сантиментално нещо? Един летен флирт? Прехапа устни. Трудно ѝ бе да мисли за него по този начин.

Тъкмо слагаше масло в тигана, когато на вратата се потропа. Стана ѝ смешно, че Райдър чука, след всичко, което преживяха заедно през последните два дни. И нощи. Усмивката отиде да отвори.

— Крейг!

Брена изумено загледа тъмнокосия млад мъж на прага и след миг се хвърли в прегръдките му.

— Крейг Луелин, да не би да ти е домъчняло за мен или просто искаш да прекараш няколко дни на езерото Тахо? — Тя със смях придърпа брат си вътре. — Идваш точно навреме. За закуска. Влизай.

— Благодаря. Знаеш, че винаги съм гладен. Как е тук, Брена? Харесва ли ти?

Крейг влезе, прегърнал сестра си през рамо. Имаше тъмната коса на рода Луелин и кехлибарените очи на сестра си, но Брена винаги бе смятала, че е много по-хубав от нея. Естествени сестрински чувства, помисли си тя, като го гледаше с усмивка. Тялото му бе гъвкаво и стройно, чертите на лицето — мъжествени. Брена знаеше, че жените не могат да устоят на чара му, макар че досега не се бе обвързвал сериозно. С изключение на абитуриентската вечер, когато се прибра вкъщи и заяви, че е влюбен. Всичко свърши след седмица, разбира се, припомни си Брена. Тогава бе много доволна от подобен развой на събитията.

— В Бъркли всичко наред ли е? Мислех, че ще изкараш няколко летни курса.

— Всичко е наред — каза бавно брат ѝ и седна.

— Радвам се да те видя, Крейг. Но как така си тук по средата на седмицата? Мислех, че нямаш много свободно време. Зная колко са наситени летните курсове.

Той си пое дълбоко дъх.

— Брена, дойдох да ти кажа... нещо за догодина.

Тя замръзна пред чекмеджето, в което търсеше прибори.

— На есен няма да се върна в университета.

Всички проблеми в живота ѝ се изпариха.

— Крейг, не! Не можеш да зарежеш всичко! Не и сега, когато си стигнал почти до края. Не можеш!

Закуската бе забравена. Брена прекоси стаята и застана пред брат си. Лицето ѝ изразяваше протест, възмущение и изненада. Той обаче неумолимо продължи:

— Моля те да ме разбереш. Достатъчно съм учил. Искам... да изляза навън и да видя света. Имам възможност да започна работа на един товарен кораб другия месец.

— На кораб?!

Устните на младия мъж се свиха при недоверието в гласа ѝ. Но гласът му остана безизразен.

— Това е уникална възможност и освен това е нещо, което страшно много искам. Смятам, че е точно за мен. Разбираш ли? Последната година в университета... не се чувствах добре. Само си губих времето...

— Не можеш ли да изчакаш още една година? Крейг, образованието е важно. Нима ще зарежеш всичко точно сега! — Пръстите ѝ стиснаха стола. — Остава ти толкова малко!

— И ще получа диплома, от която няма да имам нужда. Нито полза. Брена, ще стана преподавател по история, по дяволите! Нали знаеш какво значи това? Единственото, което ще мога да направя, е да ида в някое училище. А това е последното, което искам!

— Но струва много повече отколкото да плуваш на някакъв си товарен кораб! Крейг, та това е лудост! Прилича ми на детските бръщолевения да избягаш от къщи, за да тръгнеш с цирка!

— Не, аз го искам — повтори спокойно той.

Тя прочете твърдата увереност по лицето му и ѝ се доплака. Да стигне дотук и да захвърли всичко! Не! Не може да допусне подобно нещо! Трябва на всяка цена да го вразуми!

— Моля те, Крейг — започна отново, като се мъчеше да овладее гласа си. — Още само една година. След това можеш да решиш дали

наистина искаш да напуснеш академичния живот. Но поне ще имаш диплома, с която да започнеш, ако промениш решението си.

— Винаги мога да се върна и да продължа, ако поискам...

Втора сутрин поред Брена бе така изненадана от ранния си посетител, че не усети отварянето на вратата. Едва когато чу пълният със заплаха глас, осъзна присъствието на Райдър.

— Това май започва да се превръща в навик? Да намирам непознати мъже на закуска всяка сутрин при теб не е най-любимият ми начин за започване на деня!

— Райдър! — Брена го погледна уплашено. — Почакай, това е...

Но Крейг бе по-бърз от нея. Вече бе станал и тръгнал към непознатия. Явно бе учуден от думите му. Брена усети у брат си вътрешно напрежение, подсказващо готовността му за бой, но когато младежът заговори гласът му бе спокоен.

— Аз съм Крейг Луелин. — Издържа сребристия студен поглед на Райдър и продължи: — Брена ми е сестра.

— Ами да, с тези коси и очи очевидно сте роднини. — Напрежението изчезна в мига, в който Райдър подаде ръка на Крейг. Усмивката му го подканяше да прости мъжкото предизвикателство преди секунди. — Аз съм Райдър Стърн.

Крейг пое подадената ръка и отвърна също с усмивка.

— Вие явно смятате, че имате някакви права, свързани с присъствието на други мъже при сестра ми?

— Крейг! — извика предупредително Брена.

— Всички възможни права на света — отвърна Райдър. Седна на един стол и се усмихна. — Тя ми принадлежи.

— Не го слушай, Крейг. Той е в това... настроение цяла сутрин.

— Цяла сутрин ли? — Крейг ги изгледа подозрително, първо нея, после Райдър. Погледът му бе пълен с въпроси.

За пръв път в живота си Брена осъзна, че нещата са се променили. Нейното малко братче бе започнало да задава въпроси. Знаеше, че изчервеното ѝ лице няма да остане незабелязано и от двамата.

— Искат ли някой чай? — неочаквано запита тя и стана.

— Все още е малко смутена от ситуацията — обясни Райдър.

— Напълно разбираемо — съгласи се Крейг. — Мъжете, с които Брена излиза, нямат навика да заявяват, че им принадлежи. Те говорят

различно.

— Попитах иска ли някой чай!

— Много мило, Брена — съгласи се Райдър. — Сигурен съм, че и Крейг иска. — Той се обърна към него и запита: — И как говорят?

— Трябва да сте разбрали, че не е имало много мъже в живота ѝ. Докато ходех на училище, бе заета с къщата, с мен и кариерата си. Не ѝ оставяше време за личен живот. По-късно, един-двамата, които ми представи, говореха все за кариери, професии и имаха общи интелектуални интереси. Изповядваха повече лична свобода в отношенията, отколкото подобна старомодна концепция за притежание. Мъже, които вероятно щяха да започнат любовни романчета със студентките си шест месеца след сватбата с Брена.

— Крейг! — С побеляло лице тя се обърна към брат си. — Каза достатъчно. Сега млъкни!

— Извинявай — отвърна той, усетил, че наистина е бясна. — Ти си разстроена. Не трябваше да те дразня по този начин.

— А защо си разстроена? — запита Райдър, докато тя с трепереща ръка сипваше палачинката в тигана.

— Това е личен въпрос. Между мен и Крейг.

— Ако наистина си толкова разстроена, по-добре ми кажи причината — повтори студено той. Брена чувстваше присвитите му очи да я пронизват, но не вдигна глава.

— Не искам да говоря за това.

Райдър прикова поглед в Крейг.

— Имаш неприятности ли?

Крейг се стресна от студената любезност в гласа му.

— Не — отвърна бързо. — Нямам. Просто... напускам университета. Затова дойдох, за да ѝ кажа.

— И тя се разстрои? Какво смяташ да правиш, Крейг?

Брена застина и зачака отговора. Двамата мъже явно я бяха изключили от разговора.

Крейг се поколеба. Сетне въодушевено разказа всичко. Когато свърши, седна и сякаш зачака мнението на Райдър като нещо изключително важно.

Райдър мълчеше. Беше опрял лакти на масата, вперил поглед в брат ѝ.

— Абсолютно ли си сигурен, че го искаш?

— Абсолютно — отвърна Крейг. Изобщо не погледна към нея.

— Как се казва товарният кораб?

Крейг каза някакво име и Райдър кимна замислено.

— Чувал съм го. Знаеш ли нещо за работата там?

— Не много. Обещаха да ме обучат.

— Това е тежка работа, Крейг.

— Зная.

— Пътувал ли си някога по море?

— Не, никога.

— Ами, добре — неочаквано каза Райдър. — Ще ти бъде интересно. Помни, че винаги можеш да слезеш на сушата, ако стане много напечено. Не е като да се запишеш в армията.

Облекчението на брат ѝ беше очевидно.

— Ще го помня. Ти някога правил ли си нещо подобно?

— Попътувал съм по света. Исках да събера опит. Вероятно струва колкото пет университета.

— Стига! Млъкнете и двамата! — извика Брена. Гневът просто я изгаряше. — Крейг, това са абсолютни глупости и ти го знаеш. Райдър, нямаш право да го окуражаваш по този начин. Това е семеен въпрос и, моля те, не се меси!

— Скъпа, знаеш, че всичко, което се отнася до теб, ме засяга. Крейг трябва сам да вземе решение. Освен, че ти е брат, той е и мъж. Сам ще прецени какво иска от живота.

— Ти нищо не разбираш! Остава му още само една година! Стигнал е толкова далеч. Защо да не завърши? Ами ако се случи нещо? Ако попадне в беда, както сина на Гарднърови?

— Ако попадне в беда, аз ще го измъкна — отвърна уверено Райдър.

Брена го загледа безпомощно. Сетне се обърна и излезе от бунгалото, като забрави палачинката на печката.

ОСМА ГЛАВА

Никой не я последва, да я успокои или вразуми. Всъщност Брена им бе благодарна. Трябваше ѝ време да помисли. Чувството ѝ за отговорност към Крейг бе съвсем естествено.

Устните ѝ бяха упорито свити, макар че от очите ѝ капеха сълзи. Стоеше с ръце в джобовете, вперила немиждащ поглед в гладката повърхност на езерото. Беше се отдалечила доста от бунгалата.

Крейг вече е мъж, каза си тя. Млад мъж без опит наистина, но мъж. Райдър бе прав да я поправи, когато преди няколко дни нарече брат си момче. Дори майките се оттеглят, щом му дойде времето. В края на краищата нека останат с Крейг приятели. Би било глупаво да настоява да играе ролята на по-голяма сестра и настойник.

Колко нелепо. Никога не бе мислила за себе си като за човек, който се налага. Но когато започна да настоява Крейг да остане в колежа, осъзна, че си бе присвоила прекалено много отговорности за прекалено дълго време...

Не че Крейг бе позволявал да контролира живота му. Той бе дошъл дотук да я осведоми, а не да иска съвет.

Тя си спомни за сина на Гарднърови, когото Райдър бе спасил от чуждестранния затвор, и потръпна. Като работник на кораб, Крейг неминуемо щеше да се сблъска с другата, тъмната страна на живота. Ами ако попадне в подобна ситуация? Въображението ѝ рисуваше страшни картини.

Брена си наложи да не мисли за това. Крейг не беше Евън Гарднър. Не бе объркано хлапе, попаднало случайно в революционна бъркотия. Просто искаше да започне свой собствен живот. А ако попаднеше в беда, Райдър щеше да го измъкне и докара вкъщи.

Райдър. Той ѝ обеща и Брена му имаше доверие. Поуспокоена, тя се обърна и тръгна към бунгалата.

Двамата мъже явно бяха привършили закуската. Чиниите бяха измити. Тя взе тигана, за да приготви нещо и за себе си, когато ги видя пред мишената за стрелба. Райдър демонстрираше на брат ѝ как се

стреля. Крейг явно бе силно впечатлен и бързо схвана основните положения. Както ги гледаше, тя осъзна, че помежду им има много общи неща. И двамата притежаваха една особена издръжливост. Бяха мъже, които живеят по свои правила и за тях честността и достойнството винаги ще бъдат много важни. Мъже, на които една жена може да разчита и да вярва до края на живота си.

След около час Крейг дойде при нея. Сам. Изглеждаше загрижен, но спокоен. Брена вдигна глава от есето за дуализма между съзнанието и материята, което безуспешно се опитваше да прочете, и се усмихна. Беше тъжна, но искрена усмивка и Крейг видимо се отпусна. За миг се спогледаха с разбиране. Сетне той седна срещу нея и взе ръцете ѝ.

— Всичко ще бъде наред, Брена. Райдър ще се грижи за теб вместо мен.

— Какво искаш да кажеш, Крейг?

— С него поговорихме и той ми обясни всичко за вас двамата. Обеща да се грижи за теб. Няма да се притеснявам, че ще се ожениш за някой пуяк като Филдинг.

— Крейг, не знам какво точно ти е казал Райдър за нашата връзка, но мога да те уверя, че в най-добрия случай тя е временна. Сега обаче това не е важно. Ти започваш една авантюра и аз... искам да знаеш, че щом това наистина е нещо, което искаш, ще те подкрепя напълно.

Крейг се наведе и я прегърна.

— Благодаря ти, Брена. Зная какво ти струва. Зная колко важно е за теб образованието и че ще бъдеш по-спокойна, ако и аз принадлежа на твоя свят. Но той не е за мен.

— Май го усетих през последните години. Проблемът е, че това е единственият свят, който познавам. И единственият, към който можем да те насоча — въздъхна тя.

— Мъжът трябва сам да открие къде му е мястото — тържествено каза Крейг. — Време е да го направя.

Те прекараха остатъка от деня заедно. Разговаряха като брат и сестра, които от доста време са сами на света. Райдър дискретно се бе оттеглил и не се появи, докато Крейг не отиде да го покани за вечеря.

Брена вдигна глава от задушните гъби, които готвеше и срещна спокойните му очи. В тях прочете въпроса дали е приела решението на брат си.

Отговорът бе прост.

— Здравей, Райдър, седни. Крейг прави страхотни коктейли. Ако е успял да научи толкова много в Бъркли, представяш ли си какво ще знае, като се върне от Южните морета!

— Един коктейл „Маргарита“ ще ми се отрази добре! — Райдър се настани пред камината.

Крейг отиде в кухнята. Останаха сами и тя прочете в очите му втория въпрос. Но този път отговорът не бе лесен. Райдър знаеше, че Крейг ѝ е казал за намерението му „да се грижи за нея“. Сребристите очи искаха точен отговор — да или не.

— Уверил си брат ми, че ще бъда в безопасност, докато той отсъства — започна сухо тя.

— Той се притеснява за теб — отвърна кратко Райдър. Ако бе почувствал предизвикателството в думите ѝ, явно бе решил да не обръща внимание. Взе си от гъбите. — Чудесни са! Знаеш ли, това е първото ядене, което приготвяш за мен?

— Райдър, Крейг изглежда има неправилно впечатление за връзката ни — продължи твърдо Брена.

— Напротив. — Райдър погледна брат ѝ, който точно влизаше с три чаши и кана. — А, ето ги и коктейлите! Радвам се да видя, че все още има голяма полза от следването в университет.

След това просто нямаше начин да се върнат на въпроса. На другия ден Крейг щеше да си замине и Брена не искаше да прави сцени. Беше по-важно да прекарат тази последна вечер добре. Другото щеше да почака.

Тя остави двамата мъже да си говорят. Предпочете да слуша Райдър разказа няколко забавни спомена от собствените си пътешествия. Но не спомена историята със сина на Гарднърови и нападението на затвора. За което му бе благодарна. Бъдещето на Крейг и без това се очертаваше достатъчно рисковано и опасно.

Докато ги слушаше, Брена осъзна, че я обзема някакво ново чувство. Тъга. Разговорите им за приключения, пътешествия и открития я изпълниха със странно безпокойство и неудовлетворение...

Съвсем непринудено Райдър я целуна за лека нощ. Тя се сконфузи и засрами. Но Крейг се усмихна, сякаш всичко беше в реда на нещата.

Макар че беше решила да бъде твърда, на другата сутрин се разплака, докато махаше за довиждане на брат си. Райдър я бе прегърнал през рамо.

— Не отива на война — каза той, когато колата на Крейг изчезна зад завоя. — И освен това ще го видиш пак, преди да отплува.

— Зная. — Брена изтри сълзите с ръка и се освободи от прегръдката му.

— Всичко ще бъде наред. Той не е хлапак. Мъж е.

— И това зная. — Тя тръгна към бунгалото, без да поглежда към Райдър. Странното безпокойство я гризеше отвътре.

— Сърдита ли си, че одобрих решението му?

Не беше сигурна. Не можеше да определи отношението си към него в този миг.

— Знаеш ли, той все някой ден щеше да тръгне. Никой не би могъл да го спре. Но получи разрешението на сестра си.

Брена прехапа устни. Ядосваше се, че не може да се справи с чувствата си.

— Да не се сърдиш, че му казах да не се притеснява за теб?

Тя само сви рамене. Трябваше ѝ време, за да се справи с напрежението. Посегна да отвори вратата, а Райдър явно загуби търпение.

— По дяволите, Брена! Отговори! Кажи нещо!

— Какво си въобразяваш Райдър? — извика ядосана на тя, когато мъжът сложи ръка на рамото ѝ и я обърна към себе си.

— Опитвам се да открия какво става с теб. Мислех, че ще се бориш против решението на Крейг! — притегли я към себе си в желязна прегръдка.

— Щях да се боря! — дръпна се тя. — Не съм ядосана, защото го подкрепи. Какво ли можеше да се очаква от теб? И двамата сте един дол дренки, ти и Крейг. Беше съвсем естествено да го разбереш!

— Значи си ми сърдита, задето му казах да не се тревожи за теб! — отчетливо произнесе Райдър.

— Може би — процеди през зъби тя, като се опитваше да се освободи от прегръдката му. — Може би заради начина ти на държане. Нямах никакво право да налагаш на всички това, което искаш!

— Че аз не го налагам. Ти си моя жена и аз ще се грижа за теб. Много е просто.

— Да! Много е просто! — Очите ѝ хвърляха искри.

— Това ли е проблемът? Искаш да спорим заради претенциите ми към теб?

— Не, по дяволите! Не искам да спорим. Това ще означава, че на първо място са твоите претенции и твърдения.

— То си е така.

— Не е! Първо трябва да ги приема! Но ако искаш вярвай, не е това причината!

— Тогава кажи я — нареди меко той.

— Не е твоя работа.

— Я не ставай смешна. Всичко, свързано с теб, е моя работа. Хайде, говори. Какво ти е? Защо си нервна и напрегната?

— Не зная. Не мога да обясня и не искам да говоря. С никого!

— И с мен ли?

— Виж какво, Райдър Стърн! Може да ти е трудно да го преглътнеш, но нямаш право да ми нареждаш.

— Брена, ако не ми кажеш какво има, ще загубя търпение.

— И ще ме подложиш на мъчения?

— Може би — промърмори той. Стори ѝ се, че колкото повече тя повишава тон, толкова по-спокоен става мъжът. Беше тревожен сигнал.

— Не ме заплашвай, Райдър. И двамата знаем, че не можеш да загубиш самообладание. Ти си студен, хладнокръвен професионалист, особено когато си под обстрел.

— А ти явно търсиш начин да си излееш яда. Дори се опитваш да ме провокираш, за да се скараме. Това е опасна игра, момичето ми. Много по-безопасно е да ми кажеш за какво става дума. Повярвай ми.

— Мислех си, че предпочиташ насилието като средство за решаване на проблемите!

— Само при определени обстоятелства. Сега случаят не е такъв. Хайде, говори, Брена.

— Аз самата не разбирам, как бих могла да обясня на някой друг! — прошепна през сълзи тя. — Остави ме, Райдър. Трябва да помисля.

Той обаче не я пусна. Няколко секунди я наблюдава. Сетне много спокойно каза:

— Да не би да ревнуваш?

— Да ревнувам ли? — извика тя. — За какво, за Бога? Престани да повтаряш сюжети от книгите си! Не ревнувам, разбира се.

— Не става дума за жена. А за Крейг.

Простото обяснение спря дъха ѝ. Очите ѝ се разшириха.

— О, Крейг! — повтори шепнешком тя.

— Задето е решил да напусне университета и да следва естественото си влечение. Дали не ти се ще и ти да имаш същата смелост, а?

— Не! Не е така! Не може да бъде!

— Защо не? Струва ми се логично. Не можем да отречем интелектуалната страна на твоя характер. Наистина, поработила си над тази си черта много упорито. Но у тебе има и друга страна. Скрытата страна, която винаги си презирала и потискала. Защото се страхуваш, че ще влезе в конфликт със стила на живот, от който се възхищаваш.

Тя го погледна безпомощно. Беше вярно. Беше истина. Знаеше и не искаше да си признае.

— Затова си предпазлива и с мен! Да останем заедно ще бъде голям риск, защото аз живея друг живот, съвсем различен от този, на който си свикнала. Да, вярно е, не съм част от университетския свят и никога няма да бъда. Но ти вече пое риска, сладка моя. Късно е. Намери смелост да посрещнеш нашата връзка, така както прие решението на Крейг и както ще намериш сили, за да оправиш онази отвратителна история във факултета!

— Ти не знаеш какво говориш!

— Напротив. Въпросът не е нито в твоята кариера, нито в бъдещето на брат ти. Ти трябва да вземеш много по-важно решение. Какво искаш от живота.

— Знаеш какво искам!

— Да — изненада я той със съгласието си. — Мисля, че и ти знаеш. Въпросът е дали ще имаш смелостта да приемеш факта! Колко време ще ти трябва да осъзнаеш, че има и нещо повече от изкачването по стълбичката на успеха и връзката с хора като Деймън Филдинг. Който не знае какво значи да желаеш и да се нуждаеш от една жена, така както аз имам нужда от теб. Крейг намери кураж да тръгне сам по пътя, който си е избрал. А ти, Брена? Ще можеш ли да го направиш или ще се скриеш в кулата си от слонова кост и ще ме принудиш да те измъкна оттам насила?

Ужасена, Брена опита да се успокои. Не биваше да му позволява да ѝ говори всичко това! Тя бе разумен човек, който знае как да намери изход от всяко положение. Нямаше да се остави на този мъж да я промени. Трепереше цялата от обида и страх.

— Ако реша да се скрия в моята кула, както ти се изрази, уверявам те, няма начин да ме измъкнеш от там! Аз направлявам сама живота си и не ще позволя да ме манипулираш или контролираш. Не си въобразявай, че имаш някакви права над мен само защото сме били в леглото няколко пъти!

— Колко пъти дойдох против твоето желание и без покана? — отвърна сурово той.

Е, това вече бе прекалено! И Райдър бе виновен за всичко! Ръката ѝ описа забавено движение и, ако искаше, той имаше възможност да избегне удара. Вместо това остана неподвижен. Пръстите ѝ очертаха червена следа по лицето му.

Настъпи тишина. С някакво удивително вътрешно спокойствие Брена гледаше мъжа, когото току-що бе ударила.

— Когато прилагаш насилие — отбеляза накрая Райдър, — трябва да си готов да посрещнеш възможността, то да ескалира.

— Искаш да кажеш, че ще ми го върнеш?

— Наистина ли мислиш, че мога да те ударя? — запита удивен той.

Брена затвори очи от срам и неудобство.

— Не. Няма да го направиш, макар да го заслужавам.

Въздъхна и опита да се успокои. Когато погледна отново, Райдър вървеше към своето бунгало.

Привечер Брена замислено седна пред камината. Не можеше да си легне, без да му каже лека нощ. Тя бе създавала конфликта. И тя трябваше да го оправи. След плесницата, той не се показа навън. Сигурно бе прекарал следобеда с новата си книга. Беше точно такъв, каза си нещастно Брена. Така дяволски добре се контролираше, че сигурно бе изхвърлил случката от главата си и се бе хванал за работа. Тя пък не можеше да прочете и една страница от списанието, което лежеше в скута ѝ вече цял следобед.

Вдигна очи към огъня и се опита да осмисли нещата. Да намери начин да ги оправи. Райдър нямаше права над нея, без значение как интерпретираше желание то ѝ да се люби с него. Вероятно ще бъде

най-добре да остави пукнатината да се задълбочи. Това ще спомогне да прекъснат връзката навреме. Нали днес сутринта си помисли, че може би е влюбена в него!

Така. Ще бъде по-просто да използва момента, за да отдалечи Райдър от себе си. Влюбена в него! Та този мъж изобщо не бе подходящ! Беше лудост и детинщина да позволи на чувствата да ръководят действията ѝ! Райдър бе различен. Напълно различен от всеки друг. Естествено бе да я привлича. Но това не означава, че една трайна, истинска връзка може да бъде изградена само върху физическо привличане! Солидните връзки не се градяха на секс, нито на мъжки декларации за притежание.

Но Брена знаеше, че не е така просто. Неволно си спомни за героя от „Операция Живак“. Мъжът с чувство за чест, благородство и правда. Мъжът, на когото можеше да се вярва. Като Райдър.

Не, напомни си отново тя. Нямаше работа с такива като Райдър Стърн. Трябваше да дружи с хора като Деймън Филдинг. Той разбираше начина ѝ на живот, амбициите ѝ, кариерата ѝ. Имаше модерни схващания относно приятелството. И само защото Крейг не го харесваше, не значеше, че не е подходящ за нея. Крейг и Райдър гледаха по един и същ начин на света. Те бяха от едно тесто. Различно от нейното.

Брена Луелин си беше Брена Луелин и имаше свой път в живота. Свой избор. Беше добре, че Крейг взе своето решение, но и тя бе избрала своя път и той не беше същият. Не водеше към мъже като Райдър Стърн.

Всичко това обаче не променяше основния въпрос, който стоеше пред нея. Дължеше му извинение. Макар че бе по-умно да остави нещата така, съществуваха чест и възпитание, които бяха по-силни.

Дължеше му не само извинение. Дължеше му и благодарност за спокойния начин, по който ѝ помогна с Крейг.

Да, дължеше всичко това на Райдър. Вроденото достойнство ѝ подсказваше да направи първата стъпка и да се извини. С въздишка Брена стана и облече коженото си сако. Навън сигурно бе станало студено.

Когато излезе, видя, че в бунгалото му не свети. Нима си бе легнал? Тя погледна часовника си. Беше по-късно, отколкото предполагаше. Сигурно ще трябва да почака до сутринта.

Но нещо я подтикна да върви. Не можеше да чака. Трябваше да свърши всичко колкото е възможно по-скоро. И без това мина много време. Вървеше и си повтаряше, че това не е нищо повече от извинение и благодарност. И дума не можеше да става, че приема изискванията му! Стигна до вратата. Сигурно си бе легнал. Е, ще трябва да стане, за да чуе какво има да му казва. След като веднъж бе взела решението, нямаше връщане назад. С твърда стъпка заобиколи къщата и неочаквано осъзна, че отново е тръгнала да прескача през прозореца. Същия, през който се опита да влезе първата нощ!

Брена спря. Райдър би трябвало да е вътре. Ще почука на стъклото и той ще да я чуе. Какво облекчение, че ще бъде тъмно, докато се извинява. Идеята ѝ се стори привлекателна. Приблужи до прозореца и вдигна ръка. В стаята не се виждаше нищо.

— Райдър? — извика тихо тя.

Никакъв отговор. Никакъв звук. Почука още веднъж.

— Райдър, аз съм, Брена. Трябва да говоря с теб. Само за момент. Защо, по дяволите, шепти?

Когато отново никой не отговори, тя се замисли дали да не се върне. Щеше да се извини сутринта. На дневна светлина. Ужас! Тази мисъл я накара да опита отново. С всяка фибра на тялото си желаше да приключи този въпрос още сега. Внимателно бутна прозореца и надникна вътре. Все още не виждаше нищо, освен смътните контури на леглото. Не знаеше дали той лежи там. Намръщи се и прехвърли крак през перваза.

— Райдър? Буден ли си?

Седеше на рамката на прозореца и се взираше в мрака. Може би бе в банята. Или си миеше зъбите. Може би изобщо не беше си легнал.

— Буден съм.

Гласът не дойде откъм леглото, а от тъмнината зад нея. Брена ахна и инстинктивно понечи да се върне. Мъжът я спря, като сложи ръка върху бедрото ѝ и го притисна. Тя застина, а когато видя лицето му, малко се уплаши. Изглеждаше страшен в полумрака. Беше по къси панталони и в мускулестото стройно тяло имаше нещо първобитно и езическо. Изражението на сребристите очи бе неразгадаемо, но ръката върху бедрото ѝ не трепваше.

— Мили Боже! Уплаши ме! Мислех, че си в леглото. Когато не отговори на почукването, дори реших, че изобщо не си в стаята.

— Чух те да обикаляш. Не бях съвсем сигурен какво да мисля, като знам навика ти да прескачаш през прозорците! Затова реших да ти дам няколко минути и да видя докъде ще стигнеш. Сега може ли да си направя заключения? — Пръстите му се впиха в плътта ѝ, но очите му останаха неразгадаеми.

Брена реши да обясни всичко на минутата. Нали за това беше тук!

— Райдър, дойдох по няколко причини. Първо, дължа ти извинение за тази сутрин. — Опита се да говори твърдо. — Загубих самообладание. Единственото, което мога да кажа, е, че съжалявам. Насилието никога не е отговор!

— Но дава, както съм отбелязвал и друг път, чувство за удовлетворение — отвърна сухо той.

— Е, този път не — ледено продължи тя. — Срамувам се и се чувствам като глупачка. Единственото обяснение е, че бях на края на силите и търпението си.

— Да. — Последва пауза и понеже Брена не каза нищо, той продължи. — А другите причини?

Тя въздъхна.

— Искях да ти благодаря, че помогна на Крейг и на мен. Някак си успя да ни убедиш. Мисля, че нещата щяха да се развият много по-зле, ако с него бяхме сами. А ти каза, че, ако Крейг попадне в беда, ще го измъкнеш, а също и че ще се грижиш за мен. О, не мога да обясня точно! Може би само присъствието ти направи нещата по-лесни.

— Така. Друго?

Брена се поколеба. Нямахше намерение да му казва останалото. Нямахше нужда да признава всичко. Но вродената ѝ честност, а може би и тъмнината, ѝ помогнаха да бъде искрена докрай.

— Ти... може би имаш право. Завиждам малко на брат си.

— Защото успя да направи завоя, който ти не можа преди години ли?

Гласът му бе неумолим. Нямахше и нотка съчувствие в него.

— Може би част от мен се чуди какво ли би станало, ако не бях избрала този път. Но това е естествено, нали? Всеки си мисли така от време на време. Избрах академичния живот и съм доволна. Аз не съм като теб и Крейг.

— Дори съвсем мъничко?

— Не — твърдо отвърна тя. — А дори и да съм била, вече е късно. Отдавна тръгнах по другия път.

— Никога не е късно, Брена. Няма задръжки, които ни карат да останем верни на кариерата или на работата си. Единствените правила, които трябва да следваме в живота, са нашите собствени, тези, които сами сме си създали.

— Но аз съм щастлива в моя свят, по дяволите! — неочаквано избухна тя. — Доволна съм от това, което правя. Може понякога да се колебая, или да искам да надникна и от другата страна на живота, но не и да остана там. Аз съм преподавател по философия и това ми стига. Не храня никакви тайни симпатии към авантюри и приключения. Дори не одобрявам нещата, които ти си правил, какво остава да им се възхищавам! Харесва ми моят живот... Поне голяма част от него! — добави тя, като помисли за кражбата. — Но във всяка професия има честни и нечестни хора, нали?

— Добре, значи си щастлива в своята кула. Това е твоето решение. Но остава още един въпрос, Брена.

Тя го изгледа с подозрение.

— Какъв?

— Нашата връзка. Имам някакви права и ти не можеш нито да ги оспорваш, нито да философстваш. Чакам да го осъзнаеш с разума си, така както го осъзна с тялото си.

— Не! — Тя направи рязко движение, но ръката му я стисна предупредително. — Райдър, с теб сме от различни светове. На мен ми е необходим някой от моя свят. Който да разбира амбициите и кариерата ми. И начина ми на мислене. Връзката ни е временна. На теб ти трябва друга... по-вълнуваща и лекомислена жена.

— Ние се желаем и нуждаем един от друг, скъпа — прекъсна я той. — Още колко време ще ти трябва, за да го разбереш?

— А какво ще кажеш за любовта? — Сама се учуди, че намеси най-нерационалния аргумент, който сигурно щеше да предизвика най-рационалния спор.

— Какво за любовта? Аз говоря за ясни, основни концепции, а не за разни смътни, мъгляви и неопределени неща като любов. Ти си интелигентна жена. Погледни фактите в очите. Ти ме искаш, въпреки че малко се страхуваш.

— Не се страхувам от теб! — извика ядосано тя.

— Напротив. Страхуваш се какво ще донеса в твоя уютен, добре организиран живот. Ако съм до теб, може да се изкушиш и да се поддадеш на авантюристичната страна от характера си. Всъщност само фактът, че дойде при мен, те извади на бойното поле. Предупредих те, че това, което ми даде, значи много за мен. А ти се уплаши, защото не се вмести в твоя малък спретнат и чистичък свят. Уплаши се, защото не съм от него. Все пак намери куража да дойдеш тази вечер.

— Дойдох да се извиня — сърдито каза тя, — а не за да ме въвлечаш в подобен смахнат спор! Лека нощ, Райдър!

За нищо на света не би си признала, че тръпне от желание да я грабне и занесе в леглото. Това щеше да направи всичко толкова по-лесно!

— Лека нощ, Брена. Извиненията ти са приети.

Райдър отмести ръка от бедрото ѝ. Не я спря и тя прескочи обратно навън. Гласът му я настигна в тъмнината.

— Брена?

— Да?

— Можеше да го спреш.

— Крейг ли?

— Трябваше само да му кажеш за неприятностите си. За кашата в колежа. Ако бе разбрал, че имаш нужда от подкрепа, нямаше да тръгне. Докато не се оправи всичко.

— Нямаше да бъде честно — възрази тя. — Щеше да бъде нещо като емоционално изнудване.

— Зная. — Брена усети, че той се усмихва в мрака. — А ти си жена на честта, нали? Предпочиташ честната игра, дори когато знаеш, че ще загубиш. Лека нощ, мила. Спи спокойно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На сутринта Райдър откри плика в пощенската кутия. Влезе в кухнята, където Брена си вареше яйце за закуска. Дори не почука.

— За теб е — подаде ѝ писмото той и седна. — Има ли чай?

Тя се намръщи. Беше прекарала безсънна нощ, разкъсвана между гнева и хладните разсъждения. Той пък изглежда бе спал непробудно. Искаше ѝ се да се заяде за нещо. За това, че влиза, без да чука например. Но не можа да измисли нищо, което да не звучи толкова детински.

— Има. Сипи си. — Избърса ръце и взе малкия плик. Беше от Даян Берген.

— Приятелка ли ти е? — попита небрежно Райдър, като си наливаше чай.

— Колежка. От факултета. Да, приятелка. — Отвори писмото и бързо го прегледа. — Така — прошепна накрая. — Ето че всичко си дойде на мястото.

— Кое? — настоя Райдър.

— Професор Хъмфри е обявил неочаквано бързо своето оттегляне. Утре вечер ще има тържество в негова чест и Даян ми предлага да отида. — Устните ѝ се изкривиха. — Пише, че би ми телефонирала за повече подробности, но разбрала, че нямам телефон. А също и че Деймън несъмнено ще заеме поста на Хъмфри.

Райдър отпи от горещия чай.

— Идва есенният семестър. Наистина ли смяташ да се върнеш и да работиш с човека, когото оскърби преди няколко дни?

Брена потропа нервно по масата.

— За Деймън ще мисля по-късно. Ще трябва да му се извиня и да го помоля да ме разбере. Сега трябва да мисля за Хъмфри. Ако не отида утре, може никога да не го видя. Ако изобщо някога му кажа всичко в лицето, май утре е най-подходящият момент.

— Защо смяташ да мислиш за Филдинг по-късно? Доколкото си спомням, ти каза, че той е в състояние да направи работата ти в колежа

невъзможна.

— Да — съгласи се тя, — но едва ли ще го стори. Той ме харесва. Ще разбере колко бях разстроена, така както аз осъзнах защо ме убеждава да не правя скандал. Въпросът сега е да се изправя ли срещу Хъмфри, или не.

— Той може ли да изложи на опасност кариерата ти?

— Съмнявам се. Не и в оставка. Но аз мога да се окажа в ролята на глупачка. Деймън точно от това ме предпазва. Все още съм само млад асистент, който отправя тежки, налудничави обвинения към уважавания почетен декан на факултета. Само че не мога да оставя всичко така! Господи! Работих толкова време върху тази статия. Някои от изводите ми отнеха цели седмици изследвания и анализи. И да ги видя публикувани от човека, към когото изпитвах такова уважение! Това е непоносимо! Трябва да му го кажа, дори да изглежда глупаво и заядливо! — Брена рязко се изправи. — Ще отида. Ще тръгна днес следобед. Имам време да се приготвя.

Явно бе взела решение и знаеше какво прави. Трябваше да разобличи Пол Хъмфри независимо какво щеше да стане с бъдещето й. Какво облекчение — най-сетне да вземе решение!

— А Филдинг? — попита Райдър.

— Ще сбъркам, ако се надявам Филдинг да ми помогне в битката. Няма да се опитам да го привлека. И нямам право да го обиждам само защото иска да ме накара да видя и другата страна на нещата. Утре вечер ще му се извиня. Той ще разбере. Ще му обясня и за теб.

— Е, това ще е много интересно.

Брена почувства, че се изчервява.

— Не е необходимо да знае всичко!

— Той вече си въобразява доста, доколкото си спомням. Мисли си, че съм оня измет, който прекарва с теб лятото.

— Не говори така!

— Но ти го чу. И ти ли мислиш като него, Брена?

— Райдър, не ставай смешен. Не се опитвай да ме провокираш — погледна го умолително тя. — А за снощи, надявам се, разбра какво искам да ти кажа.

— Имаш най-благоприятната възможност да ми обясниш всичко за снощи. — Усмивката му, за голяма нейна изненада, преливаше от

нежност. Той стана, заобиколи масата и обхвана лицето ѝ. — Но аз говоря за бъдещето. Не се опитвам да ти кажа, че не бива да ходиш на това тържество. Ако смяташ, че трябва, значи трябва. Това е твоя работа. Въпрос на гордост и чест. Но трябва да знам дали имаш намерение да се върнеш след това. Тук.

Брена застина. Вълнението се четеше ясно в очите ѝ.

— Райдър, не зная. Може би ще бъде най-добре да приключим.

— Няма да приключим, ако останеш там — предупреди я той. — Само ще ме накараш да тръгна след теб. Искам да ми обещаеш, че ще се върнеш, вместо да се криеш. Мисля, че си достатъчно смела, скъпа. — Пръстите му се плъзнаха по шията ѝ, а сребристите му очи сякаш я държаха в капан, от който не можеше да избяга.

— О, Райдър — прошепна безпомощно тя.

— Обещаваш ли?

Какво да каже? Как да се съпротивлява? Знаеше, че ще се върне. Този мъж може и да не беше подходящ, но имаше власт над нея.

— Райдър, ще бъде по-добре, ако...

Той не ѝ позволи да продължи. Наведе устни над нейните и целувката му я изпълни със сладка нега, слабост и копнеж.

Тя простена и се притисна към силното му тяло, а мъжът се взря в очите ѝ.

— Обещай, че ще се върнеш. Дължиш ми го.

Не му дължа нищо, помисли си диво Брена и се чу как казва тихо:

— Да.

— Чудесно е да знаеш, че си имаш работа с жена, която държи на честната си дума.

Брена тръгна по обяд. Беше напрегната, както от това, което ѝ предстоеше — срещата с Хъмфри очи в очи, така и от погледа, с който Райдър я изпрати. Той остана на пътя, разкрачен, с ръце в джобовете. Брена знаеше, че я разбира. Освен това му беше дала дума да се върне и той ѝ вярваше.

Защо обеща така безразсъдно, питаше се тя по дългия път към Сан Франциско. Щеше да бъде много по-лесно никога повече да не го види. Връщането на Тахо криеше опасности. А нямаше как да избяга.

Не, сега не трябва да мисли за това. Трябва да реши какво ще каже на професор Хъмфри. Не хранеше илюзии, че ще постигне

някаква справедливост. Но беше важно да му покаже, че знае какво е направил. Не биваше да се надява, че Деймън ще застане зад нея. Някои неща човек трябва да свърши сам. Ако имаше истини във философията — това бе една от тях!

Апартаментът ѝ изглеждаше неприветлив. Сякаш не я очакваше да се завърне толкова скоро. Нямаше и никаква храна.

След дългото, уморително пътуване, изтощена и изнервена, Брена се пхна под студените чаршафи, включи електрическото одеяло и заспа. И сънува мъжа със сребристите очи.

На следващата вечер избра с голямо внимание облеклото си. Дрехи, които една жена облича, когато знае, че ще бъде обект на внимание. Костюмът бе класически — бял, елегантен, със строга кройка. Жълтата копринена блуза контрастираше с тъмната ѝ коса, а високите бели обувки с жълта гарнитура привличаха вниманието. Застана пред огледалото и сви косата си в стегнат кок. Сложи си жълта гривна с тюркоази. Огледа се критично за последен път. Кехлибарените ѝ очи изглеждаха златисти. Дали щяха да различат напрежението и страха в тях?

Реши да закъснее малко и измина разстоянието до университета пеша. Имаше някакви летни курсове, но тълпите от студенти бяха оредели. Не бе шумно и многолюдно както през учебната година.

Сдържаната елегантност на университетския клуб бе наследство от няколко поколения бивши възпитаници. Помещението бе обзаведено като библиотека в старинно английско имение и, естествено, шерито бе основната напитка, която се сервираше. Брена не бе изненадана да види и малките сандвичи, които се поднасяха с напитките. Персоналът от кафенето на университета често правеше кулинарни изненади в подобни случаи.

Тихият шум от разговорите бе подходящ фон за тържеството, както сандвичите на шерито. Беше пълно с преподаватели от всички факултети. Брена застана на вратата и се огледа. Професор Пол Хъмфри, естествено, бе в центъра на вниманието, заобиколен от най-видните гости. Ректорът и съпругата му, шефът на библиотеката и няколко други известни личности бяха образували група около него. От дясната му страна бе Деймън Филдинг.

— Брена! Дойде, значи! Радвам се, че си получила писмото ми!

Даян Берген приближи към нея. На лицето ѝ грееше усмивка. Беше няколко години по-възрастна от Брена и вече бе станала доцент.

— Благодаря ти, че се сети за мен, Даян. — Брена пое тънката чашка с шери и отпи.

— Настина си помислих, че ще е добре да си тук — кимна Даян, като погледна през рамо към групата около Хъмфри. — Признавам, че е малко надут и никой няма да съжалява кой знае колко като си иде, но е важно да присъстваш на подобни събития. Добра възможност да покажеш на ректора, че уважаващ старшите членове на факултета — добави през смях тя.

Преди няколко седмици Брена едва ли би се замислила за тънкостите и необходимите ритуали, които трябваше да спазва един млад асистент. Естествено, общественият живот е задължителен и тя ни най-малко не бе против добрите маниери. Но не и сега. Тази вечер не можеше да не признае, че мнението ѝ по този въпрос бе претърпяло коренна промяна. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да види, че всички тези хора играеха хитра користна игра, само и само да се изкачат по-високо. Лицемери! Дали някой от тях би поискал да разбере, какво се случи с нея? Дали изобщо им пукаше, че бе станала жертва на Хъмфри? Или щяха да я забравят веднага? След като научеха всичко, трябваше да вземат страна. А единствената разумна страна бе тази на Хъмфри. Той, разбира се, щеше да отрича.

Нямам право да въвличам, когото и да било, напомни си тя, като се придвижваше сред тълпата. Това бе лична работа — между нея и Хъмфри. Погледна отново аристократичния му профил. Беше висок мъж. Гъстата бяла коса му придаваше патрицианска властност. И тя трябваше да го накара да излезе от кожата си.

В този миг Деймън Филдинг се огледа и я зърна. Брена видя изненада и слисване в очите му. Той поривисто тръгна към нея.

— Брена! — В гласа му прозвуча тревога. — Радвам се, че си решила да дойдеш. Време беше да осъзнаеш ползата от по-активен социален живот. Както виждаш, Хъмфри, фигуративно казано, е на вратата. Няма да работим с него тази есен. Сега е безсмислено да вдигаш шум, нали? Наистина неприятна история, но не си струва да разрушиш бъдещето си и мнението за теб сред останалите членове на факултетния съвет. И пред ректора. Гарантирам ти, нещата ще бъдат съвсем различни, когато заема мястото на Хъмфри.

— Това решено ли е? Ти ли ще бъдеш следващият декан?

— Определено. Всъщност Хъмфри се пенсионира по-рано заради мен. — Той не можа да скрие задоволството си. — Също така искам да знаеш, че не тая лоши чувства към теб след случката на езерото. Разбирам, че беше разстроена.

— Благодаря ти, Деймън — отвърна Брена, учудена от великодушното изявление. То ѝ даваше възможност да изкаже собственото си извинение и тя не се поколеба. — Бях шокирана, когато моят съсед те удари. Той преигра, разбира се, но и ти трябва да го разбереш. Видя ни, че се караме и нямаше начин да знае кой си.

Устните на Деймън се свиха мрачно.

— Не биваше да те удрям. Той наистина видя само това и незабавно реагира. Дори не попита какво става!

— Нещо такова. Аз... съжалявам, че те провокирах. Нямах право да казвам онези неща.

— Брена, кой беше той? — запита с нескрита настойчивост Деймън.

— Моят съсед. — Очите ѝ потърсиха Хъмфри.

— И нищо повече? Бях много ядосан, но подразбрах някои неща.

— Той ми е съсед това лято. Приятел. — Как можеше да му обясни ролята на Райдър Стърн в живота ѝ, когато сама не беше си я изяснила!

— Ти каза ли му за нас? — Гласът на Деймън бе предпазлив. — Обясни ли му, защо се караме? Кой съм аз?

— Казах му.

— Добре — промърмори той, явно облекчен. — Значи знае за нашите отношения.

Брена го изгледа. Боже мой, а тя си мислеше да обясни на Деймън за Райдър. Сега вече беше сигурна, че ще бъде безсмислено. Не намираше подходящите думи. А и нямаше време. Беше тук по други причини. Пое си дълбоко въздух.

— Деймън, дойдох, за да обвиня Хъмфри.

Изразът на задоволство върху лицето му се стопи и Брена с удивление видя, че на негово място се появи страх.

— Не можеш! За какво? В името на Бога, той вече си е отишъл! Какво ще спечелиш от това? Остави, Брена, моля те! Само ще си навлечеш неприятности!

— Искам да му кажа, че знам какво е направил — отвърна непоколебимо тя. — Не се тревожи. Не те карам да вземеш моята страна. Това си е моя работа, между мен и Хъмфри. — Тя се усмихна криво. — Уверявам те, няма да правя никакви сцени. Не ми е в характера. Няма да застана отпред и да извикам с цяло гърло „Дръжте крадеца!“. Ще го отведа встрани и ще му кажа, че знам. А също и какво мисля за него.

— Той все още може да те провали, Брена.

— Дори и пенсиониран?

— Това не означава, че ще прекъсне връзките и приятелствата си! Може да каже две-три думи да настрои влиятелни хора срещу теб!

— Ще трябва да поема риска. Той унищожи честта на нашата професия!

— Чест? — избухна Деймън. — Какво, по дяволи те, означава тя в сравнение с кариерата? Брена, в живота трябва да се правят компромиси. Остави тези глупости и всичко ще бъде наред. Само ще спечелиш! Ще бъдеш възнаградена!

Тя го погледна неразбиращо.

— Защото няма да проваля кариерата на Хъмфри ли?

— Защото аз лично ще се погрижа да бъдеш въз наградена.

— Какво, по дяволите... Деймън, какво искаш да кажеш?

— Новият декан ще бъде аз, Брена, не разбра ли?

— Разбрах, но...

— Е, ще имам възможността да „компенсирам“ това, което бившият декан ти стори. — Той зачака, като я гледаше по особен начин.

Брена си помисли, че могъщият шеф на някоя огромна компания сигурно гледа по същия начин младшия си сътрудник, на когото току-що е предложил подкуп.

— Да компенсираш... — повтори като ехо тя.

— Като декан ще имам голямо влияние в случаите за защита, промоция, публикации. Ще видиш, че си струва. Само не прави нищо тази вечер, не проваляй кариерата си.

— Деймън, да не искаш да ме подкупиш? — прошепна онемяла. Не можеше да повярва на ушите си!

— Не ти ли е останала поне капчица здрав разум! — ядосано отговори той. — Ти си ми скъпа и не мога да позволя да разрушиш

бъдещето си. Ако подкупът ще те накара да мълчиш, тогава да! Точно това правя!

— О, Деймън! — поклати тъжно глава Брена. — Ти нищо не разбираш и аз не зная как да ти обясня.

Но Райдър ме разбра, помисли си някак унесено тя. Райдър проумя и прие важността на справедливостта, честността и честа, на етиката, макар че никога не беше ги изучавал. Как можеше Деймън, който ги преподаваше и беше писал изследвания на тази тема, да бъде толкова сляп!

— Високо оценявам загрижеността ти, но не мога да оставя нещата така. Имам да кажа нещо на Хъмфри. Чудя се колко пъти е публикувал чужди работи под свое име?

— Ти си готова да извършиш тази глупост, въпреки всичко, което ти казах? Брена, чуй ме!

Деймън понечи да продължи, но един добре школуван мъжки глас го прекъсна.

— А, ето къде си бил, Филдинг! Чудех се къде изчезна. Трябваше да се досетя, когато видях нашата очарователна госпожица Луелин сред гостите. Радвам се да те видя отново, Брена, скъпа. — Пол Хъмфри наклони глава с галантността на джентълмен от Стария свят. — Много мило от твоя страна да се върнеш за това малко сбогуване, което факултетът прави за мен. Доколкото разбрах, прекарваш ваканцията си на Тахо?

Толкова чаровен, толкова възпитан и аристократичен! Толкова почитан в професията! Брена изведнъж се почувства обърквана. Как може да я гледа в очите и да говори с нея! Все едно, че нищо не се е случило! Обзеха я опасения. Дори когато знаеш, че си прав, не е лесно да се изправиш лице в лице с наглостта. Тя видя благите му очи, но... връщане назад нямаше.

— Не бих го пропуснала за нищо на света, професор Хъмфри.

Ето сега, удаваше ѝ се чудесна възможност. Единственият свидетел бе Деймън. Това нямаше значение. Той всъщност знаеше всичко. Ако искаше да стои тук, докато обвинява Хъмфри, да стои. Негова си работа. Все пак тя се зачуди защо не избяга и не я остави сама със собствената ѝ съдба.

— Знаете ли, има нещо, за което искам да поговорим, преди да ни напуснете.

Пол Хъмфри се усмихна очарователно.

— Не бива да се притесняваш, че ще напусна завинаги, мила. Възнамерявам да се възползвам изцяло от привилегиите си като бивш преподавател и декан. Ще се виждаме често. Дори мисля да запазя кабинета си в северното крило на библиотеката. Сега съм като стар боен кон. Няма да мога напълно да се отърва от хомота. Но преди това планирам кратка ваканция. Едно пътуване до Гърция, което съм обещал на жена ми от години.

— Професор Хъмфри, наистина трябва да говоря с вас — настоя Брена. Стомахът ѝ се сви на топка. Това бе нелепо! Тя трябваше да се бори за правата си. Трябваше да му даде да разбере какво мисли за него. Трябваше да го направи заради себе си и честта на професията!

— Разбира се, скъпа, но мога да се обзаложа, че знам за какво искаш да говорим!

Тя отвори уста да изрече обвинението си и в същия миг осъзна две неща.

Първото бе изключително умолителното изражение върху лицето на Деймън. Той мълчаливо я молеше да не продължава. Нима обичта му е толкова силна, удиви се Брена.

Второто, което привлече вниманието ѝ, бе усещането за нещо неуловимо, но осезаемо. Това, което те кара да обърнеш глава и да потърсиш в тълпата очите, които те наблюдават. За част от секундата Брена хвърли бегъл поглед към вратата и видя Райдър. Тъкмо влизаше.

Не можеше да помръдне. Беше напълно зашеметена от присъствието му. Какво правеше той тук? Изведнъж осъзна, че има само едно обяснение. Райдър не вярваше, че тя ще се върне.

Това я потресе дълбоко. Изведнъж стана най-важното нещо на света. Нищо друго нямаше значение, дори професор Хъмфри! Райдър не вярваше на честната ѝ дума!

Той прекоси помещението. Кимна на учтивата, изненадана домакиня, която му подаде чаша шери, но не откъсна очи от Брена.

Все едно наблюдаваше пантера, която се промъква сред тълпата от гости. Беше облечен подходящо за случая, но явно без всякаква грижа относно стила на предпочитаните в такива случаи дрехи. Сигурно никога не бе носил английски сака от туид или консервативните строги костюми, които преобладаваха наоколо. Бежовото спортно сако бе в европейски стил, с кожена гарнитура.

Панталоните бяха тъмнокафяви, скъпи и елегантни. Вратовръзката бе дръзко петно от златно и кафяво и подхождаше възхитително на кафявата копирена риза. С кестенявата си коса приличаше на лъв.

— Извинявай, мила — каза учтиво Хъмфри, като се опита да върне вниманието ѝ към себе си.

Тя се насили да се обърне и да продължи. Но бе силно развълнувана от факта, че Райдър е до нея. Сега трябваше да мисли само за едно. Недоверието на Райдър щеше да почака.

— Брена, моля те! — Тънкият глас на Деймън наруши мислите ѝ.

— Относно статията, която ще публикувате по въпроса за компютърната етика, професор Хъмфри — най-последно успя да каже тя. Чувстваше, че всичко става светкавично и трябва да събере сили, за да се справи със ситуацията.

— О, да — кимна невъзмутимо Хъмфри. — Не се изненадвам, че се интересуваш. Надявам се да намериш много полезни неща, които да приложиш в собствените си проекти. Разбрах, че работиш върху подобна тема.

Брена една не се задави с последната глътка шери.

— Да извлекат нещо полезно ли?

— Брена, чуй ме!

Отново Деймън. С интуиция, събудена от присъствието на Райдър, тя осъзна, че всъщност е щастлива, защото Деймън Филдинг не я защитава. В противен случай щеше да се чувства задължена, признателна. А не искаше да има задължения към него. Искаше да бъде свободна, напълно свободна, за да отиде при Райдър. Неочакваното ѝ прозрение бе почти смазващо.

— Да — продължи Хъмфри, — но да ти кажа откровено, ако ти трябва помощ, най-добре говори с професор Филдинг.

Брена го гледаше онемяла. Сега Райдър бе точно зад дясното ѝ рамо. Не говореше, нито я докосваше, но беше сигурна, че е там. Усецаше присъствието му, макар че цялото ѝ внимание бе насочено към Хъмфри.

— Преди да напиша статията, с професор Филдинг проведохме няколко разговора на тази тема. Той направи изключително проникателни и верни забележки и предложения. Всъщност толкова много, че ще впиша и неговото име до моето, като автор, макар че

настоява да не го правя. Не, не, Филдинг, моля те, не спори. Отлично знаеш, че нямаше да напиша тази статия без твоето участие. Това си беше наистина обща работа и аз ще се погрижа да получиш подходящо признание. Някои от заключенията ти бяха просто брилянтни!

Брена премести удивените си очи върху Деймън. Зад нея Райдър отпи от шерито.

— Помогнали сте на професор Хъмфри да напише статията?! В какво точно се състоеше участието ви, професор Филдинг? Да не би случайно върху етиката на хуманистите и логиката на двайсети век?

Преди Деймън да отговори, Хъмфри се намеси живо.

— Да, точно така. Професор Филдинг разработи точно този въпрос. А също така направи няколко интересни анализа върху учението на Аристотел.

Брена стисна чашата, докато пръстите ѝ побеляха. Та това бе нейната тема!

— И коментари и върху Кант, нали? — продължи безпощадно тя.

— Брена, да ти обясня...

— Извинете — промърмори Хъмфри, — ще ви оставя насаме. Трябва да съм навсякъде тази вечер, нали разбирате? Да позволя на всички да ми покажат колко много ще им липсвам!

Той потупа Деймън по рамото и кимна учудено на Райдър.

— Деймън, как можа! — прошепна Брена. — Ти си откраднал записките ми. Знаеше, че са в бюрото ми. А аз толкова време ти говорех за моите планове. Било е много лесно да вземеш най-важното и да го представиш пред Хъмфри като твое. Но защо?

— Брена, ще ти обясня — започна Деймън, като местеше нервно очи от нея към Райдър. — Но това си е между нас. Какво прави той тук? Изгони го!

За пръв път Райдър проговори, без да се помръдне.

— Не вярвах моето момиче да се оправи с тази мръсна работа, макар че е доста смела!

— Мръсна работа! Как си позволявате! — извика Деймън, но Райдър продължи:

— Е, това ли е крадецът?

— Очевидно.

— Брена, трябваше да си извоювам авторитет пред Хъмфри дотолкова, че да избере мен за свой наследник. Когато той назове, той

ще бъде. Не разбираш ли? На този пост ще мога да помогна и на двама ни!

— Какво искаш да направя с него, скъпа? — При тези думи на Райдър, Деймън инстинктивно отстъпи крачка назад.

— Остави го, Райдър — каза ледено Брена. — Дойдох на това гузно парти, за да кажа какво мисля. Вече знаеш какво мисля за теб, Деймън. Продължавай, изкачвай се по академичната стълбица. Мини, ако трябва, през трупове! Чудя се какво ли ще чувстваш, когато стигнеш най-горе!

Без да дочака отговор, тя се обърна и хвана Райдър под ръка.

— Готова съм да вървим. Свърших това, за което бях дошла.

— Доволна ли си?

— Да! Моля те, изведи ме оттук.

— С удоволствие.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Райдър я поведе към изхода, без да обръща внимание на учудените погледи на околните. Брена забеляза изразенията на колегите и приятелите си, но в момента те не я интересуваха.

Трябваше да говори с Райдър. Сега дори сцената с Деймън нямаше значение.

— Защо си тук? Казах ти, че ще се върна!

— Зная, скъпа — отвърна меко той.

— Но не ми вярваш, така ли? Мислеше, че ще избягам. Райдър, аз ти дадох честна дума!

— И това зная.

— Тогава защо дойде?

— Поради причината, която казах и на Филдинг.

— Причината, която каза на Филдинг ли? — тя при мига. — Пътувал си дотук, за да си наблизо, в случай че има да се върши мръсна работа!

Тя си спомни героя от „Операция Живак“. Той вършеше всички мръсни работи, за да не бъде Кас изправена пред опасност. Това бе проявата на любовта му.

— Макар че не си склонна към насилие, все пак не исках сама да се изправиш срещу човека, откраднал твоите материали. Не защото не вярвам, че ще се справиш. Не искам да го правиш сама. Имам право да се грижа за теб, Брена. И да бъда до теб, когато се изправиш пред нещо сериозно.

— Браво! Райдър Стърн, ти си изключително арогантен тип, който много си въобразява, присвоява си прекалено много права, но...

— Тя замълча, за да си поеме дъх.

— Но какво?

— Но една жена винаги знае къде ще бъдеш — до нея, когато се нуждае от теб. Благодаря ти, че дойде, Райдър.

Тя се надигна на пръсти, обви шията му с ръце и го целуна по устните. След това се обърна и тръгна към паркинга, без да му даде

възможност да реагира. Той я последва до колата ѝ и отвори вратата.

— Ще те чакам на Тахо. Карай внимателно утре.

— Сега ли се връщаш?

— Да. Дойдох само в случай, че ще има пожар. Наистина, скъпа.

— Има много път до Тахо — прошепна Брена.

— Не се бой.

— Можеш да останеш тук.

Той поклати глава.

— Искам да знаеш, че ти вярвам. Карай внимателно. Ще те чакам утре. Сега се върни вкъщи и се наспи. Беше тежка вечер.

Затвори вратата на колата и отстъпи назад. Изчака докато тя запали. Сетне тръгна към своето ферари.

Можеше да го последва, помисли си Брена, като наблюдаваше как ферарито изчезва в огледалото за обратно виждане. Защо не я подтикна да го направи? Защото знаеше, че трябва да е сама, за да помисли. Беше наистина много деликатен. На нея ѝ трябваше време. Много от проблемите се решиха сами тази вечер. Бъдещето, работата, връзката с Райдър. Да, трябваше ѝ време. Не за да взема решения, а да свикне с тези, които се оформиха сами. Беше също както да изучаваш философия. Четеш ли, четеш, без да разбираш нищо, и изведнъж всичко си идва на мястото.

Това стана, когато видя Райдър да върви сред гостите. Райдър, настояващ за правото си да бъде до нея.

Той може да смята любовта за сладникаво нещо, реши Брена на следната сутрин, като взе багажа си и заключи апартамента, но знаеше основните принципи на живота. Много по-добре от Деймън Филдинг, добави си на ум тя и тръгна към езерото Тахо.

Наистина, не беше съгласна с начина му за оправяне на нещата, но уважението ѝ към него бе голямо. Беше мъж, който разбираше това, което тя толкова години бе изучавала в Университета. Етиката. И беше го постигнал сам. Не знаеше как ще се развие връзката ѝ с него, но едно бе сигурно. На Райдър Стърн можеше да се разчита напълно.

Пътуването ѝ се стори безкрайно. Към обяд стигна до езерото и сви по алеята, която водеше към бунгалата. Имаше чувство, че се завръща у дома.

Не можа да си обясни вълната от свенливост, заляла я, когато видя Райдър да иде към нея. Той остави лъка и стрелите. Брена го

гледаше, опиянена от присъствието му.

— Райдър, скъпи. Съжалявам, че закъснях! — Тя се хвърли в очакващата я прегръдка. Мъжът я притисна силно към себе си, вдигна я и я завъртя във въздуха.

— Знаех, че ще се върнеш. — Остави я на земята и впи устни в нейните с дълга, бавна целувка, която запечатваше, обещаваше и затвърждаваше. Времето спря и Брена се отдаде на целувката с желание, защото този мъж беше неин.

Когато най-сетне Райдър вдигна глава, изглеждаше малко учуден от това, което устните ѝ му бяха казали. Както и от явната любов, която гореше в очите ѝ.

— Означава ли това, че си решила да дадеш шанс на нашата връзка? Взе ли решение, Брена? Ще приемеш ли моето право да те имам напълно?

Тя се разсмя.

— Райдър, начинът ти на изразяване се нуждае от корекция в днешните модерни времена на равенство между половете. Тук съм поради сантименталната, сълзлива, глупава причина, че те обичам. Знам — тя затисна устните му с ръка, защото той се опита да я прекъсне, — тази дума няма голямо значение за теб, но тя чудесно изразява чувствата ми. И някой ден ще те убедя, че това е най-добрият начин да обясниш твоите чувства към мен.

Той целуна пръстите, покрили устните му.

— Никога не съм казвал, че думата „любов“ е сладникава и сантиментална — прошепна Райдър. — Казах, че моите читатели я смятат за такава. Избягвах да ти я казвам, защото не съществува логика при любовта.

— Но има чест и правдивост.

— Да. — Той свали шнолата и косата ѝ се разпиля по раменете. — Брена, обичам те. Знаех, че те желая от самото начало. Не ми трябваше много време, за да разбера, че чувството ми се задълбочава. Нуждаех се от теб по начин, който ми е трудно да обясня. Сякаш сме родени един за друг. За това трябва дума, по-силна от любов...

— И при мен е така, Райдър.

Той я притисна към гърдите си. Сякаш не вярваше, че го е приела напълно.

— Намираме се в Невада — промърмори неочаквано Райдър.

— И какво от това?

— Ами можем да се оженим още днес следобед.

Брена вдигна глава.

— Това ли искаш?

— Да. Чувствам примитивната нужда да те обвържа към себе си по всички възможни начини, които намеря.

Тя поклати глава. Кехлибарените ѝ очи се смееха.

— Господи, какво да правя с теб! Ти нямаш никакво чувство за съвременни модерни връзки!

— Престани да се подиграваш на неандерталската ми привързаност към теб и кажи ще се омъжиш ли за мен?

— Ще се омъжа.

— Само заради възможността да ме излекуваш от първобитния ми шовинизъм?

— Никога не съм устоявала на предизвикателствата. — Брена го целуна и обви ръце около врата му. — Райдър, обичам те толкова много. Казвах си непрекъснато, че не си подходящ за мен, но сега разбирам, че е било, защото съм се страхувала да си призная обратното — ти си точно за мен.

— Въпреки моето минало? Няма да намериш в произхода ми това, което очакваш...

— Не ме интересува твоето минало — усмихна се тя. — Само настоящето и бъдещето.

— А твоето бъдеще, Брена? Знаеш ли какво искаш?

— Знам, че искам теб. За останалото, приемам предложения. Откакто се помня, стоя винаги откъм тясната и праволинейна страна на живота. Това е добър път и някой ден може и да се върна на него. Но сега искам промяна. Поне за следващите няколко месеца. Чудя се дали би се съгласил да попътуваш заедно с мен? Пропуснах доста неща през последните години.

— Всъщност мислех да направя няколко изследователски пътешествия, след като завърша книгата.

— Трябва да те предупредя, че за разлика от Крейг, предпочитам луксозните приключения.

— О, всичко ще бъде първа класа, уверявам те — засмя се той. — Това ще бъде единственият ни начин за пътуване отсега нататък!

— А когато се върнем, ще преосмисля плановете за кариерата си. Не съм съвсем сигурна какво искам, но е чудесно да знам, че съм свободна да избирам. И да променя всичко, ако желая. Никога преди не съм имала тази свобода!

— Е, след като все още не си наясно с бъдещето, искаш ли да чуеш няколко плана за настоящето ни?

— Готова съм за всякакви предложения.

— Добре. Значи първо те откарвам до най-близката църква. Сетне хапваме скромен сватбен обяд с шампанско и хайвер и те отвеждам в спалнята, където ще празнуваме нашето бъдеще.

— Харесва ми, когато си толкова властен! — усмихната каза Брена. Очите ѝ сияеха.

След три часа Райдър вдигна чашата с последното шампанско и поздрави младата си съпруга.

— За малката крадла, която се промъкна през моя прозорец в два след полунощ! — И го изпи на един дъх.

— Изглежда ти се свършиха тостовете, щом прибягна до този — каза Брена. Златната венчална халка проблесна на следобедното слънце, когато вдигна чашата си.

— Този е много важен — възрази Райдър. — Преди всичко това бе нощта, когато разбрах, че съм обречен да се ожена за една много опасна жена. И бях прав, нали? Само си спомни как ме прелъсти, когато ходихме в казиното?

— Не съм те прелъстила!

— Това първият ни семеен скандал ли е? Колко вълнуващо!

— Райдър! Къде отиваш?

— Да взема одеяло. Ще отидем на оня плаж, където прочете „Операция Живак“.

— Така ли? Мислех, че ще ме водиш в спалнята.

— Промених решението си. Авантюристка като теб се нуждае от нещо по-вълнуващо в първия си сватбен ден.

Брена се засмя.

— И затова ще ходим за риба, така ли?

— Не съвсем.

Райдър я заведе до малкото заливче и постла одеялото. Тя наблюдаваше грациозните му движения, но когато се обърна към нея, не очакваше да види колебание в сребристите очи.

— Райдър? Какво има? — прошепна неразбиращо.

— Брена, обичам те, и сега, когато си моя, когато най-сетне прие моите изисквания, чувствам някакъв страх. Виж! — Той протегна ръка. Пръстите му наистина трепереха.

— Да не би да смяташ, че направи грешка, като се ожени за мен? — Думите почти заседнаха в гърлото ѝ.

— Не! По дяволите, не говори така! — Той се приближи и я прегърна. — Господи, как можа да го кажеш? Треперя като лист, защото няма нищо по-важно на този свят от теб. Искам да бъда идеалният съпруг, идеалният любовник. Искам да ме обичаш до края на дните си. Когато искаш нещо толкова много, сигурно започваш да трепериш!

— Може би и аз затова треперя — прошепна Брена, успокоена, че не само тя изпитва подобни чувства. — И аз искам да бъда твоята идеална жена.

Вдигна глава към него. Той намери устните ѝ с нетърпение, което говореше за желание и любов. Когато почувства, как тялото му не издържа повече, тя вдигна очи и прошепна.

— Обичам те, Райдър.

— Сладка моя! И аз те обичам!

Приседна на одеялото и я придърпа към себе си. С треперещи от страст пръсти започна да я съблича, като се ругаеше от време на време за несръчността си.

Брена се засмя и хвана ръцете му, когато посегна към ципа на джинсите ѝ.

— Почакай, много бързаш!

Той вдигна глава и я погледна учудено.

— Дай ми възможност и аз да поругая малко — прошепна тя и започна да разкопчава ризата му.

— Предполагам, ще станем по-сръчни с течение на времето.

Когато и двамата бяха голи, Райдър погали с безкрайна нежност гърдите ѝ.

— О, Райдър, любов моя!

Гласът ѝ бе тихо стенание, пълно с учудване, възторг и любов. Тя тръпнеше под ласката на езика и устните му. Ръката му продължи пътя си до влажната сърцевина на страстта ѝ. Очите ѝ се затвориха.

— Магьосница — едва продума Райдър. — Ти си като цвете. Едно горещо, сочно, нежно цвете!

— Райдър!

Той се наведе, за да изпие сладкия сок от устните ѝ. Ръката ѝ се плъзна по гърба му. Стигна до мускулестите бедра, премина отпред и слезе надолу.

— Гали ме, скъпа! Докосвай ме, обичам нежните ти пръсти!

Но когато тя изпълни молбата, тялото му сякаш експлодира под пръстите ѝ в търсене на още ласки.

— Желая те — едва продума той.

Брена простена при сливането. Знаеше, че винаги ще бъде така. Даваше всичко от себе и получаваше всичко. Остави се на вълните на екстаза. Беше невероятно да знае, че може да остане завинаги в прегръдката на Райдър. Двамата си принадлежаха изцяло.

Достигна апогея на удоволствието и извика името му, сякаш бе заклинание.

— Райдър!

— Да, скъпа моя!

Хвана се здраво за раменете му и се надигна с някакво чувство на триумф и удовлетворение. Беше му дала всичката любов и страст, които носеше в сърцето си.

Сплетените им тела някак бавно се връщаха към реалността на света и малкия плаж. Брена притисна устни към шията му, поглъщайки с всичките си сетива аромата на любовта. Усети, че той се усмихва.

— Моя жена — прошепна Райдър. — Господи, толкова дълго чаках да дойдеш в живота ми!

— Търсил си жена ли? — подразни го тя.

— Не. Дори не го знаех, докато не се промъкна през прозореца онази нощ. Но после проумях, че съм те чакал. Точно теб.

— Не съм се промъквала!

— Само ме изплаши!

— Е, добре, тогава ще ти кажа истината. Не мисля, че си имал възможността често да се плашиш!

— О, от онази нощ много често се страхувах. Страхувах се, че Деймън Филдинг може да те примами обратно. Страхувах се, че няма да приемеш миналото ми. Страхувах се, че ще се опиташ да избягаш, след като те направих моя.

— Нямах представа! Но и аз бях малко уплашена.

— Напоследък ти се струпаша много проблеми. Провалът в кариерата ти, решението на Крейг...

— И ти. Ти беше най-важното, Райдър Стърн — заключи Брена, като се подпря на лакът и го погледна. — Ти бе най-сложното нещо от всичко, с което трябваше да се справя.

— Защото не бях мъжът на мечтите ти, нали?

— Не, защото бе точно този мъж, но не както аз си го представях — със сако от туид, завършил университет в Оксфорд, защитил докторска степен.

— Чакай, чакай — прекъсна я усмихнат той. — Аз съм писател!

— Точка за теб. Наистина не публикуваш това, кое то очаквах от моя бъдещ съпруг, но...

— Но добре ми плащат — с надежда довърши мисълта й той.

Тя се разсмя.

— О, да, по дяволите, писането е доходно нещо!

— Хареса ли ти книгата ми?

— Хареса ми. Освен сцените с насилие. Любовните сцени обаче бяха възхитителни.

— Секс сцените, искаш да кажеш — поправи я Райдър. — Аз не пиша любовни сцени.

— Всеки, който се люби така превъзходно като теб, може и да го опише!

Той се разсмя и я привлече към себе си. Устните му се впиха в нейните. Целувката бе пълна със задоволство, но и с обещание за бъдеще.

— И така, искаш ли да се отдадеш на приключения, преди да решиш дали да се върнеш в университета?

— Да съм с теб вече е истинско приключение — усмихна се тя.

— Не те интересува, че си жена на обикновен писач на глупави приключенски романи? — В сребристите очи проблясваше смях, но Брена прие въпроса сериозно.

— Щастлива съм, че съпругът ми живее по законите на честта, че винаги ще бъде до мен, когато ми е трудно, че знае да обича, макар никога да не е написал думата любов в глупавите си мъжки измислици!

— Такъв ли ме виждаш?

— Да. Ти знаеш повече за честта и етиката, отколкото всичките ми колеги в института взети заедно. Предимството да бъдеш самоук, предполагам.

— Някои познания са следствие от практиката, Брена — каза той.

— Цената обаче трябва да се плати. Но всичко е минало. Сега сме изправени пред нашето бъдеще.

Тя се наведе и го целуна.

— Като каза бъдеще, си спомних, че имам да пиша една глупава история следващите седмици. Вече я започнах. — Той я привлече към себе си. — Ела, трябва да изпирам някои от любовните сцени.

— Мислех, че пишеш само секс сцени!

— Аз пък мисля, че отсега нататък ще бъдат любовни! — Той отново впи устни в нейните.

И тя разбра, че ѝ казва истината. В книгите на Райдър Стърн любовните сцени бяха великолепни! В живота... бяха свършени!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.